

สงครามแห่งตัวตน

การพจญภัยแห่งการค้นหาคุณค่าตัวตนที่แท้จริง

เอเดรียน อีเบนส์

สงครามแห่งตัวตน

การผจญภัยแห่งการค้นหาคุณค่าตัวตนที่แท้จริง

Copyright © 2018 Adrian Ebens

Updated from previous editions

ISBN-13: 978-1-57258-668-0

Library of Congress Control Number: 2011903965

*ดูราแซล เป็นชื่อ ถ่านแบตเตอรี่ เจ้าของคือ บริษัท พรอคเตอร์แอนด์แกมเบิล (สหรัฐ)
จำกัด มีจำหน่ายอยู่ในประเทศต่าง ๆ การอ้างอิงชื่อเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ของการอธิบาย
เรื่องในหนังสือเล่มนี้เท่านั้น มิได้มีจุดประสงค์อื่นใดแอบแฝงหรือมีความเกี่ยวข้องกับ
ผู้เขียน*

เว็บไซต์: Fatheroflove-thailand.com

อีเมล: fatheroflove.info@gmail.com

สารบัญ

ตอนที่ 1 สองอาณาจักร - ตัวตอนที่หลงหาย	5
บทที่ 1 ต้นคูราแซล.....	6
บทที่ 2 น้ำพุแห่งชีวิต.....	14
บทที่ 3 ชิดใกล้พระทัยพระเจ้า	24
บทที่ 4 อาณาจักรแห่งครอบครัว	29
บทที่ 5 วิฤติในครอบครัว.....	34
บทที่ 6 นรกบนโลก	41
บทที่ 7 แผนการแห่งสวรรค์.....	51
บทที่ 8 การเปรียบเทียบสองอาณาจักร.....	59
บทที่ 9 หัวใจบาบิโลน	65
ตอนที่ 2 จุจบเดียว ตัวตอนที่กู่กลับคืนมา.....	73
บทที่ 10 อีสระจากห้วงไซคูราแซล	74
บทที่ 11 เปิดประตูแห่งสวรรค์.....	85
ตอนที่ 3 บนเส้นทางกลับสู่การเป็นบุตรบุญธรรม.....	90
บทที่ 12 ชีวิตที่ถูกควบคุมโดยคูราแซล	91
บทที่ 13 บันไดที่ทอดสู่สวรรค์	96
บทที่ 14 พระเจ้าองค์เดียว หลายพระนาม	102
บทที่ 15 คุณอ่านเข้าใจอย่างไร.....	111
บทที่ 16 ไม่ใช่ผู้รับใช้อีกต่อไป.....	116
บทที่ 17 การล่มสลายของบาบิโลน.....	122

หนังสือเล่มนี้อุทิศแก่

คุณพ่อเอเบลผู้ที่เป็นที่รักของผม ผู้ที่สอนผมให้ยืนหยัดต่อทุกสิ่งอย่างภาคภูมิใจ
จงซื่อสัตย์อยู่เสมอ เมื่อเริ่มต้นทำสิ่งใด จงกระทำงานสำเร็จ
และจงอย่าอดทนต่อความยุติธรรม

คุณแม่เอเวอร์ลินผู้ที่ผมรัก ผู้สอนผมไม่ให้หยุดที่จะใฝ่ฝัน คิดอย่างสร้างสรรค์
รักธรรมชาติ และมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

คาเรนน้องสาวที่รัก ผู้ที่เติบโตมาพร้อมกับผมและบ่อยครั้ง
ความมีไหวพริบของเธอทำให้ผมหัวเราะ

ตอนที่ 1

สองอาณาจักร

-

ตัวตอนที่หลงหาย

บทที่ 1

ต้นดูราแซล

ภายในห้องมีแสงสว่างมันสลัว ๆ บนผนังห้องด้านหนึ่งแปะรูปโปสเตอร์เต็มไปหมด มีรูปใหญ่สองรูปที่โดดเด่นเป็นพิเศษ เป็นรูปนักร้องเพลงบ็อบดังคนหนึ่ง และอีกรูปเป็นนักกีฬาที่เจ้าของห้องโปรดปรานและดูเหมือนว่าเขาใฝ่ฝันอยากที่จะเป็น ถัดไปอีกมุมหนึ่งของผนังห้องเป็นโต๊ะที่มีหนังสือเรียงวางเรียงกันอยู่สองสามเล่ม บนกลางโต๊ะเป็นชุดสเตอริโอมินิคอมโปที่ดูเล็กกะทัดรัดแต่มันสามารถแผดเสียงดังลั่นห้องได้ เจ้าของห้องนี้เป็นเด็กวัยรุ่นที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง ความทะเยอทะยานและเต็มไปด้วยความใฝ่ฝันในอนาคต

แต่ตอนนี้ภายในสมองของเด็กวัยรุ่นคนนี้เต็มไปด้วยความขัดแย้ง อนาคตของตัวเองจะลงเอยอย่างไร เพราะความเป็นจริงแล้ว “ตัวผมเองไม่เคยคิดว่าตัวเองจะกล้าทำสิ่งนั้นลงไป” ผมบ่นพึมพำในขณะที่สายตาจ้องมองลงไปที่พื้น ความคิดในใจตอนนี้พลุ่งพล่านไปหมด ผมรู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไป สายตาของผมมองไปยังภาพโปสเตอร์ที่โปรดปรานเพื่อจะดับความคิดฟุ้งซ่านของตัวเอง นึกถึงผลลัพธ์ของการกระทำที่กำลังจะตามมา

จิตใจของผมหดหู่มาก ผมพยายามหวนคิดไปถึงสัญลักษณ์แห่งความสำเร็จทางด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษาหรือเหรียญรางวัลจากการแข่งขันกีฬาที่ได้รับมา แต่นั่นก็ไม่ได้ช่วยอะไรผมเลย ดูเหมือนว่าไม่มีพลังอะไรที่จะช่วยผมได้ ผมรู้สึกหดหู่ใจมากและมีบางสิ่งบางอย่างมากดทับความทะเยอทะยานจนหมดสิ้น เหมือนกับมีใครมาเปิดกล่องหัวใจและขโมยสิ่งของล้ำค่าจากผมไปหมด แม้แต่ความหวัง

ผมพูดกับคุณแม่ในทางที่ผมเคยสัญญากับตัวเองว่าผมจะไม่ทำอีก สิ่งนี้เป็นเหมือนฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ผมตระหนักว่าผมไม่ใช่คนที่ผมเคยใฝ่ฝันเอาไว้ ผมรู้สึกเกลียดตัวเอง อยากจะเปลี่ยนแปลงตัวเองแต่ก็ดูเหมือนว่าไม่หลงเหลือความหวังใด ๆ ทั้งสิ้น ผมรู้สึกหมดหนทาง

* * *

องค์การอนามัยโลกระบุว่าในปัจจุบันโรคซึมเศร้าเป็นสาเหตุสำคัญที่สุดที่ส่งผลกระทบต่อให้เกิด ความทุกข์ยากในสังคมและกล่าวต่อไปว่า

ภาวะซึมเศร้าเป็นสาเหตุสำคัญที่ส่งผลให้สุขภาพทรุดโทรมลง จนกระทั่งก่อให้เกิดโรคทุพพลภาพ ในปัจจุบันทั่วโลกมีประชากรจำนวนมากถึง 300 ล้านคน ที่ตกอยู่ในภาวะซึมเศร้า เป็นตัวเลขที่กระโดดขึ้นมากกว่า 18% ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 2005 ถึงปี 2015

เพื่อที่จะเข้าใจถึงความใหญ่โตของปัญหาภาวะซึมเศร้าให้เรามาดูตัวเลขที่มีการเก็บสถิติไว้ ในปี ค.ศ. 2011 ดังต่อไปนี้

- มีคนฆ่าตัวตายจำนวน 1,000,000 คน ทุก ๆ ปี หรือ ทุก ๆ 40 วินาที จะมีการฆ่าตัวตาย หรือ 3,000 คน / วัน
- สำหรับคนที่ฆ่าตัวตายแต่ละคนได้มีการใช้ความพยายามอย่างน้อย 20 ครั้งหรือเท่ากับ 60,000 ครั้ง / วัน
- ทั่วโลก อัตราการฆ่าตัวตายสูงขึ้น 60% ในห้าทศวรรษที่ผ่านมา โดยเฉพาะในประเทศที่เจริญแล้ว
- ตามรายงานขององค์การอนามัยโลกระบุว่า 60% ของการฆ่าตัวตายเกิดขึ้นในทวีปเอเชียโดยเฉพาะในประเทศจีน อินเดีย และญี่ปุ่น คิดเป็นจำนวน 40% ของอัตราการฆ่าตัวตายทั้งหมด

มีอะไรกำลังเกิดขึ้นกับโลกใบนี้ ทำไมถึงมีผู้คนนับจำนวนเป็นล้าน ๆ คนถึงไม่
อยากจะอยู่มีชีวิตอีกต่อไป

ในหนังสือชื่อ The Mind Game โดย ฟิลิป เดย์ เปิดเผยดังนี้

ในสมัยก่อน สังคมครอบครัวจะมีความผูกพันกันอย่างแน่นแฟ้น
โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากมีสมาชิกคนหนึ่งคนใดตกอยู่ในสภาวะอาการ
เศร้าโศก ทุกคนจะให้ความสนใจและเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด พุดจา
ปლობโยนจนกระทั่งดีขึ้นและหายในที่สุด...แต่ทุกวันนี้ครอบครัวเกิดการ
แตกร้างและเห็นว่าศาสนาไม่มีความสำคัญอีกต่อไป อีกทั้งครอบครัว
ขยายเกิดการล่มสลายจากความเร่งรีบของชีวิตในศตวรรษที่ 21 ปัจจุบัน
หากสมาชิกในครอบครัวมีอาการซึมเศร้า เราใช้จิตวิเคราะห์ในการรักษา
แทนวิธีดั้งเดิมที่เป็นคนในครอบครัวหรือเพื่อนบ้านที่มีภูมิปัญญาในการ
บำบัดรักษา สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีผลต่อสังคมที่เราอาศัยอยู่

ฟิลิป เดย์ ได้ชี้ถึง 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อสังคมที่เราอาศัยอยู่ ได้แก่

- (1) ปรากฏการณ์การแตกร้างของหน่วยครอบครัว
- (2) การไม่เห็นความสำคัญของศาสนา
- (3) ปรากฏการณ์ล่มสลายของครอบครัวขยายในศตวรรษที่ 21

สิ่งที่สำคัญที่สุดคือปรากฏการณ์การแตกร้างของหน่วยครอบครัว เดวิด แวน
ปีแมน กล่าวเพิ่มเติมดังนี้

ในยุคปัจจุบันมีกลุ่มชนกลุ่มหนึ่งที่ผุดขึ้นมานับเป็นจำนวนล้าน ๆ
คนที่เติบโตจากสภาพแวดล้อมที่เจ็บปวดรวดร้าว พวกเขาเหล่านี้

เป็นผลผลิตจากครอบครัวที่แตกร้าง พ่อแม่หย่าร้างและดู
เหมือนว่าจะเป็นกลุ่มคนที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

มีนักเขียนอีกท่านหนึ่งชื่อ จิม คอนเวย์ ในหนังสือที่ชื่อ Adult Children of
Legal and Emotional Divorce เขียนบรรยายถึงสภาพครอบครัวที่แตกแยก
เด็กหลายพันคนตกอยู่ในความปวดร้าวและได้รับความบอบซ้ำทางจิตใจจะขาด
ความมั่นใจ และคำถามหนึ่งที่เด็กเหล่านี้ถามอยู่บ่อย ๆ ก็คือ “ตัวฉันคือใคร”
และ “ตัวฉันยังมีคุณค่าดีเพียงพอที่ใครสักคนจะรักฉันไหม”

คำถามเหล่านี้ก็นำมนุษย์ไปสู่ภาวะวิกฤตสับสนตัวเองว่า จะยังมีใครสักคนที่แคร์
ความรู้สึกของฉันจริง ๆ บ้างไหม ตัวฉันยังมีคุณค่าพออยู่สำหรับใครอีกหรือ
เปล่า คำถามเหล่านี้เข้ามาอยู่ในจิตใจความคิดคนเราตั้งแต่เมื่อไร เพื่อที่จะหา
คำตอบของคำถามนั้น เราจำเป็นที่จะย้อนกลับไปยังปฐมกาล

ทันใดนั้นเอวาก็ยืนอยู่หน้าต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว นางได้จ้องมองไปยังต้นไม้ที่ถูก
ต้องห้ามและเกิดความอยากรู้ว่า “ทำไมพระเจ้าทรงห้ามเราไม่ให้กินผลจาก
ต้นไม้” ผลไม้ดูออกจะสวยงามและน่ารับประทานเป็นอาหารและแล้วสิ่งนี้ได้
โน้มน้าวใจเอวาเดินเข้าไปใกล้ ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงพูดดังออกมาจากต้นไม้
มารซาตานได้โอกาสในการล่อเอวามาในรูปของงูและมันกล่าวถามนางว่า “จริง
หรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’” ซาตานตั้ง
คำถามโดยการตั้งข้อสงสัยและข้อโต้เถียงในเรื่องการโต้แย้งนั้น ซาตานถือว่ามันเป็น
เจ้าแห่งการโต้เถียงอย่างแท้จริง เอวาไม่ใช่คู่ปรับของซาตานอย่างแน่นอน
โดยเฉพาะในเรื่องการโกหกหลอกลวงและเมื่อเอวาอ้าปากเพื่อจะโต้แย้ง มันก็
จะเป็นการต่อสู้ที่สั้นเอาமாக ๆ

“ผลของต้นไม้ชนิดต่าง ๆ ในสวนนี้เรากินได้หมดแต่ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า เจ้าอย่ากินหรือแตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย” เอวาตอบรับการต่อกรโดยไม่รู้ตัวและพูดประโยคเดียวกันกับที่พระเจ้าตรัสกับนาง แต่นั่นคือการเปิดโอกาสให้กับซาตานโดยที่ตัวเอวาเองก็ไม่ได้รู้ว่านางกำลังจะตกลงไปสู่ความล้มเหลวครั้งใหญ่ ตัวนางเองก็สงสัยและอยากจะพิสูจน์ในสิ่งที่ซาตานพูดโดยเฉพาะประโยคที่มันบอกนางว่า “เจ้าจะไม่ตายอย่างแน่นอน”

เราเคยตกอยู่ในสถานการณ์ที่ในขณะที่กำลังโต้เถียงกันกับเพื่อนในประเด็นที่เราคิดว่าเรารู้ดีและมั่นใจว่าสิ่งที่เราพูดอยู่นั้นคือคำตอบสุดท้ายที่ไม่มีข้อโต้แย้งอื่นอีก แต่คู่ต่อกรกลับแย้งเราในประเด็นที่เราไม่ได้คาดคิดมาก่อนโดยที่เราไม่ทันตั้งตัวเหมือนกับว่าเราโดนคีมบีบในจุดที่เราไม่สามารถดึงหลุดออกได้ ซึ่งประเด็นที่เขายกมาอ้างก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหม่หรือลึกซึ้งใด ๆ แต่เป็นเรื่องที่เราไม่เคยคิดเลยว่าจะได้ยินจากปากของเขา

ซาตานเมื่อมันเห็นว่าเหยื่อตกหลุมพรางที่มันล่อเอาไว้แล้ว... “เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบ ว่า เจ้ากินผลไม้ในวันใดตาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีรู้ชั่ว”

“เหตุการณ์ดำเนินไปอย่างรวดเร็วในช่วงพริบตา คำพูดของซาตานเป็นเหมือนกับคำสาปแช่งที่ส่งผลถึงลูกหลานของอาดัมเอวาในทุกวันนี้ การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นส่งผลทำให้มนุษย์ตกอยู่ในความทุกข์ยากอันมืดมิด ให้เรามาดูประโยคที่มารซาตานกล่าวว่า “เจ้าจะไม่ตายอย่างแน่นอน” หมายถึงอะไรและผลลัพธ์ที่ส่งผลถึงคำถามต่อมาที่ว่า “ยังมีใครสักคนที่จะมาสนใจใยดีฉันจริง ๆ อยู่ไหม และ “ตัวฉันยังมีคุณค่าสำหรับใครสักคนที่จะเป็นที่รักอยู่รึเปล่า”

ผมยังจำได้ว่าตอนที่ผมอายุ 8 ขวบ น้องสาวของผมได้ตุ๊กตาตัวหนึ่งที่ร้องไห้ หัวเราะได้หรือแม้แต่นกมันขอเพียงแต่ว่าขอให้ใส่ถ่านแบตเตอรี่ที่ด้านหลังตุ๊กตา แล้วตุ๊กตาก็จะทำท่าทางต่าง ๆ ได้ ซึ่งมันทำให้น้องสาวของผมมีความสุขได้เป็น ชั่วโมงในขณะที่ผมแทบอยากที่จะโยนเจ้าตุ๊กตาตัวนี้ให้หมาแทะเพราะผมรำคาญเต็มทนแล้ว แต่เมื่อนึกดูอีกทีก็ไม่อยากจะได้ยินเสียงร้องให้เป็นชั่วโมงของน้องสาว เจ้าตุ๊กตาตัวนี้จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยถ่าน 2 ก้อนและชาตาก็ต้องการให้เอวาเป็นเช่นนั้นเดียวกัน เอวา ไม่ต้องสนใจในว่าใครจะพูดยังไง เธอมีชีวิตอยู่ในตัวเธอเอง เธอสามารถทำอะไรก็ได้ที่เธอชอบและเธอจะไม่ได้รับอันตรายใด ๆ หรือกเพราะเธอมีชีวิตอยู่ในตัวเธอเอง เธอจะไม่ตายแน่นอนตราบใดที่เธอกลับมาอยู่ที่นี้ที่ต้นไม้ต้นนี้เพื่อใส่แบตเตอรี่ก้อนใหม่แล้วเธอจะไม่เป็นไรหรอก

ให้เราลองจินตนาการว่าเด็กอายุขวบครึ่งพูดกับพ่อแม่ว่า “หนูเพิ่งไปขอพรจากปู่ โสม (เผ้าทรัพย์) ในสวนมา และปู่บอกกับหนูว่า หนูมีพลังพิเศษในตัวหนูเองที่ หนูทำอะไรแล้วก็จะสมหวัง ต่อไปไม่ต้องห่วงหนูแล้ว หนูดูแลตัวเองได้” ฟังดูแล้วช่างเหมือนกับอาดัมและเอวาในสวนเอเดนที่ความคิดที่ว่า เจ้าจะไม่ตายอย่างแน่นอนได้แยกตัวเขาทั้งสองอย่างสิ้นเชิงออกจากการที่ฟังฟังพระเจ้าผู้ทรงสร้าง มันทำลายความเป็นตัวตนของเขา มันได้ล้างสมองความคิดที่ว่ามนุษย์เป็นบุตรของพระเจ้า ทำไมเขาถึงไม่หันหลังกลับมาหาพระองค์หลังทำผิด ผมอยากให้เป็นเช่นนั้นจริง เพราะผลลัพธ์ของการรับเอาความคิด เจ้าจะไม่ตายอย่างแน่นอน เพราะว่าด้วยกำลังของตัวเองส่งผลให้เราไม่สามารถกลับไปยังสภาพอันสมบูรณ์กับพระเจ้าได้อีก ซึ่งผมจะพูดในประเด็นนี้อีกครั้งในบทต่อไป แต่ตอนนี้ให้เรากลับไปยังต้นไม้ที่เป็นต้นตอของปัญหา

ให้สังเกตประโยคที่บอกว่า หลังจากพวกเขากินผลไม้ ตาของพวกเขาจะเปิดออก เห็นอย่างทะลุปรุโปร่ง ประมาณว่าตัวเขาจะมีกำลังอำนาจด้วยตัวเอง โลกทั้ง

มวลมีวัตถุอันทรงพลังพลานภาพที่เมื่อเราได้ครอบครองเป็นเจ้าของ...ตัวเราจะยิ่งใหญ่

ในหนังสือปฐมกาลบทที่ 3:4,5 เผยให้เราทราบว่ามารซาตานใช้เล่ห์เหลี่ยมในการหลอกล่อเอวาอย่างเต็มที่ โดยชี้ให้เอวาเห็นว่ามีโลกใหม่ที่วิเศษกว่ารออยู่โลกใบใหม่นี้ตั้งอยู่บนหลักการอยู่ 2 ประการ

1. มนุษย์มีชีวิตอยู่ด้วยตัวเองโดยปราศจากผู้ทรงค้ำจุนหรือมีกำลังที่เหนือกว่า
2. รอบตัวเรามีคน วัตถุสิ่งของที่เมื่อมนุษย์ครอบครองหรือร่วมมือกัน จะเพิ่มพลังกำลังสู่จุดที่ยิ่งใหญ่กว่าดีกว่า

มารซาตานยื่นข้อเสนอผ่านต้นไม้แห่งรู้ดีรู้ชั่วที่จะให้ชีวิตตามแบบอย่างข้างต้น ทั้ง 2 ข้อเหมือนกับตุ๊กตาที่น้องสาวของผมมี ที่จำเป็นจะต้องอาศัยกำลังจากถ่านแบตเตอรี่ 2 ก้อน ดังนั้นผมจึงตั้งชื่อบทนี้ว่า ต้นดูราแซล (ชื่อของถ่านแบตเตอรี่ยี่ห้อหนึ่ง) ซาตานกล่าวว่าชีวิตของมนุษย์จะยืนยาวนานถ้ามนุษย์ปฏิบัติตามหลักปรัชญาชีวิตของมัน

สิ่งที่สำคัญคือตอนที่อาดัมและเอวากินผลไม้จากต้นไม้ต้นนั้น มันไม่ได้ดูเหมือนว่าเป็นผลไม้ที่มีพิษภัยอะไรหรือที่ดูน่าหวาดกลัวหรือขยะแขยง หากแต่กลับดูงามน่ารับประทาน ตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ แต่สิ่งที่เป็นปัญหาคือคำมูสาของซาตานที่หลอกลวงเอวา พิษร้ายของมันก็คือทฤษฎีโลกใหม่ที่มันหลอกล่อเอวา บางคนอาจจะพูดโต้แย้งว่า “ทำไมมนุษย์เราต้องมารับเอาบาปที่เราไม่ได้ก่อขึ้น ควรจะเป็นอาดัมและเอวาที่กินผลไม้เท่านั้น ข้อเท็จจริงก็คือทุกครั้งที่เราทำตัวเป็นอิสระโดยปราศจากพระเจ้า ก็เหมือนว่าเรากินผลไม้ในลักษณะเดียวกับที่

อาดัมและเอวา เพราะเรากลืนพิษของอาณาจักรของซาตานโดยพญานาคแล้ว เรา
รู้ว่าจริง ๆ แล้ว เรากินอาหารจากต้นไม้ทุกวันและเรากำลังทุกข์ทรมานจาก
อาหารที่ไม่ย่อยอย่างร้ายแรง

ความคิดที่ว่าเราสามารถมีชีวิตอยู่โดยปราศจากพระเจ้าอาจดูไม่แปลกเลย
สำหรับหลาย ๆ คน แต่ในบทต่อไปเราจะมาเรียนรู้ว่าจริง ๆ แล้ววิถีการคิดแบบ
นั้นก็เหมือนกับการฆ่าตัวตาย

บทที่ 2

น้ำพุแห่งชีวิต

วันนั้นเป็นวันที่ผมยุ่งมาก ๆ ทำงานมาตลอดทั้งวัน ทุกอย่างเกือบจะเสร็จเหลือเพียงแค่รวบรวมงบประมาณที่มีอยู่กว่า 90 บัญชีเข้าด้วยกันเป็นงบก้อนเดียวซึ่งต้องใช้ความละเอียดในการแบ่งรายได้ให้กับผู้จัดการแผนกแต่ละคนที่มีความทะเยอทะยานสูง ตั้งเป้าหมายที่สูงขึ้นอีกในขณะที่หัวสมองของผมกำลังยุ่งอยู่นั้น เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น “ฮัลโล...นี่พ่อเองนะ ลูก” พ่อพูด เหมือนกับกำลังแบกของหนักอยู่บนบ่า “มีอะไรไหมครับ” แม่ได้รับอุบัติเหตุรถชนอาการไม่ค่อยดี” คำพูดเหล่านั้นทำให้ผมเหมือนโดนช้อนตกใส่หัว ใจผมเริ่มสั่น หัวใจเต้นแรง กล้ามเนื้อเริ่มตึงเครียดเหมือนโดนเข็มฉีดยาที่มีสารอะดรีนาลีนวิ่งไปทั่วร่าง ผมถามพ่อว่า “ตอนนี้แม่เป็นยังไงบ้างครับ” พ่อตอบผมว่า “ค่อนข้างแย่”

ตอนนั้นผมอยากจะสอดแทรกตัวเข้าไปในสายโทรศัพท์เพื่อเข้าไปปลอบและกอดพ่อ แต่ความเป็นจริงคือผมอยู่ห่างจากพ่อ 12 ชั่วโมงโดยรถยนต์... วิธีที่เร็วที่สุดก็คือรอให้ถึงรุ่งนี้เช้าและเดินทางโดยเครื่องบิน หลังจากวางสายคุยกับพ่อ จิตใจผมปั่นป่วน มึนงง กลัวและรู้สึกซาไปหมด แต่ในช่วงเวลานั้นผมนึกถึงองค์พระเยซูคริสต์แล้วทรุดตัวลงคุกเข่าและทูลพระองค์ว่า “โอ้...พระเยซูเจ้าข้า ขอทรงโปรดอย่าให้แม่ของข้าตาย” ผมเปิดพระคัมภีร์และเริ่มต้นได้เพียงแค่อธิษฐานและอธิษฐาน จิตใจผมเริ่มรู้สึกสงบและเกิดสันติสุข แต่ในช่วงขณะจิตใจผมเหม่อลอยคิดไปเรื่อยถึงเรื่องทางโลกีย์วิสัยของชีวิต จนกระทั่งความรู้สึกเดิมกลับมาใหม่ ความกลัววิตกกังวลหรือความรู้สึกหมดหวังที่จะช่วยตนเอง ในที่สุดคำคั้นนั้นสิ่งที่ผมทำได้คือเพียงคุกเข่าอธิษฐานอ้อนวอนทูลขอต่อองค์พระเยซูคริสต์

อุบัติเหตุเกิดขึ้นในขณะที่คุณแม่กำลังขับรถเพื่อไปสอนดนตรีอยู่บนทางหลวงที่มีขนาด 2 เลน และมีเกาะกึ่งกลางกั้นอยู่กึ่งกลางถนน ในขณะที่รถของเธอเพิ่งจะขับสวนรถคันหนึ่งในช่วงที่ถนนเริ่มไต่ระดับความสูงชัน มีรถอีกคันสวนทางมาฝั่งตรงข้ามพุ่งเข้ามาหาเธอ และหลังจากนั้นเธอก็จำอะไรไม่ได้ ซึ่งรถคันนั้นพุ่งเข้ามาชนรถคุณแม่ผมทางด้านหน้าอย่างรุนแรงจนทำให้เครื่องยนต์ยุบลง ทำให้พวงมาลัยรถอัดตรงเข้าใบหน้าของเธอ แต่โชคดีที่ที่นั่งด้านคนขับเกิดยุบตัวลงทำให้ร่างไม่โดนอัดเข้ากับพวงมาลัย ซึ่งอาจจะทำให้เธอเสียชีวิตได้ในทันที

เมื่อคุณแม่ถูกส่งตัวมาที่โรงพยาบาล หมอท่านหนึ่งเพิ่งจะออกเวร แต่เมื่อเห็นเธอถูกนำตัวเข้ามาก็ตัดสินใจอยู่ต่อ คุณหมอท่านนี้ยังทำงานต่ออีก 8 ชั่วโมงในช่วงวิกฤตเพื่อที่จะช่วยคุณแม่จนกระทั่งพ้นขีดอันตราย ผมไม่รู้จะขอบคุณคุณหมอตานี่ได้อย่างไร คุณหมอทำงานยาว 16 ชั่วโมงรวด และยังมีน้ำใจที่จะโทรบอกคุณพ่อ เมื่อคุณแม่พ้นขีดอันตรายตอนตี 3 ผมรู้สึกตื่นตันใจในความสามารถ ความอุตสาหะมีเมตตาและการแสดงออกในวิชาชีพแพทย์

ผมและภรรยาได้ไปเยี่ยมคุณแม่ ซึ่งยังพักฟื้นอยู่ในห้องไอซียู นับเป็นความปลื้มปิติที่ยังคงเห็นคุณแม่มีชีวิตอยู่ หมอบอกว่าเธอฟื้นตัวได้ดีอย่างน่าประหลาดใจ แต่จะไม่สามารถเล่นเปียโนได้อีกหรืออาจจะเดินไม่ได้ มันเป็นเรื่องยากที่จะทำให้ใจรับ แต่เราก็ตีใจที่เธอยังมีชีวิตอยู่กับเรา เมื่อลอร่าอ่านบันทึกทางการแพทย์ เธอได้ก้มมือเรียกผม เมื่อเธออ่านถึงตอนจุดวิกฤตที่ทีมแพทย์และพยาบาลคิดว่าคุณแม่อาจจะไม่สามารถสู้ได้ แต่ในวินาทีนั้นสัญญาณชีพจรถูกกลับมาเต็มแรงและอาการก็เริ่มทรงตัว ไม่มีใครรู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ผมรู้ว่าพระบิดาเจ้าผู้เป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตได้ส่งพระบุตรองค์พระเยซูคริสต์มาเพื่อช่วยชีวิตเธอ ทุกวันนี้คุณแม่เดินได้ด้วยตัวเองและเมื่อเธอเล่นเปียโน ผมรู้สึกขอบคุณพระเยซูคริสต์ที่ช่วยคุณแม่ให้พ้นจากหวางเขาแห่งความตาย

พระคัมภีร์คือแหล่งเรียนรู้แห่งชีวิต ในพระธรรมโคโลสีเขียนไว้อย่างชัดเจนถึงพระเยซูคริสต์ดังนี้

เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครองหรือศักดิ์เทพสรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ (17) พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์ หนังสือโคโลสี 1:16,17

ทุก ๆ สิ่งที่สวยงามมองเห็นและรับรู้หรือแม้กระทั่งสิ่งที่สวยงามไม่เห็น ซึ่งถูกสร้างและดำรงอยู่โดยองค์พระเยซูคริสต์โดยเฉพาะประโยคที่บอกว่าและสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์ พระคัมภีร์ข้อนี้บ่งบอกถึงพลังที่มาจากพระบุตรองค์พระเยซูคริสต์ที่ควบคุมสรรพสิ่งในโลกไว้ อัครสาวกเปาโลกล่าวเพิ่มเติมในหนังสือกิจการดังนี้

พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าของทั้งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกมิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้ (25) การที่มีมนุษย์ปฏิบัตินัมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก (26) พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่ (27) เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าของและหากเขาจะคลำหาก็คouldได้พบ

พระองค์ด้วย พระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย (28)
ด้วยว่า ‘เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่กวี
บางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า ‘เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของ
พระองค์’ หนังสือกิจการ 17:24-28

จากข้อความข้างต้นเราเห็นพระเจ้าทรงเกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ในระดับใกล้ชิด
อัศจรรย์เปาโลฉายให้เห็นภาพใหญ่ก่อนที่จะลงมาในระดับส่วนตัวที่ใกล้ชิดดังนี้

1. ทรงกำหนดเวลาและสถานที่ของชนทุกชาติ
2. พระองค์ทรงอยู่ไม่ไกลจากเราแต่ละคน
3. ท้ายที่สุดอัศจรรย์เปาโลบอกว่าในพระองค์เรามีชีวิตและ
เคลื่อนไหว

การมีชีวิตอยู่ในพระองค์ มีตรรกง่าย ๆ ก็คือการทำที่เราไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดย
ปราศจากพระเยซูคริสต์ผู้เป็นพระบุตรทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้า
พระองค์ตรัสว่า “เพราะถ้าแยกจากเราแล้ว ท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” โปรด
เข้าใจด้วยว่าเราจะไม่สามารถทำอะไรหากปราศจากพระองค์ไม่ว่าจะเป็นด้าน
ร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ เหนือสิ่งใด มนุษย์พึ่งพาในพระเจ้าและพระบุตร
โดยสิ้นเชิงเหมือนกับทารกน้อยที่ต้องการพ่อแม่

ผมขออธิบายประเด็นนี้เพิ่มเติมโดยขอเปรียบเทียบกับอวัยวะ หัวใจที่มีระบบ
การทำงานอันน่าทึ่งเหมือนกับปั๊มน้ำที่ปั๊มเลือดไปหล่อเลี้ยงอวัยวะส่วนต่าง ๆ
ในร่างกายโดยไม่มีหยุดพักและทำมาตลอดนานหลายทศวรรษ สิ่งที่น่าทึ่งก็
คือระบบการเต้นของหัวใจทำงานเป็นอิสระโดยไม่พึ่งพิงหรือได้รับการช่วยเหลือ
จากอวัยวะส่วนอื่นนอกจากตัวมันเอง กล้ามเนื้อหัวใจจะมีการยืดและหดตัวอยู่

ตลอดเวลาโดยไม่ต้องรับคำสั่งจากระบบประสาท มันมีระบบควบคุมอยู่ภายในตัวมันเองตำรากายวิภาคศาสตร์กล่าวว่า “ระบบนำไฟฟ้าประกอบด้วยเนื้อเยื่อของกล้ามเนื้อเฉพาะที่สร้างและกระจายแรงกระตุ้นไฟฟ้าไปกระตุ้นให้เส้นใยกล้ามเนื้อหัวใจหดตัว” เส้นใยกล้ามเนื้อเหล่านี้ทำงานอย่างเป็นระบบโดยสร้างแรงกระตุ้นไฟฟ้าที่ไม่ได้มาจากระบบประสาทซึ่งเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่งที่ไม่มีตำรากายวิภาคศาสตร์เล่มใดตั้งคำถามว่าเส้นใยกล้ามเนื้อหัวใจเหล่านี้ผลิตประจุไฟฟ้าได้อย่างไร และระบบการทำงานได้รับพลังงานจากแหล่งใด

ถนนแยกออกเป็นสองสายตรงนี้ พระคัมภีร์บอกให้เรารู้ว่าแหล่งพลังงานนั้นมาจากพระเจ้า ในหนังสือกิจการ 17:28 กล่าวว่า “และเป็นอยู่ในพระองค์” แต่มารซาตานบอกว่ามันเป็นสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติมนุษย์ตามกระบวนการทางชีววิทยา วาเทของซาตานที่กล่าวว่า “เจ้าจะไม่ตายอย่างแน่นอน” หนังสือปฐมกาล 3:4 คือก้นบึ้งของปัญหา ทางเลือกมีอยู่ 2 ทางเท่านั้นคือเชื่อหรือไม่เชื่อ แต่ก็ยังมีคริสเตียนหลายคน que เลือกประนีประนอมเดินทางสายกลางและพูดว่า “ใช่พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่ง แต่หากจะให้เปรียบก็เหมือนกับนาฬิกาไขลานที่พระเจ้าทรงสร้างและไขลานให้มันเดินทำงานเองหรือพระองค์ทรงใส่ถ่านดูราเซลและปล่อยให้มันเดินทำงานเอง แต่ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้สอนแนวคิดเช่นนี้ มนุษย์ถูกสร้างให้เชื่อมต่อและพึ่งพิงอยู่ในพระองค์อย่างสิ้นเชิงในทุก ๆ เศษเสี้ยววินาทีนาที่ชั่วโมงทุก ๆ วัน พระเจ้าทรงส่งทรงประจุไฟฟ้ามายังหัวใจเพื่อหล่อเลี้ยงชีวิตของเราแต่ละคนด้วยความรัก เราจะถกในประเด็นดังกล่าวเพิ่มเติมในบทต่อไป แต่ขอวกกลับมาที่ประเด็นที่เราถกกันอยู่คือการเลือกที่จะเชื่อว่าพระเจ้าเป็นแหล่งที่มาของชีวิตหรือเชื่อตามวาเทที่บอกว่า “เจ้าจะไม่ตายอย่างแน่นอน” เท่านั้น มันไม่มีทางเดินสายกลาง

ปัญหาคือเราพูดกันแต่แค่ส่วนกายภาพของการดำรงอยู่ของมนุษย์เท่านั้น
ต่อไปนี้ให้เราศึกษาด้านจิตใจและจิตวิญญาณ ให้เราพิจารณาข้อความต่อไปนี้

เพื่อเขาจะได้รับความสุขใจ และเข้าติดสนิทกันในความรักและ
มั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าใจในความรู้
ความลึกกลับของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์ (3)
ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์
หนังสือโคโลสี 2:2,3

พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า (2) “ดูซิ เราได้ออกชื่อเบซาเลล ผู้
เป็นบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ (3) และ**ได้**
ให้เขาประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าคือ ให้เขามี
สติปัญญาความเข้าใจและความรู้ในวิชาการทุกอย่าง (4) จะได้
คิดออกแบบอย่างประณีตในการทำเครื่องทองคำ เงิน และทอง
สัมฤทธิ์ (5) เจียรระไนพลอยต่าง ๆ สำหรับฝังในกระเปาะและ
แกะสลักไม้ได้ คือ ประกอบวิชาการทุกอย่าง” หนังสืออพยพ 31:

1- 5

พระคัมภีร์เผยให้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นคลังแห่งสติปัญญาและความรู้ทั้งหมด
หนังสือโคโลสี 2:2,3 ทำทนายกรอบความคิดที่บอกว่าคุณเป็นทั้งเจ้าของและ
ผู้ให้กำเนิดสติปัญญาและความรู้ โดยแท้จริงแล้วปัญญาและความรู้มาจากพระ
เจ้าโดยผ่านทางองค์พระบุตรพระเยซูคริสต์ หนังสืออพยพ 31:1-5 เป็นตัวอย่างหนึ่ง
ที่กล่าวว่าพระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณให้กับช่างแกะสลักคนหนึ่งให้มี
สติปัญญา ความรู้ ความเข้าใจ ในที่นี้เราเห็นตัวอย่างของการประทานสติปัญญา

อย่างชัดเจน ให้เราสังเกตคำพูดที่ใช้เรียกผู้ที่มีความสามารถพิเศษว่าผู้มี “พรสวรรค์” ซึ่งหมายถึงบุคคลที่ได้รับตะลันต์จากพระเจ้านั่นเอง

ลองจินตนาการตัวเราเองอยู่ในคอนเสิร์ตแห่งหนึ่ง ในขณะที่ผู้ชมกำลังเคลิบเคลิ้มกับหญิงสาวผู้มีความสามารถกำลังขยับนิ้วขึ้นลงบนแกรนด์เปียโนที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางเวที เธอทำให้ดูเหมือนกับว่าเปียโนร้องเพลงได้จริง ๆ ประหนึ่งสัมผัสจากปรมาจารย์ชั้นยอด จนกระทั่งเธอเล่นมาถึงจุดสูงสุดและเรารู้ว่าเพลงใกล้จะจบลง เราอยากที่จะฟังเธอเล่นต่อไป แต่เพลงได้มาถึงจุดจบและในที่สุดผู้ชมต่างปรบมือกันอย่างกึกก้อง ด้วยความสง่างามที่ผสมผสานกับความน่าเกรงขาม หญิงสาวโค้งคำนับและสุดลมหายใจรับความหวานชื่นแห่งความสำเร็จเสียงสรรเสริญเฝ้ายอนที่หอมหวานแล้วเดินลงจากเวที

ให้เราพิจารณาย้อนกลับไปยังเหตุการณ์ข้างต้นที่ดูเหมือนเป็นเหตุการณ์ปกติทั่วไป แต่สิ่งที่น่าสนใจก็คือทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น ผู้ชมสมควรจะร้องเพลง”สรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงให้ความสุข” และในทำนองเดียวกันเสียงปรบมือควรที่จะเป็นการปรบมือสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงประทานทักษะสติปัญญาและความสามารถในขณะที่ผู้เล่นเปียโนควรจะมีจิตใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความซาบซึ้งกตัญญูต่อพระเจ้าสำหรับพรสวรรค์ที่พระองค์ทรงประทานให้เธอด้วยความรัก แต่ความเป็นจริงก็คือสิ่งนี้แทบจะไม่เกิดขึ้นเพราะถ้ามนุษย์กระทำตามวิธีนี้อย่างแท้จริง เราจะไม่รู้สึกยินดีปลาบปลื้มใจกับความสำเร็จหรือท้อแท้กับความล้มเหลวเพราะว่าความสามารถในการแสดงไม่ได้เกิดขึ้นจากตัวเราและเราไม่สมควรได้รับเกียรตินั้นเมื่อเราประสบความสำเร็จหรือรู้สึกท้อแท้เมื่อล้มเหลว

นี่คือคำสาปจากต้นดูราแซล ลองนึกภาพถึงความรู้สึกเป็นอิสระเมื่อคุณเล่นเครื่องร่อนอยู่บนท้องฟ้า ความรู้สึกเป็นอิสระเมื่อคุณประสบความสำเร็จโดยคิด

ว่าเกิดจากความสามารถของเราเองหรือความรู้สึกดีใจอันน่าตื่นเต้นเมื่อคุณพิชิตยอดเขาที่สูงหลายพันเมตรที่มองเห็นวิวทิวทัศน์จากที่สูง แต่อย่าลืมนะว่ายิ่งสูงเท่าใดออกซิเจนก็ยิ่งน้อยลงที่อาจทำให้เราหมดสติได้ หรือถ้าเครื่องร่อนเกิดขัดข้องในที่สูงเราก็อาจจะตกลงมากระแทกกับพื้นทำให้เกิดอันตรายขึ้นได้ มันไม่มีหนทางใดที่จะหลีกเลี่ยงคำสาปจากต้นดูราแซลได้ในเมื่อคุณได้ลิ้มลองรสชาติแล้วคุณก็必将มีความปรารถนาที่จะปีนไปเรื่อย ๆ และในที่สุดผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลยที่ “โรคซึมเศร้า” กลายเป็นสาเหตุสำคัญหนึ่งที่น่าไปสู่โรคพิการในระดับโลก”

ผลของต้นดูราแซลทำให้เกิดความปรารถนาที่จะปีนขึ้นไปยังที่สูงที่ไม่เหมาะสมกับมนุษย์ ยิ่งเรากินผลของมันมากเท่าไรความปรารถนาที่จะปีนก็มากขึ้นเท่านั้น และโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุก็จะสูงตามมากขึ้นอีก คุณเคยตกลงมาก็ครั้งแล้ว คุณจะทนได้อีกกี่ครั้ง ลองคิดดู

เราได้พูดถึงการพึ่งพิงทางด้านกายและจิตใจไปแล้ว ในขั้นต่อไปขอพูดถึงการพึ่งพิงด้านฝ่ายจิตวิญญาณและศีลธรรม มันเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน โปรดเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อม

พระคัมภีร์บอกให้เราทราบว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” 1 ยอห์น 4:8 พระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรัก และ “พระเจ้าแห่งความหวัง” หนังสือโรม 15:13 ในหนังสือกาลาเทียได้ขยายความเพิ่มเติมดังนี้

ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ (23) ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย หนังสือกาลาเทีย 5:22,23

ข้อความข้างต้นเกี่ยวพันกันอย่างน่าประหลาดใจ เราลองมาวิเคราะห์กันสักหน่อย คุณลักษณะดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเรามีพระวิญญานของพระเจ้า นั่นก็หมายความว่าถ้าขาดพระวิญญานของพระเจ้านั้นก็จะไม่เกิดความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานีและอื่น ๆ ได้ วันหนึ่งในขณะที่ผมกำลังเดินเล่นอยู่ในสวนสาธารณะริมทะเลสาบพลางคิดในใจถึงเรื่องความจริงในพระคัมภีร์อยู่ วันนั้นเป็นวันที่ค่อนข้างเจิบและผู้คนไม่ค่อยพลุกพล่าน ผมเหลือบไปมองเห็นคุณแม่คนหนึ่งกำลังผลักชิงข้าให้กับลูก ทั้งสองคนกำลังหัวเราะกันอย่างมีความสุข ความรักที่คุณแม่มีต่อลูกมีที่มาจากจากพระเจ้า ความคิดที่จะรัก แสดงความเมตตาอย่างอ่อนโยนไม่ได้เกิดจากใจของแม่ แต่มาจากใจของพระเจ้าผู้ทรงมอบให้กับคุณแม่ผู้นี้ในการแสดงออกและกลายมาเป็นความรักของแม่ ซึ่งถ้าเราพิจารณาอย่างถ่องแท้จะเห็นว่าคุณแม่ท่านนี้เพียงแต่ตอบสนองต่อพระวิญญานของพระเจ้าและแสดงออกมา แท้จริงแล้วความรักระหว่างแม่กับลูกหรือสามีกับภรรยาไม่มีสภาพอยู่จริง อาจจะมีฟังดูรุนแรงใช่ไหม แต่แท้จริงแล้วนี่คือคำสอนจากพระคัมภีร์

ผมเคยพูดและเสนอความคิดนี้หลายต่อหลายครั้งไม่ว่าจะเป็นการเทศนาหรือพูดในการสัมมนา ผมพบว่ามีการตอบรับอย่างน่าสนใจ บางคนแสดงสีหน้าว่าผมกำลังพูดโง่เมตตีพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ แต่ไม่ว่าจะมีการร้องเพลงรักเป็นล้าน ๆ เพลงและคำสัญญาในพิธีสมรสต่อหน้าแทนบูชาในโบสถ์ว่า “ฉันจะรักคุณและรักคุณตราบนานชั่ววันรันดร” มันไม่มีใครที่สามารถจะรักษาคำสัญญานี้ได้หากพระเจ้าไม่ประทานความรักของพระองค์มาอย่างจิตใจที่เต็มใจรับ ถ้าเราจะเปรียบเทียบความรักเหมือนเครื่องร่อนคำถามก็คือว่าทำไมชีวิตสมรสหลายต่อหลายคู่ “ตก” กระแทกลงพื้น คนที่เชื่อว่าความรักเกิดขึ้นจากจิตใจของตนเองจะตื่นขึ้นมา

พบว่าตัวเองไม่ได้ “รู้สึก” ว่ารักคู่ชีวิตอีกต่อไปจะเกิดความสงสัยในเรื่องความสัมพันธ์กับคู่ชีวิตและเริ่มที่จะมองหาคนอื่นมาเติมเต็มความรู้สึกนั้น เหมือนกับใช้บัตรเครดิตดูราแซลจนเต็มวงเงินและตอนนี้ถึงเวลาที่จะต้องชำระเงินคืน

สำหรับสามีผู้ซื่อสัตย์และพยายามที่จะรักษาคำสัญญาที่จะรักภรรยาแต่โดยที่ไม่ทันได้ตั้งตัวก็พบว่าตัวเองกลับสนใจผู้หญิงอื่น เขาอาจจะไม่ได้ต้องการที่จะเป็นแบบนั้น “แต่ก็ช่วยไม่ได้” เพราะว่าความรักเจือปนกับความใคร่และมีข้อสงสัยในเรื่องความซื่อสัตย์และเริ่มทำตัวออกห่างจากภรรยาเพราะความรู้สึกผิดที่ประพฤติตัวเช่นนั้น ซึ่งปิดกั้นความเชื่อที่ว่าเขาสามารถกลับมาเป็นคนที่น่ารักได้อีก เขาเคยคิดว่าเขาสามารถให้ความรักจากจิตใจของเขาได้แต่ตอนนี้เครื่องร่อนกลับมีปัญหาและกำลังตกลงกระแทกพื้นและชีวิตสมรสกำลังพังทลาย ทำไมความสุขจากชีวิตสมรสถึงเป็นเรื่องที่หาไม่เจอสำหรับหลายคน

สำหรับผู้ที่รู้สึกว่าการชีวิตสมรสไม่มีคุณค่าอีกต่อไป โปรดจำไว้ว่าความรักเกิดขึ้นจากจิตใจพระเจ้าเท่านั้น และมีให้สำหรับผู้ที่อยู่ล้นพระองค์ ถ้าคุณรู้สึกว่าไม่มีความรักต่อคู่ครองหลงเหลืออยู่ ให้คุณอยู่ล้นพระองค์แล้วพระเจ้าจะทรงมอบกลับคืนมาให้ให้คุณ พระองค์ทรงสัญญาไว้และจะทรงกระทำเช่นนั้น

“สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้นเพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร (14) ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น” หนังสือยอห์น 14:13,14

บทที่ 3

ขีดไถ้พระทัยพระเจ้า

ผมกำลังขับรถอย่างเร่งรีบอยู่บนทางด่วน ภรรยาของผมลอร่ากำลังปวดท้อง เป็นระยะ ๆ บ่งชี้ว่าไถ้ถึงเวลาคลอด ผมพยายามที่จะพาเธอไปให้ทันคลอดที่โรงพยาบาล มันช่างเป็นเวลาที่น่าตื่นเต้นเสียนี้กระไร พวกเรากำลังจะได้ลูกคนแรก เมื่อถึงโรงพยาบาลพนักงานรถเข็นรีบพาเราเข้าไปยังห้องสูตินารี พยาบาลที่ทำหน้าที่อยู่ในห้องนั้นเมื่อเธอเห็นหน้าพวกเรา เธอพูดอย่างติดตลกกว่า “ท่าทางพวกคุณดูจะตื่นเต้นเกินไป คุณควรที่จะออกไปเดินเล่นในสวน สูดอากาศสดชื่นแล้วคุณจะมีสติดีขึ้น” คำพูดของเธอทำให้ผมคลายความกังวลลงอีก 45 นาทีต่อมา ผมเดินกลับมาที่ห้องเดิม อีกครั้ง ที่สีหน้าของลอร่าแสดงอาการเจ็บปวด 30 นาทีต่อมา เธอถูกนำตัวเข้าไปยังห้องคลอด ผมไม่รู้จะพูดหรืออธิบายเหตุการณ์ในห้องนั้นอย่างไร ลอร่าปวดท้องหนักมาก พวกเราพยายามพูดบอกย้ำเธอถึงวิธีที่ได้เรียนมาในชั้นเรียนเตรียมคลอด อาการปวดท้องหนักขึ้นเป็นระยะและถี่มากขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดหลังจากเวลาผ่านไป 11 ชั่วโมง ไมเคิลลูกคนแรกของเราก็คลอดลืมตาออกมาดูโลก

ผมยังเก็บรูปตอนที่ลอร่าและผมถ่ายในช่วงเวลาอันน่าตื่นเต้นนี้อยู่ มันช่างเป็นเวลาที่วิเศษสุด ลอร่านั่งยิ้มอยู่บนเตียงให้กับกล้องส่วนตัวผมทำท่ากระโดดโลดเต้น ผมได้เรียนรู้และเคารพถึงความเป็นลูกผู้หญิงในวันนั้นอย่างลึกซึ้ง สำหรับผมแล้วการเฝ้ามองดูภรรยาคลอดลูกเป็นงานที่หนักหนามาก

เมื่อคุณหยุดหัวเราะแล้ว ผมอยากจะอธิบายเพิ่มเติมว่าเมื่อผู้ชายเรามองเห็นคนรักตกอยู่ในความเจ็บปวดมันช่างเป็นเรื่องที่ทรมานจิตใจเหลือเกิน สำหรับผู้ชายแล้วเราจะพยายามหาวิธีการแก้ปัญหา แต่สำหรับเรื่องนี้แล้ว มันเป็นเรื่องที่จน

ปัญญาซึ่งมันนำความเจ็บปวดมาให้ สิ่งที่ผมทำได้ก็เพียงแต่อธิษฐาน “พระเจ้าที่รัก ผมรู้ว่ามันมีเหตุผลสำหรับความเจ็บปวดทรมาน แต่ตอนนี้ผมมองไม่เห็น” ผมรู้สึกดีใจเมื่อทุกสิ่งผ่านไปด้วยดี

เมื่อผมได้อุ้มลูกเป็นครั้งแรก มันช่างเป็นอะไรที่มีความสุขเอามาก ๆ ผมจ้องมองไปที่ตาของลูกแล้ว ลูกก็มองกลับมาที่ผม มันเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นเมื่อผมมองสำรวจลูกตั้งแต่หัวจรดเท้า แต่แล้วทันใดนั้นความรู้สึกกลัวลึก ๆ ก็เข้ามาในจิตใจ ผมรู้ว่าลูกได้รับลักษณะทางธรรมชาติทุกอย่างจากผมรวมทั้งอุปนิสัยที่โง่เมื่อยกบฏทำหายอำนาจมากกว่าการเชื่อฟัง ในฐานะพ่อ ผมมีหน้าที่สอน ชักนำ สร้างเขาให้เติบโตขึ้นมาเป็นคนที่มีรู้จักรัก มีเมตตา เสียสละและเชื่อฟัง ซึ่งถ้าหากผมสอนยึดถืออย่างเคร่งครัด ผมเริ่มไม่แน่ใจว่าลูกจะยังยอมรับและเป็นเพื่อนกับผมตลอดไปไหม มันอาจจะมีบางสิ่งเกิดขึ้นที่มาขวางกั้นระหว่างเรา ผมอธิษฐานทันทีตรงนั้น “โอ้พระบิดาที่รักเจ้าข้า ขออย่าให้มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาขวางกั้นระหว่างลูกและผม ขอให้เราทั้งสองมีความสนิทสนมกันตลอดไป” คำอธิษฐานนี้ยังดังก้องกังวาลอยู่กับผมตลอดเวลาและบ่อยครั้ง และผมเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงกระทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้น

สี่ปีต่อมา ในวันสะบาโตหนึ่งขณะที่ผมกำลังเดินและพูดคุยอยู่กับพระเจ้าในสถานที่แห่งหนึ่งที่อยู่ห่างไกลจากความยุ่งเหยิงวุ่นวายต่าง ๆ ของชีวิต ในขณะนั้นผมกำลังคิดถึงเรื่องพระบิดาในสวรรค์และความรักอันล้ำค่าของพระองค์ ทันใดนั้นความคิดก็วกกลับมาคิดเรื่องลูกโดยเฉพาะเรื่องที่ผมไม่ต้องการให้มีอะไรมาขวางกั้นแยกเขาและผมออกจากกันและการที่เขาจะรู้จักผม ในห้วงเวลาอันสงบเงียบนั้น ผมได้ยินเสียงกระซิบเบา ๆ ช่างหูพูดขึ้นว่า “นั่นก็เป็นความรู้สึกเดียวกันที่ข้าฯ มีต่อเจ้า” ผมไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดีและยากที่จะยอมรับ “แต่พระองค์” ผมพูด ”พระองค์ทรงรู้ดีว่าผมเป็นคนอย่างไร ผมเคยพูดและทำ

ผิดหลายอย่าง ผมเถียงต่อไปอีกจนแม้แต่ตัวผมเองก็รู้สึกประหลาดใจ ผมได้ยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและเชื่อว่าความบาปได้ถูกยกเสียแต่เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาใกล้และบอกถึงความรู้สึกที่พระองค์มีต่อผม มันกลับเป็นเรื่องยากที่จะยอมรับแต่ท้ายที่สุดผมก็เปล่งเสียงออกมา “โอ้ พระเจ้าพระองค์เจ้าข้า ลูกขอบคุณพระองค์ ขอขอบคุณที่พระองค์ทรงรักและทำทุกสิ่งทุกอย่างให้กับลูก ๆ รักพระองค์” ผมรู้สึกเหมือนกับว่าพระองค์กำลังกอดผมอยู่ ซึ่งนั่นยิ่งทำให้ผมรู้สึกปลาบปลื้ม ผมรู้ว่าพระเจ้าผู้สถิตยอยู่ในสวรรค์รักผมและไม่ต้องการให้มีอะไรมาขวางกั้นระหว่างเราทั้งสอง มันเป็นเรื่องที่ทำให้พระองค์ทรงเจ็บปวดที่จะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาแยกเราทั้งสองออกจากกัน และพระองค์ทรงพยายามกระทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้มันเกิดขึ้น

นับเป็นประสบการณ์อันยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นในจิตใจของผมถึงการเข้าเป็นส่วนหนึ่งในอาณาจักรของพระเจ้า ไม่นานหลังจากนั้นผมพบข้อความหนึ่งในพระคัมภีร์ที่ทำให้หัวใจผมเปิดออก พระคำนี้ได้เปิดประสบการณ์พิเศษในการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรของพระเจ้าและนั่นยิ่งทำให้ผมต้องการสรรเสริญพระองค์ ผมอธิษฐานว่าท่านจะตระหนักถึงความสำคัญของพระคัมภีร์ข้อนี้ที่เผยให้เห็นถึงอาณาจักรของพระเจ้าและผมตั้งจิตอธิษฐานขอให้หัวใจของท่านเป็นดังเปลวเพลิงที่ไม่มีวันดับสิ้น

นกกระจอกห้าตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมนเลย (7) ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว หนังสือลูกา 12:6,7

พระเยซูคริสต์ทรงกำลังอธิบายถึงหลักการแห่งอาณาจักรของพระองค์ พระคัมภีร์ข้อนี้บอกให้เราทราบว่าอะไรคือสิ่งที่ทำให้พวกเขามีค่าในอาณาจักรแห่งนั้น อะไรคือสาเหตุที่ทำให้พวกเขาเหล่านั้นดีพอและมีคุณค่า หากคุณคิดว่าประเด็นเหล่านี้ไม่สำคัญต่อคุณ ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ก็จะเป็นความหมายอะไรเลย แต่ผมยังไม่เคยพบใครที่ไม่ลุกขึ้นต่อสู้กับประเด็นการพิสูจน์คุณค่าของตนเอง

พระเยซูคริสต์ทรงเทียบราคานกกระจอก 2 ตัวตามมาตรฐานการเงินของมนุษย์ แม้ในสายตามนุษย์นกกระจอกแทบจะไร้ค่า แต่พระองค์ได้ทรงให้คุณค่าและตรัสดังนี้ “และในเมื่อแม้แต่นกแม้สักตัวเดียวพระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย” แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงไม่ลืมแม้กระทั่งนกกระจอกถึงกับทรงให้ความสำคัญในอาณาจักรของพระองค์ ซึ่งให้เห็นว่าองค์พระเยซูคริสต์ทรงให้คุณค่ามนุษย์มากเท่าไรถึงขนาดเปรียบเทียบให้เห็นว่าแม้แต่ “ผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น” แสดงให้เห็นว่าแม้แต่เรื่องตรงหน้าเรา ที่ใกล้ตัวหรือเป็นเรื่องส่วนตัวก็ทรงสนพระทัยดูแล จะยังมีใครอีกที่จะมาสนใจใยดีแม้แต่จำนวนเส้นผมบนศีรษะของเรา จุดที่น่าสนใจยิ่งกว่านั้นก็คือ “เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว”

คุณเห็นคุณค่าและความสำคัญของตัวคุณในอาณาจักรของพระเจ้าไหม เพียงแต่ให้เราสำนึกว่าพระเจ้าทรงห่วงใยและดูแลเราตลอดเวลา มนุษย์อยู่ในความสนใจของพระองค์อย่างแน่นอน พระองค์ทรงประทานชีวิต หัวใจที่เต้นทำงานอยู่ตลอดเวลาและทรงประทานความรักเพื่อให้ชีวิตมนุษย์มีความบริบูรณ์ ไม่ว่าพรสวรรค์ ความสามารถเพื่อความพึงพอใจ ความเพลิดเพลินในการรับใช้ผู้อื่น สิ่งเหล่านี้คือเคล็ดลับแห่งความสำคัญของอาณาจักรของพระองค์ เปรียบเสมือนกุญแจที่ไขนำไปสู่อิสรภาพจากอาณาจักรที่ไร้คุณค่าและหมดหวัง คุณมีความกล้าพอที่รับความเชื่อนี้หรือไม่

ในขณะที่คุณครุ่นคิดอยู่ คุณรู้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงห่วงใยมนุษย์มากแค่ไหน ลองพิจารณาข้อพระคัมภีร์ดังต่อไปนี้

โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรง
ทวิพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และพระดำริของ
พระองค์แก่ข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดรายงานพระราชกิจทั้งสิ้นเหล่านั้น
ได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและบอกกล่าวแล้ว ก็มีมากมายเหลือ
ที่จะนับ หนังสือเพลงสดุดี 40:5

หากคุณค่าของมนุษย์มีต้นตอมาจากความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ พระคำข้อนี้
บอกให้เราทราบว่ามนุษย์มีคุณค่ามหาศาลตามที่มีคำกล่าวไว้ แผนการและความนึก
คิดของเจ้ามีคุณค่ามหาศาลมากเกินกว่าที่จะบอกหรือนับเป็นตัวเลขได้ คุณ
ควรจะภูมิใจแค่ไหน แต่มันจะยิ่งดีขึ้นไปอีกหากเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงรักเราโดย
ไม่มีการชั่งมาตราวัดหน่วยใด ๆ ไม่ว่าคุณจะเป็นคนดีหรือเลว นี่คือข่าวที่ดีที่สุด
และผมขอบพระคุณพระองค์ เมื่อใดก็ตามที่คุณสงสัยคุณค่าในตัวเอง จงมองไป
ที่นกกระจอกและจงเชื่อตามอย่างนั้น

บทที่ 4

อาณาจักรแห่งครอบครัว

มันเป็นวันที่อากาศร้อนอบอ้าว แต่เสียงพูดคุยระคนเสียงหัวเราะดังลั่นไปทั่วห้อง เมื่อทุกคนในครอบครัวมาอยู่พร้อมหน้ากัน กลืนอาหารหอมกรุ่นโซยออกมาจากห้องครัวเรื่องเล่าถึงความหลังเก่า ๆ ผุดขึ้นมาเล่ากันอย่างสนุกสนานของขวัญที่เตรียมนำมาแจกแลกกันในหมู่ญาติ ๆ ถูกแลกเปลี่ยนกันปนกับความตื่นเต้นของผู้รับและผู้ให้ที่รักใคร่กัน เด็ก ๆ กำลังกินอาหารกันอย่างเอร็ดอร่อยกับอาหารจานโปรดที่คุณย่าทำ ในขณะที่คุณปู่พูดคุยกับเด็ก ๆ ว่า ตอนนี้อย่างไรสูงใหญ่กันขึ้น มันเป็นเวลาที่คุณในครอบครัวมาอยู่พร้อมหน้ากันต่างมีความรู้สึกรักใคร่ผูกพันกันในหมู่คนที่รักใคร่เอ็นดูกัน นับเป็นเวลาสำคัญที่ล้ำค่าของการอยู่ร่วมกัน

เวลาที่อยู่ด้วยกันแบบนี้ในหมู่ครอบครัวช่วยป้องกันให้เราห่างจากวงล้อมของความรู้สึกซึมเศร้า ด้วยค่าในตนเอง ครอบครัวเป็นสถานที่ยอมรับตัวคุณในแบบฉบับที่คุณเป็น ครอบครัวเป็นที่ซึ่งคุณได้รับการยอมรับ เป็นที่ที่คุณสามารถเป็นตัวของตัวเองได้ เป็นที่ที่คุณได้รับการอภัยจากความผิดพลาดเสมอและใช้ชีวิตสนุกสนานเพลิดเพลินไปด้วยกัน

พระเยซูคริสต์ทรงฉายภาพอาณาจักรหรือแผ่นดินของพระเจ้าให้เราเห็นเมื่อพระองค์ทรงพูดถึงการอธิษฐาน พระองค์ตรัสว่า “เมื่อท่านอธิษฐานจงพูดว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลายผู้สถิตในสวรรค์...” พระองค์ไม่ได้บอกให้พูดว่า “พระเจ้าที่รัก” หรือ “ข้าฝ่าพระบาท” หรือ “ข้าแต่กษัตริย์” แต่เมื่อเราเอ่ยพระนามพระองค์ให้เราเรียกสั้น ๆ ว่า “พระบิดา”

อาณาจักรของพระเจ้าคือครอบครัว

บางคนเข้าใจในทันทีแต่ความหมายของ “อาณาจักรครอบครัว” นั้นเกี่ยวพันออกไปกว้างไกลเราจะขอเจาะประเด็นนี้ในบทถัดไป

มีบันทึกถึงพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ครั้งแรกอยู่ในหนังสือมัทธิว 3:17 แต่แท้จริงแล้วตั้งแต่เริ่มสร้างโลกพระเจ้าทรงสื่อสารกับมนุษย์ผ่านทางพระบุตร ๆ ทรงรับความสมบูรณ์เป็นพระเจ้าที่สืบทอดมา องค์พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระยะโฮวาที่เปิดทะเลแดง พระองค์คือพระยะโฮวาที่ทรงส่งเสียงดังคล้ายฟ้าร้อง ณ ภูเขาซีนาย พระองค์คือพระยะโฮวาที่นำเยโฮชูอะเข้าไปในดินแดนแห่งพันธสัญญา ในหนังสือ 1 โครินธ์ 10:1-4 กล่าวว่าหลังจากที่พระเยซูคริสต์ทรงรับบัพติศมาแล้ว พระบุตรของพระเจ้าทรงเป็นเอ็มมานูเอล – พระเจ้าสถิตย์อยู่กับเรา เป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งเหมือนอย่างเรา พระองค์ทรงตรัสเป็นครั้งแรกและเป็นพระวจนะที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง (เหมือนทุก ๆ ครั้ง) เพราะครั้งนี้พระองค์ทรงเผยแผนการของอาณาจักรพระองค์ “นี่เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” ซึ่งความจริงแล้วพระเจ้าทรงสามารถใช้คำอื่น ๆ ได้ ยกตัวอย่างเช่น “ผู้นี้คือผู้สร้างสวรรค์และโลก จงฟังเสียงท่านเถิด” หรือ “นี่คือกษัตริย์ของท่าน จงเชื่อฟังท่านเถิด” แต่พระเจ้าทรงใช้คำที่แสดงความสนิสนมในครอบครัวแทนคำว่ากษัตริย์หรือผู้ปกครอง ถ้าเราวิเคราะห์ข้อความเราจะพบสาระดังนี้

1. นี่เป็นบุตรที่รักของเรา = **ตัวตน**
2. เราพอใจในตัวท่านมาก = **ค่านิยม**

ในอาณาจักรของพระเจ้า ฐานะหรือความสำคัญกำหนดจากความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระองค์ซึ่งแตกต่างจากอาณาจักรของซาตานที่ฐานะหรือ

ความสำคัญวัดจากผลแห่งความสำเร็จหรือการกระทำที่มีผู้ตัดสินคือตัวเราเอง หรือผู้อยู่รอบข้างเราแต่ในอาณาจักรของพระเจ้า พระบิดาก็คือพระเจ้าและเรา เป็นบุตรชายบุตรหญิงของพระองค์และนี่เป็นตัวตนของเรา ๆ โดยกำหนดจากผู้ที่ เป็นเจ้าของตัวเราไม่ใช่เกิดจากผลงาน เหตุที่พระองค์ทรงอวยพรอย่างไม่รู้จบ เกิดจากเพราะความรักที่ไม่รู้จบและพระองค์ทรงต้องการอยู่ใกล้ชิดเรา ให้ คุณค่ากับชีวิตของเรา “อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจาบ หลายตัว”

ในอาณาจักรของพระเจ้า ค่านิยมและตัวตนของเราจะอยู่อย่างยั่งยืนกับเรา เหมือนดังพระเจ้าที่ทรงเป็นนิรันดร์ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าเราจะสำเร็จหรือ ล้มเหลวความสัมพันธ์นั้นจะยั่งยืนและเป็นคุณค่าที่มั่นคง ในขณะที่อาณาจักร ของซาตานจะเป็นเหมือนตลาดหุ้นในวันที่ 11 กันยายน 2001 ที่มีการเหวี่ยงตัว ลงอย่างรุนแรง ผันผวนและถึงจุดแห่งการพังทลาย เรามีสิ่งใดเป็นหลักประกัน ถึงความสำเร็จทุกครั้งไหม มีอะไรที่จะเป็นการรับประกันว่าผู้คนรอบที่อยู่รอบ ข้างเราจะยืนหยัดสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดไปไหม แทบจะเป็นไปไม่ได้ คน ที่มีหูจรับฟังเกิด! คนฉลาดเท่านั้นที่สร้างบ้านบนศิลามั่นคงแทนที่จะเป็นทราย ที่ทรุดลงได้ทุกเมื่อ

เพื่อที่จะป้องกันมนุษย์ที่อาจพลัดหลงเข้าไปสู่หนทางชีวิตที่ผิดหวัง ท้อแท้ สิ้นหวังไร้คุณค่าและความตาย พระเจ้าทรงสถาปนากฎไว้ที่อาณาจักรของพระองค์ เพื่อปกป้องความสัมพันธ์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ 2 ประเภท กฎข้อแรก เป็นความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้กับมนุษย์ กฎข้อที่สองเป็นความสัมพันธ์ ระหว่างมนุษย์กับพี่น้องในอาณาจักรของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ตรัสดังนี้

“พระเยซูทรงตอบเขาว่า “ ‘จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า’ (38) นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ (39) ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ (40) พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้” หนังสือมัทธิว 22:37-40

พระบัญญัติทั้งสองข้อมีขึ้นเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์และค่านิยมในฐานะที่เป็นบุตรของพระผู้เป็นเจ้าและกฎทั้งสองข้อนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของพระบัญญัติ 10 ประการ คุณเคยคิดไหมว่าพระบัญญัติมีส่วนป้องกันคุณค่าความเป็นตัวตนของมนุษย์ ภายในอาณาจักรของพระเจ้าพระบัญญัติ 10 ประการคือเรื่องของความสัมพันธ์ หากเราทำลายความสัมพันธ์นั้น ก็เท่ากับการทำลายตัวตนเราเองเหมือนกับการฆ่าหรือทำร้ายตนเอง ข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” พระเจ้าไม่ได้ตรัสโดยไม่มีเหตุผล (พระคัมภีร์หมายถึงการล่วงละเมิดพระบัญญัติใน 1 ยอห์น 3:4) มันทำลายตัวตนและคุณค่าของมนุษย์และเมื่อใดก็ตามที่ศักดิ์ศรีและคุณค่าของความเป็นมนุษย์หมดลง จิตวิญญาณก็จะตายและสิ่งนี้เป็นสาเหตุหลักกว่าทำไมโรคซึมเศร้าและการฆ่าตัวตายจึงเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดในสังคมปัจจุบัน คำตอบง่าย ๆ ก็คือความบาป เราเห็นแล้วใช่ไหมว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงเกลียดชังความบาป ความบาปแย่งฉวยเอาตัวตนและคุณค่าของมนุษย์ในฐานะบุตรของพระเจ้าไปเสียและพระเจ้าต้องการทำลายมันเสีย

ขอสรุปอย่างย่อ ๆ ดังนี้

1. ครอบครัวยุคคือแบบฉบับในอาณาจักรของพระเจ้า

2. พระเจ้าทรงเป็นพระบิดา และมนุษย์คือบุตรของพระองค์
3. ความเป็นตัวตนและคุณค่าของมนุษย์ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระองค์
4. อาณาจักรของพระเจ้ามีรูปแบบสัมพันธ์ภาพบนพื้นฐานความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์และระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง
5. รูปแบบความสัมพันธ์ได้รับการปกป้องโดยพระบัญญัติ 10 ประการ
6. การละเมิดพระบัญญัติคือการทำลายตัวตนและคุณค่าของมนุษย์

บทที่ 5

วิกฤติในครอบครัว

เมื่อผมปรารถนาจะไปที่บ้านหน้าของชายหนุ่ม ผมรู้ทันทีว่ามีอะไรบางอย่างที่กระทบกระเทือนจิตใจเขาอยู่ ถึงแม้ว่าเขาจะพยายามทำตัวเป็นปกติแต่ดูงัดตาบ่งบอกให้ผมรู้ว่ายังมีบางสิ่งบางอย่างที่ผิดปกติ ผมถามเขาว่า “มีอะไรไหม”

“ผมกับภรรยาตัดสินใจแยกทางกันแล้วครับ” เขาพูดอย่างเจ็บปวด “ผมไม่รู้ว่ามันจะเกิดขึ้นเร็วอย่างนี้” น้ำเสียงยังจมอยู่กับความเสียใจเราพูดคุยกันถึงปัญหาที่เขา กำลังเผชิญอยู่ ทันใดนั้นเขาก็โพล่งขึ้นมาว่า “ผมทนไม่ได้ที่จะไม่ได้เจอลูก ๆ อีก ผมยอมตายเสียดีกว่า” ผมรู้ว่าชายหนุ่มคนนี้กำลังพยายามที่จะพูดปลอบใจตนเอง สำหรับผมก็เพียงหวังว่าผมอาจจะช่วยอะไรเขาได้บ้าง สุดท้ายเขาก็พูดขึ้นว่า “ตัวผมเองไม่รู้จริง ๆ ว่ามีหนทางหรือควรจะทำอย่างไรต่อไปในชีวิต”

คนที่เคยผ่านเหตุการณ์อันยากลำบากของการแยกจากกันอยู่หรือการหย่าร้างจึงจะเข้าใจถึงอารมณ์ ความรู้สึกของคำพูดต่าง ๆ เหล่านี้ ความตกใจกลัว โกรธ เศร้าเสียใจของผู้ที่ยังทำใจยอมรับไม่ได้ก็เหมือนกับประสบการณ์ของการสูญเสียคู่ชีวิต แต่ความจริงก็คือการหย่าร้างมีความลึกซึ้งมากกว่าแค่การแบ่งแยกทรัพย์สิน แต่มันหมายถึงทั้งการเปลี่ยนชีวิตและตัวตนใหม่ แต่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อที่เจ็บปวดร้าวที่สุดได้แก่เด็ก ๆ

อารมณ์ความรู้สึกที่แตกสลายเมื่อพ่อแม่แยกจากกันจะเป็นเหมือนแผลเป็นที่เกาะติดอยู่ในจิตใจของเด็ก ไม่เฉพาะช่วงเกิดเหตุการณ์เท่านั้นแต่ตลอดชั่วชีวิตซึ่งนับเป็นการสูญเสียมีมูลค่าที่ประเมินไม่ได้

จิม คอนเวย์ ได้ทำการสำรวจหนุ่มสาวหลายร้อยคนที่พ่อแม่หย่าขาดจากกันตอนที่พวกเขายังเป็นเด็กและพบว่าอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นมีดังนี้

ขาดความสุข	72%
ขาดพลัง	65%
รู้สึกว้าเหว่	61%
ตกใจกลัว	52%
โกรธแค้น	50%
รู้สึกถูกทอดทิ้ง	48%
รู้สึกว่าตัวเองถูกปฏิเสธ	40%
รู้สึกว่าตัวเองไร้คุณค่า	30%

คู่สมรสที่หย่าร้างกัน เราพบประเด็นปัญหาของเด็กเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ดังนี้

ต้องการการยอมรับอยู่ตลอดเวลา	58%
ปกปิดอดีตของตนเอง	54%
ติเตียนตนเองอย่างเข้มงวดเกินไป	53%
ตั้งเครียดกับชีวิตมากเกินไป	47%
มีปฏิกิริยาสนองตอบมากเกินไปต่อ	
สถานการณ์ที่คุณควบคุมไม่ได้	42%

ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องที่น่าประหลาดใจที่พระเจ้าตรัสว่า “เราเกลียดชังการหย่าร้าง” มาลาคีย์ 2:16 แต่ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใดหรือเกี่ยวข้องกับใครก็ตาม แต่ความเสียหายด้านความสัมพันธ์ทางครอบครัวเป็นเรื่องที่นำความสูญเสียต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่มีผู้แพ้หรือผู้ชนะในเกมส์ความสัมพันธ์ทางครอบครัวนี้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนสวรรค์ซึ่งทำลายครอบครัวของพระเจ้าเมื่อบุตรชายคนแรกที่พระเจ้าทรงรักได้ทรยศและก่อการกบฏต่อพระองค์

พระคัมภีร์กล่าวในหนังสือวิวรณ์ 12:7 “และมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์” เมื่อหลายคนที่ได้อ่านข้อความนี้อาจคิดไปว่ามีสงครามต่อสู้แย่งชิงอาณาจักรระหว่างกษัตริย์ 2 พระองค์ แต่ข้อเท็จจริงคือสงครามที่ทำลายครอบครัวของพระเจ้า ท่านลองจินตนาการว่าเมื่อพระเจ้าแรกทรงสร้างลูซิเฟอร์และทรงอุ้มกอดเขาในฐานะลูกนั้น พระองค์ได้ทรงมอบความรักทั้งหัวใจและจิตใจให้กับบุตรสวรรค์องค์นี้ ทรงให้สิทธิพิเศษอันสูงสุดในการรับใช้กับการปกครองแบบครอบครัว แต่ลูกคนนี้ก็กลับแสดงอาการพุดจាក้าวร้าว โกรธเกรี้ยวโมโหและปฏิเสธพระองค์จนถึงขั้นก่อการกบฏขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นยังโกหกหลอกลวงและชักจูงลูก ๆ คนอื่น ๆ ของพระองค์ให้ปฏิเสธพระองค์ด้วย ลองนึกดูว่าพระเจ้าจะทรงเศร้าโศกเพียงใด ลูซิเฟอร์ที่ถูกสร้างขึ้นมาอย่างสมบูรณ์แบบแต่ตอนนี้ได้เต็มไปด้วยความเกลียดชังและต้องการทำลายพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ทรงเปิดเผยถึงธาตุแท้ของซาตานตั้งแต่แรก มีบันทึกอยู่ในหนังสือยอห์น 8:44 เหตุการณ์ในการตรึงองค์พระเยซูคริสต์คือข้อเท็จจริงที่พิสูจน์ว่าซาตานต้องการกำจัดพระองค์ให้พ้นทางของมัน

มีใครที่จะเข้าใจพระทัยของพระเจ้าในการสูญเสียลูกที่ชื่อ ลูซิเฟอร์ เรื่องของ กษัตริย์ดาวิดที่สูญเสียโอรสอับซาโลมอาจจะเทียบเคียงได้

กษัตริย์ทรงโทมนัสนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และ
กรรแสงเมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า “โออับซาโลมบุตรของเรา
บุตรของเราอับซาโลม บุตรของเราเอ๋ย เราอยากจะทำแทนเจ้า
โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเราเอ๋ย” หนังสือ 2 ซามูเอล
18:33

อับซาโลมโอรสของกษัตริย์ที่ทรงมีพระสิริโฉมงามแต่มีความปรารถนาที่จะ
สังหารบิดาของตนเพื่อที่จะขึ้นครองราชบัลลังก์ แต่กองทัพของกษัตริย์ได้
ต่อต้านและรบชนะพวกกบฏและสังหารอับซาโลม แต่แทนที่กษัตริย์ดาวิดจะ
ทรงปีติยินดี แต่กลับทรงกรรแสงเศร้าเสียพระทัยที่สูญเสียลูกอกตัญญูไป มันไม่
มีผู้ชนะเมื่อครอบครัวถูกทำลายลง

สิ่งที่สำคัญที่เราควรจดจำไว้ในอาณาจักรของพระเจ้าคือตัวตนและคุณค่าของแต่ละ
บุคคลขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ที่เรามีต่อพระเจ้าพระเจ้าผู้ทรงสร้างหรือพระบิดา
แห่งสวรรค์ เมื่อลูซิเฟอร์ตัดสินใจที่จะละทิ้งความสัมพันธ์นั้นก็เท่ากับว่าเขาฆ่า
ตัวตายทั้งทางด้านจิตวิญญาณและอารมณ์และเปิดประตูรับเอาอำนาจมืดแห่ง
จิตวิญญาณที่จะทำลายตัวเอง เมื่อก่อนการกบฏหากมีใครถามลูซิเฟอร์ว่าตัวเขา
คือใคร เขาจะตอบกลับด้วยน้ำเสียงอย่างมั่นใจว่า “ข้าฯ เป็นลูกของพระเจ้า
และพระองค์รักข้าฯ” แต่เมื่อลูซิเฟอร์ปฏิเสธพระบิดาเจ้าคำตอบต่อคำถาม
เดียวกันนั้นกลับกลายเป็นสิ่งที่ไร้คำตอบเพราะตัวลูซิเฟอร์เองได้ทำลายตัวตน
ของตัวเอง มันไม่รู้จักตัวเองอีกต่อไปเพราะมันได้ทำลายลงเสียแล้วและตั้งแต่

นั่นมาทุกอย่างคือความว่างเปล่าอันไร้ค่าเพราะมันได้ทำลายความสัมพันธ์นั้นลงเสียแล้ว

หลายครั้งที่ลูซิเฟอร์อยากจะกลับคืนไปสู่สภาพเดิมที่ตนเองสูญเสียไปแต่ความทรงตนได้ตั้งรับมันไว้ ยิ่งไปกว่านั้นมันคิดว่าสิ่งที่มันได้กระทำลงไป โกลเกินกว่าจุดที่จะให้อภัยได้ ลูซิเฟอร์หรือในอีกชื่อหนึ่งว่า ซาตาน ที่มีความหมาย “ผู้ต่อต้าน” ยืนอย่างโดดเดี่ยวโดยไม่มีใครสามารถช่วยมันได้ ไม่มีแม้แต่พ่อแม่ที่จะปรึกษาหรือแม้แต่บ้านที่จะอยู่อาศัย มันมีชีวิตอยู่ด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่มีแก่นสาระ ขาดความมั่นคง หวาดกลัว ไร้จุดหมาย ซื่อฉลาด ทรงตัว คิดว่าตัวเองทำถูกเสมอ หยิงยโส โกรธ เอาอารมณ์ตัวเองเป็นใหญ่

ซาตานไม่มีจุดหมายปลายทางที่แน่นอน มันกำลังแสวงหาตัวตนเพื่อขจัดความว่างเปล่า นั้น ชีวิตที่ไม่มีแก่นสาระอาจเหมือนเด็กบางคนที่ทำตัวไร้ค่า ซาตานเป็นตัวแทนของความรู้สึกไม่มั่นคง ความกลัว ความวิกลจริตและต้องการการยอมรับ โหยหาความสนใจเพื่อจะขจัดความรู้สึกอันอ้างว้างนั้นถึงแม้ว่ามันทำตัวแปลกประหลาด ออกนอกกลุ่มนอกทางแต่มันก็ยังต้องการให้ผู้คนนับถือ ยกย่องสรรเสริญ และรักมันเพื่อขจัดความปวดร้าว อ้างว้างที่ไร้สาระนั้น สภาพอันน่าหดหู่นี้ได้กลายมาเป็นเพลงในภาพยนตร์ เรื่อง “The City of Angels” (เมืองแห่งทูตสวรรค์)

ตอนที่ 1

ปล่อยให้เวลาให้หมุนเดินไป เพื่อเฝ้ารอโอกาสครั้งที่สอง

เมื่อมันมาถึงทุกอย่างจะดีขึ้น

มีคำแก้ตัวอยู่บ่อย ๆ ถึงความรู้สึกที่ว่ามันยังไม่ดีพอ

แต่มันยากที่จะยอมรับเมื่อเวลานั้นมาถึง
ผมต้องการปลดปล่อยเพื่อสิ่งที่สวยงาม
อดีตต้องลอยเข้ามา
ปล่อยให้ผมอยู่คนเดียวไร้ทุกข์อันหนักหนา
ผมจะพบสันติสุขในคำคืนนี้

ตอนที่ 2

เหน็ดเหนื่อยกับเส้นทาง ทุก ๆ แห่งหนที่คุณเลียว
อีแร้งและหัวขโมยซ่อนตัวอยู่ด้านหลังคุณ
พายุหมุนอย่างบ้าคลั่งแต่เธอก็โกหกอยู่ร่ำไป
ชวนชวายเป็นไข่ว่าสิ่งที่เธอขาด
มันก็ดูไม่ต่างกันที่จะหนีครั้งสุดท้าย
มันง่ายที่จะยอมรับความบ้าคลั่งที่หวานชื่น

ในวันแห่งความโศกเศร้าที่ทำให้ฉันทรมานเรียวแรงคุกเข่า

นับตั้งแต่ซาตานปฏิเสธเรื่องความสัมพันธ์บนพื้นฐานแห่งคุณความดีจึงไม่มี
ความชอบธรรมในการสถาปนาอาณาจักรแห่งความสัมพันธ์ มันไม่หลงเหลือวิธี
อื่นนอกเหนือจากเพียงวิธีเดียวคือทำตัวให้ดังให้เป็นที่รู้จักแทนที่จะบอกว่าคุณ
มาจากกลุ่มความเชื่อแบบไหน ซาตานเชื่อว่าอาณาจักรแบบพระเจ้าที่เชื่อว่าทุก

ๆ ชีวิต สติปัญญาและความรักมาจากพระเจ้า ไม่มีทางเป็นไปได้ ดังนั้นมันจึงสร้างหลักการ “พลังจากภายใน” เพื่อที่จะลดทอนความสำคัญของพระเจ้าเหลือเป็นแค่อิทธิพลที่ไม่ยึดความสัมพันธ์ส่วนตัวที่คุณจะหยิบมาใช้เมื่อต้องการผลประโยชน์และหยุดใช้เมื่อวันไร้อะไรประโยชน์ ในขณะที่อาณาจักรของซาตานเป็นอาณาจักรที่แสวงหาอำนาจ ผลประโยชน์และความสุขโดยไม่ต้องสนใจใคร เอาใจแต่เฉพาะผู้ที่มีประโยชน์ต่อตัวเองเท่านั้น

อาณาจักรลักษณะแบบนี้ไม่มีความยั่งยืนเพราะพลังชีวิตที่ค้ำจุนตั้งอยู่บนพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตและวันหนึ่งความผิดในการปฏิเสธพระเจ้าจะต้องถูกทำลาย เพราะการดีอีร์นปฏิเสธตนเองเป็นบุตรของพระเจ้า มันจะต้องถูกทำลายเพราะไม่มีสิ่งใดทดแทนการปฏิเสธนั้นได้ ตั้งคำสุภาษิตที่กล่าวว่า “ไม่มีสถานที่หลบซ่อนตัว สำหรับผู้กระทำการชั่ว”

เมื่อมองย้อนกลับไปยังสวนเอเดนในบริบทดังกล่าว แม้ว่าภายนอกซาตานจะดูเก่งกาจแพรวพราวเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมขัดขวางต่อต้านพระเจ้าจนโดนเนรเทศจากสวรรค์ แต่สิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของมันมีแต่ความว่างเปล่าและความรู้สึกไม่มั่นคง มันจึงดิ้นรนที่จะสร้างตัวตนขึ้นมาใหม่เพื่อที่จะหลบหนีจากหุบเขาที่แยกต่างกว้างขึ้นออกเรื่อย ๆ อย่างสิ้นหวัง

บทที่ 6

นรกบนโลก

มันช่างเป็นประสบการณ์ที่น่าเจ็บปวดในชีวิต เพื่อนที่รู้จักกันเป็นเวลาหลายปี และกลายมาเป็นเพื่อนรักกันใช้เวลาด้วยกันมานาน แต่เมื่อเร็ว ๆ นี้คุณสังเกตเห็นเพื่อนทำตัวแปลก ๆ คุณพยายามตั้งใจและไม่คิดมากแต่มันก็มีอะไรชวนให้สงสัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งจนคุณอดไม่ได้ที่จะถามว่าเกิดอะไรขึ้นและหลังจากเงยงันกันไปพักหนึ่ง เพื่อนคุณก็ยอมรับและบอกว่ามีคนชักนำให้ต่อต้านตัวคุณ ซึ่งนั่นทำให้คุณตกตะลึงคาดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น

แน่นอนคุณตั้งใจเพื่อขจัดปัญหาความไม่เข้าใจให้เร็วที่สุด แต่ไม่แค่นั้นในระหว่างที่คุณพยายามจะอธิบายแต่กลายเป็นว่ากลับโดนกล่าวหาสร้างเรื่องเพื่อแก้ตัว มาถึงจุดนี้คุณอาจจะเริ่มทนไม่ได้อารมณ์โกรธ เจ็บปวด โมโหถึงขั้นต้องการทำลายและสงสัยว่าทำไมเพื่อนคุณถึงได้เชื่อคนอื่นง่าย ๆ อย่างนั้นโดยไม่มาถามคุณก่อนหรือปกป้องคุณสักนิดก็ยังดี การโพล่งปากพูดหรือการนิ่งเงียบของคุณ (อย่างหนึ่งอย่างใด) อาจทำให้เพื่อนของคุณแปลความรู้สึกนั้นว่าสิ่งที่เขาพูดกันนั้นถูกและเรื่องทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องจริง ทำให้คุณเหมือนโดนดูถูก

สิ่งที่เกิดขึ้นในสองย่อหน้าข้างต้น ฟังดูเหมือนกับเป็นเหตุการณ์ที่เราคุ้นเคยกันดีที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าตั้งแต่แรกสร้างโลกแม้แต่ในขณะที่ผมนั่งเขียนอยู่ในขณะนี้ ผมจำเหตุการณ์แบบนี้ที่เกิดขึ้นกับตัวผมได้ ทำให้ผมหยุดคิดและถามว่า “ทำไม”

ผมแน่ใจว่าพวกเราส่วนใหญ่เคยได้ผลเป็นจากการถูกปฏิเสธและผมคิดว่าเราสามารถเข้าใจพระเจ้าได้ดีเมื่ออดัมและเอวากินผลไม้จากต้นไม้รู้ดีรู้ชั่ว มันเป็น

เรื่องน่าประหลาดใจอย่างมากที่คำพูดของคนแปลกหน้าทำให้เพื่อนที่ติ๊กกลับกลายเป็นคนแปลกหน้าเสียเอง

ผมคาดคะเนว่าพระเจ้าทรงเฝ้าดูเอวาอย่างใจจดใจจ่อเมื่อเธอเดินคนเดียวอยู่ใจกลางสวนและโดยไม่ได้ระวังตัวเธอก็สนทนากับ “ผู้แปลกหน้า” ทั้ง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงใช้เวลากับเอวามาตลอด สำแดงให้เธอเห็นถึงความรักของพระองค์อย่างนับไม่ถ้วน เอวาน่าจะยึดเอาความมั่นคงและความรักของพระเจ้าเป็นหลักไม่หลงเชื่อในคำพูดของซาตานในร่างของงู และทำไมพระเจ้าจึงไม่ส่งทูตสวรรค์ลงมาขัดขวางเพื่อจะรักษาความสัมพันธ์กับมนุษย์ไว้ ผมคิดว่าน่าจะมีคำถาม “ทำไม ๆ” เยอะแยะไปหมดแต่เราไม่มีเวลาและพื้นที่ที่จะพูดเรื่องทั้งหมดในตอนี้และบางเรื่องเราก็คงจะไม่เข้าได้จนกว่าเราจะได้พบพระองค์และสนทนา แต่แน่นอนคำตอบเดียวที่มีก็คือความรัก

ความรักเปิดโอกาสให้มีการเลือกตามใจชอบถึงแม้ว่าการเลือกนั้นจะนำมาซึ่งความปวดร้าวให้กับพระองค์ หากพระเจ้าทรงมีนิสัยชอบสอดหรือขัดจังหวะทุกครั้งให้เห็นบุตรของพระองค์กำลังก้าวเดินไปสู่หนทางที่ผิด ถ้าพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นจริง ๆ แล้ว มนุษย์อย่างเราก็คงหมดสิทธิ์เลือกแน่นอน มันมีเวลาสำหรับการสอนและการแก้ไขแต่บางครั้งการนิ่งเฉยของผู้ให้อิสระในการเลือกก็เพราะ “พระเจ้าทรงรักคุณ” เพราะหากปราศจากความรักในการให้อิสระในการเลือกแล้วก็ไม่ใช่อิสระที่แท้จริง พ่อแม่ทุกคนต่างประสบกับความจริงข้อนี้ในการสั่งสอนบุตรของเขาถึงแม้ว่าจะสอนและแนะนำแล้วก็ตาม แต่ลูก ๆ ก็ยังคือดั่งเราควรที่จะหยุดพวกเขาเพื่อที่จะมีให้ต้องเจ็บปวดหรือควรที่จะนิ่งเฉยและเป็นทุกข์เมื่อปล่อยให้มียิสระที่จะเลือกปฏิบัติเรา มันช่างเป็นการตัดสินใจที่ยากในฐานะคุณพ่อคุณแม่

พระเจ้าทรงสวมอาภรณ์ที่เต็มไปด้วยพลังแห่งรัก ทรงเฝ้ามองดูเอวาบุตรสาวที่ตกเป็นเครื่องมือทำลายอาดัมบุตรชายของพระองค์ ตอนนั้นจิตใจของพระเจ้าเต็มไปด้วยความเจ็บปวดอย่างมากพระเจ้าทรงเจ็บปวดอย่างเหลือร้าว แต่ท่านคิดว่าพระองค์จะทรงขัดขวางเพื่อช่วยอาดัมหรือไม่ คำตอบคือ “ไม่” พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยด้วยรักทรงสงบนิ่งรออย่างเจียม ๆ และนั่นคือคำตอบแทนคำถามว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงให้อิสระเสรีภาพในการเลือก พระองค์ทรงให้อิสระแก่อาดัมในการตัดสินใจด้วยตนเอง เมื่อเราพูดถึงการทดลอง โปรดอย่าคิดว่าพระเจ้าทรงเฝ้ามองดูอาดัมและเอวาจากสวรรค์ ซึ่งเป็นสถานที่ปลอดภัยเพื่อตัดสินใจว่าเขาทั้งสองมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเข้าเป็นสมาชิกชาวสวรรค์ พระเจ้าเองก็ทรงถูกทดสอบเช่นเดียวกันกับอาดัมและเอวาเพราะพระองค์ทรงทราบว่หากอาดัมและเอวาล้มเหลว พระองค์จะต้องปฏิบัติตามคำสัญญาที่ให้ไว้ก่อนการสร้างโลก สิ่งนั้นก็คือชีวิตของพระบุตรของพระองค์-องค์พระเยซูคริสต์ พระองค์จะทรงเป็นผู้ที่แสดงให้โลกเห็นว่าพระเจ้าทรงมีพระลักษณะนิสัยเช่นไร พระองค์จะทรงเป็นผู้รับเอาบาปไว้กับพระองค์แทนมนุษย์ทุกคนและบาปนั้นจะสังหารพระองค์ พระเจ้าทรงทราบดีถึงสิ่งเหล่านี้ในขณะที่พระองค์ทรงเฝ้ามองอาดัมและเอวา และเมื่ออาดัมเลือกที่จะทำสิ่งที่ต้องข้าม อะไรคือความรักในแบบหนึ่งเฉยกันแน่ ความรักที่แสดงออกมาจะลบล้างความเชื่อผิด ๆ ว่าพระเจ้าทรงจัดการกับพ่อแม่คู่แรกโดยยึดถือผลประโยชน์ส่วนตัว

ในบทที่ 1 เราพูดถึงหลักปรัชญาที่อาดัมและเอวาเชื่อเมื่อพวกเขาตัดสินใจกินผลไม้จากต้นไม้มันรู้ตัวในบทต่อมาถึงอารมณ์ความรู้สึกอันสับสนของซาตานที่ทำให้มันเชื่อว่าสามารถมีชีวิตโดยปราศจากพระเจ้าและสร้างตัวตนของตัวเองด้วยความสำเร็จโดยตนเอง แม้แต่ในขณะที่กระเพาะของอาดัมและเอวากำลังย่อยกินผลจากต้นไม้นั้น ความรู้สึกสะอิดสะเอียน ความไร้ค่า ความบาปได้เริ่ม

คือปลานในใจเขาทั้งสองอย่างซ้ำ ๆ ความสุขเบิกบานใจในความสัมพันธ์กับพระเจ้าได้หมดดับลง คำสาปแช่งของตันดูราแชลได้เริ่มปล่อยพิษร้ายของมัน และในเวลาไม่นานอาดัมและเอวาก็ตกอยู่ในความรู้สึกผิดและความกลัว พวกเขา รวมทั้งทูตสวรรค์ของซาตานได้ฆ่าตัวทางด้านจิตวิญญาณและอารมณ์ พวกเขาได้สูญเสียตัวตนและคุณค่าในตัวเองและไม่มีทางใดที่จะนำกลับมาได้ พวกเขาไม่สามารถกลับมาคืนดีกับพระเจ้าได้เพราะว่าพวกเขาได้ทำลายมัน มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่จะรักษาได้ ความจริงข้อนี้ปรากฏเป็นจริงได้ด้วยตัวเราเอง หากใครมาทำลายความสัมพันธ์กับเรา คนที่สามารถจะรักษาความสัมพันธ์นั้นได้คือบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้อง ฝ่ายที่ทำลายความสัมพันธ์ไม่มีความชอบธรรมที่จะรู้ฟื้นความสัมพันธ์นั้น

บทที่ 2 ได้พูดถึงความสำคัญในจุดนี้ พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตสติปัญญาและความยินดี อาดัมและเอวาได้ทำลายความสัมพันธ์นั้นเสียโดยเชื่อคำลวงลวงที่ว่าทุกสิ่งที่เขาครอบครองอยู่นั้นเป็นของเขา อำนาจแห่งเหตุผลที่เขาใช้อยู่นั้นก็เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ที่แท้จริง จิตใจความคิดของเขาทั้งสองต่างคิดสอดคล้องไปกับซาตานโดยไม่รู้ตัว เขาทั้งสองไม่สามารถคิดเท่าทันเรื่องเท็จที่ซาตานพร่ำบอกโดยเฉพาะเรื่องพระลักษณะของพระองค์ ในขณะที่เดียวกันซาตานบอกอาดัมและเอวาว่าเขาทั้งสองเป็นคนบาปไร้คุณค่าและสมควรที่จะตายทุกวันนี้ มันก็ยังพูดเรื่องเดิมเพื่อทำลายความเป็นตัวตนของมนุษย์โดยบอกเราถึงความเท็จเกี่ยวกับพระเจ้าและตัวเรา หากมนุษย์หลงเชื่อคำเท็จเหล่านั้นเราจะไม่สามารถกลับคืนดีกับพระเจ้าได้ มีหนทางเดียวที่จะหวนกลับไปคืนดีกับพระเจ้าได้ก็โดยการรู้จักพระลักษณะของพระองค์ ซึ่ง

พระบุตรองค์พระเยซูคริสต์ทรงสำแดงให้เห็น ชายแปลกหน้าได้ทำลายความสัมพันธ์ของเพื่อนที่ดีต่อกัน ในขณะที่พระเจ้าเข้ามาเยี่ยมและเรียกอาดัมและเอวาแต่เสียงเรียกที่ครั้งหนึ่งเขาทั้งสองบอกว่าไพเราะที่สุดในจักรวาลกลับกลายเป็นเสียงที่เขาหวาดกลัวและวิ่งเข้าสู่ที่หลบซ่อน งานของซาตานสำเร็จเรียบร้อยแล้ว

ลองคิดดูว่าวันหนึ่งคุณพ่อกลับมาจากงานด้วยความยินดีปรีดาที่จะได้พบลูกรักตามปกติอย่างที่เคยทำมา ทุก ๆ เย็นลูกของคุณจะรอที่หน้าประตูเรียก “คุณพ่อคุณพ่อ” แล้ววิ่งเข้ามาอกอด แต่วันนั้นเมื่อคุณพ่อกลับถึงบ้านลูกไม่ได้ยอเหมือนเคย คุณพ่อรู้สึกประหลาดใจและเมื่อคุณพ่อเดินเข้าไปในบ้านกลับได้ยินเสียงกรีดร้องด้วยความหวาดผวามาด้วยเสียงผีเข้าวิ่งหนีเข้าไปที่สวนหลังบ้าน มันต้องมีอะไรผิดปกติแน่นอน บ้านที่ซึ่งควรจะเป็นสถานที่เต็มไปด้วยความรักแต่กลับกลายเป็นที่มีแต่ความกลัว ไม่มีพ่อคนไหนหรือคนที่ชอบเห็นลูกวิ่งหนีเมื่อได้ยินเสียงตนเอง มันเจ็บปวด มันเป็นเรื่องเศร้าที่ความบาปได้ทำให้คุณพ่อที่ให้อิสระ เสรีภาพ น่ารัก ใจดีอดทนที่สุดในจักรวาลต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น

พระเจ้าทรงกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก มีวิธีใดที่พระองค์จะสามารถสื่อสารกับอาดัมและเอวาได้เพราะตอนนี้ทั้งคู่กำลังฟังเสียงคนอื่นอยู่ ทุก ๆ ถ้อยคำของพระเจ้าถูกแปลความหมายเป็นสิ่งเลวร้าย เขาทั้งคู่รู้ว่าทำผิดแต่กลับไม่มีความมั่นคงและกล้าหาญพอที่จะยอมรับว่าตนได้ทำผิด ภายหลังจากรับเอากรอบความคิดผิด ๆ เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตและสติปัญญา จิตใจแห่งบาปและความไม่มั่นคง ความเป็นปฏิกษณ์ เขาทั้งสองได้สูญเสียหลักเหตุและผลที่ถูกต้องไป

ผมทิ้งในความอดทนที่กอบประคับด้วยรักของพระเจ้า พระองค์ทรงเรียกอาดัมว่า “เจ้าอยู่ไหน” ไม่ใช่ว่าพระองค์ไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหนแต่เพื่ออาดัมที่จะกล้าออกมาเผชิญปัญหา อาดัมสติปัญญาของเจ้าไปอยู่ไหนแล้ว เกิดอะไรขึ้นกับตัวเจ้า การแสดงออกด้วยกริยาท่าทาง (ร่างกาย) แสดงถึงจิตใจ การหลบซ่อนตัวของอาดัมและเอวาแสดงถึงสภาวะจิตใจที่พยายามหาที่หลบซ่อน เขาทั้งสองสวมเสื้อผ้าแห่งการล่อลวงอยู่เพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับความจริงอันน่ากลัว พระเจ้าทรงต้องการช่วยพวกเขาค้นหาสาเหตุและหาวิธีแก้ปัญหาบนหนทางที่ดีที่สุด

อาดัมตอบคำถามโดยบอกพระองค์ว่าเขาละอายเพราะเปลือยกายอยู่ คำสารภาพนี้ดูน่าสนใจแต่เมื่ออ่านหนังสือปฐมกาล 2:25 “เขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย” แท้จริงแล้วอาดัมเปลือยกายอยู่ก่อนหน้าที่จะกินผลไม้แต่ตัวเขาไม่รู้สึกละอาย แต่สิ่งที่เขาพูดบอกเราตอนนี้คือตัวอาดัมรู้สึกอาย ในภาษาฮีบรู (buwsh) มีความหมายว่า งุนงง สับสน และผิดหวัง อาดัมรู้สึกสับสนว่าตัวเขาคือใครและรู้สึกผิดกับสิ่งที่เขาได้ทำลงไป ตอนนี้พระเจ้าทรงจีไปยังจุดอาดัมเจ็บปวด “ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ” พระเจ้าไม่ได้ตรัสถามอาดัมว่า “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเจ้าเปลือยอยู่” แต่ทรงถามว่า “ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่” พระองค์ทรงต้องการชี้ไปยังผู้ยุยงโกหกที่บอกอาดัมหรืออีกนัยหนึ่งก็คือ “ใครเป็นคนบอกให้เจ้าวิงวอนเรา” “ใครอยู่ระหว่างเรากับเจ้า”

อาดัมถูกถามอย่างตรง ๆ ว่า “เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งเจ้าไว้ว่าอย่ากินแล้วหรือ” เป็นคำถามง่าย ๆ ที่ตอบเพียง ใช่ หรือ ไม่ใช่เท่านั้น แต่ตอนนี้ในความคิดของอาดัมมองว่าพระเจ้าทรงเห็นแก่ตัว ชอบแก้แค้น ในขณะที่ตัวของอาดัมเองกลายเป็นคนโง่และไร้ค่า อาดัมมองและเข้าใจพระเจ้าอย่างผิด ๆ

อาดัมคิดว่าถ้าเขาตอบว่า ใช่ เขาจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง เพราะตอนนี้ในความคิดของเขา พระเจ้าทรงมีใจพยาบาท หรือถ้าเขาตอบว่า ไม่ใช่ เขาจะถูกลงโทษสองกระทง ๆ แรกคือกินผลไม้ต้องห้ามและกระทงที่สองคือการพูดเท็จ เขาเชื่อว่าไม่มีทางออก อาดัมจึงใช้วิธีปกป้องและแก้ตัว

เขากล่าวหาว่า “หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน” เห็นได้ชัดว่าอาดัมทำผิดแต่พยายามโยนความผิดให้เอวาและพระเจ้า เอวาเองก็คงจะสะเทือนใจอย่างมากที่ผู้ชายคนหนึ่งที่เมื่อสักครู่สัญญากับเธอว่าจะอยู่เคียงข้างเธอไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ตอนนี้แค่ด่านแรกก็ปฏิเสธเธอเสียแล้ว บาปไม่สามารถสร้างวีรบุรุษที่ยอมเสียสละตนเพื่อช่วยเหลือคนอื่น มันจบลงตรงที่ทุกคนก็เอาตัวเองรอดก่อน

เราไม่อยากพลาดสิ่งที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์ครั้งนี้ ปฏิกริยาของอาดัมเกิดจากบาปและความรู้สึกที่ไม่มั่นคงผสมกับความเชื่อผิด ๆ เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าปนกับความทรงตนเอง ณ จุดนี้เขาไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นบุตรของพระเจ้าอีกต่อไป เขาคิดว่า “ถ้าไม่ปกป้องตัวเอง ใครจะมาช่วยเรา” การคิดแบบนี้ก็เพราะเขาลืมไปว่าเขามีพระบิดาเจ้า ช่างเป็นความเศร้าที่บาปทำให้เขาตัดพระเจ้าออกไป แต่พระองค์จะมีวิธีอะไรที่บอกกับอาดัมว่าตัวเขาไม่ได้เป็นคนโง่และไร้ค่า มีวิธีอะไรที่จะปลุกอาดัมให้รู้ตัวว่าเขาไม่ควรสิ้นหวังในเมื่ออาดัมได้สูญเสียหลักการแห่งเหตุและผลไป พระเจ้าทรงเป็นแหล่งแห่งสติปัญญาแห่งเดียวเท่านั้นแต่อัดัมได้ตัดตัวเองออกจากพระองค์ แม้แต่การให้เหตุผล ๆ ของเขาก็เจือปนไปกับความบาปและความทรงตน จะมีวิธีใดที่จะช่วยเขาได้ อาดัมรับไม่ได้กับการที่พระเจ้าทรงชี้ว่าเขากระทำผิดแม้ว่าพระองค์ทรงหวังดีต่อกับเขาด้วยความรัก มันเกิดขึ้นจากความรู้สึกไม่มั่นคงที่มีอิทธิพลต่อตัวเขา

ผมหวังว่าคุณจะเห็นความแตกต่างนับตั้งแต่อาดัมและเอวาแยกตัวเองออกจากพระเจ้า เขาทั้งสองแยกตัวออกจากพระเจ้าอย่างไรซึ่งความหวัง ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของซาตาน ภายในใจของเขาทั้งสองมีเมล็ดพันธุ์แห่งบาปที่เพาะเชื้อเตรียมถ่ายทอดส่งต่อไปยังลูกหลานภายหน้าและวันหนึ่งเผ่าพันธุ์นั้นได้เข้าร่วมกับทูตทมิฬประหารองค์พระเยซูคริสต์ที่กรุงเยรูซาเล็ม บาปนั้นแม้ว่ามองไม่เห็นอย่างชัดเจน แต่ภายในความคิดจิตใจที่ไม่ต้องการมีอะไรยุ่งเกี่ยวกับพระเจ้าหรืออาณาจักรของพระองค์ โดยไม่รู้ตัวพวกเขาเกิดความเกลียดชังพระองค์

มาถึงจุดนี้ คุณอาจพูดว่า ผมรู้ว่าเกิดปัญหาขึ้นแต่การที่จะพูดว่าพวกเขาเกลียดชังพระเจ้านั้นไม่น่าจะถูกต้อง ก่อนอื่นผมอยากจะบอกว่าทุก ๆ สิ่งที่ดีงาม ความรัก และสติปัญญาล้วนแล้วมาจากพระเจ้า มนุษย์ไม่ได้เป็นผู้ให้กำเนิดสิ่งเหล่านี้ ถ้าเราหลงประเด็นนี้ไปเราจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้องและในเวลาเดียวกันก็จะไม่เข้าใจตัวเองได้อย่างถูกต้องเช่นกัน พระคัมภีร์บอกอย่างชัดเจนว่า

จิตใจที่สันดานควบคุมนั้นเป็นศัตรูกับพระเจ้า เพราะจิตใจนั้นไม่ยอมทำตามกฎของพระเจ้า และความจริงแล้วมันก็ไม่สามารถที่จะทำตามกฎนั้นได้ด้วย หนังสือโรม 8:7

เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“ไม่มีใครทำตามใจพระเจ้าเลย ไม่มีเลยสักคนเดียว ไม่มีใครเลยที่เข้าใจ ไม่มีใครเลยที่แสวงหาพระเจ้า หนังสือโรม 3:10, 11

จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า หนังสือเยเรมีย์ 17:9

พระคัมภีร์บอกให้เราารู้ว่าจิตใจในสภาพดั้งเดิมเป็นศัตรูกับพระองค์ โดยธรรมชาติจิตใจมักคือร้อนไม่ยอมรับกฎบัญญัติของพระเจ้าและไม่มีทางเป็นอย่างอื่น หลาย ๆ คนรวมทั้งผมต่างมีประสบการณ์ต่อต้านต่อความจริง กล่าวคือมนุษย์ในสภาพธรรมชาตินั้นเกลียดชังพระเจ้าเหมือนกับที่อาดัมแสดงออกต่อหน้าพระเจ้า เมื่อเขาต่อว่าเอวาและพระเจ้าในเวลาเดียวกันแทนที่จะยอมรับว่าเป็นความผิดของเขา ความอ่อนแอของอาดัมได้ถูกถ่ายทอดเป็นเหมือนมรดกมาสู่เรา ถ้าคุณไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้ ก่อนอื่นให้ถามตัวเองก่อนว่าเพราะเหตุใดหรือเพราะว่าตัวคุณเองขาดความมั่นคง หากเป็นเช่นนั้นแล้วบริบทดังกล่าวก็ไม่เกี่ยวข้องกับคุณ ความอ่อนแอ และความรู้สึกกว้างเปล่านั้น มนุษย์ได้รับสืบทอดมาจากอาดัม

หากคุณยอมรับความจริงที่ว่าโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์นั้นเป็นศัตรูกับพระเจ้าแล้ว ให้เรามาวិเคราะห์ร่วมกัน ในบริบทนี้แผนการของพระเจ้าคือการช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาป หากเราตระหนักว่าอิสระเสรีภาพที่มนุษย์มีอยู่อย่างมากมานั้น ไม่ได้ทำให้มนุษย์ดีได้ด้วยตนเองเลย คุณสมควรที่จะหยุดได้แล้ว เพราะเมื่อนิสัยเลวที่มีอยู่ในธรรมชาติแสดงอาการออกมาทำร้ายผู้คนไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกายหรือด้านอารมณ์ ผมขอพูดเพิ่มเติมในบทถัดไป

ให้เรากลับมาดูที่อาดัมและเอวา กำแพงสูงใหญ่ที่ขวางกั้นระหว่างพระเจ้าและพวกเขาอยู่การกลับไปคืนดีกันเป็นเรื่องที่ใหญ่โตมโหฬาร การคืนดีไม่ว่าตัวเขาเองหรือลูกหลานของเขามีกระบวนการหลายประการดังนี้

1. วิธีการที่จะให้มนุษย์ตระหนักว่าตนเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่พร้อมวิธีแก้ไขโดยไม่ล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพแห่งการตัดสินใจ
2. วิธีการที่ทำให้มนุษย์รู้ว่าเขามีความเข้าใจผิด ๆ เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและอาณาจักรของพระองค์ ในขณะที่เดียวกันกับที่บอกให้เขารู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก
3. วิธีการลบล้างความบาปและความรู้สึกไม่มั่นคงและการนำตัวตนที่แท้จริงพร้อมทั้งคุณค่าในฐานะบุตรของพระเจ้า
4. สนับสนุนเป้าหมายของการมีชีวิตอยู่และเหตุผลของการดำรงชีวิต
5. วิธีการขังต้นทั้งหมดอาศัยเวลา อาดัมและเอวาได้สูญเสียโอกาสนั้นไปแล้ว ดังนั้นสมควรที่จะต้องมีระบบสนับสนุนเพื่อจะใช้เวลาในการเลือกและตัดสินใจ
6. ในระหว่างที่ดำเนินการอยู่ พระเจ้าทรงต้องอึ้งงัวซึ่งความยุติธรรม พระองค์ไม่สามารถละเลยพวกเขาเหล่านั้นในฐานะกบฏแล้วบอกว่าทุกอย่างปกติ ในขณะที่พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้พวกเขาเหล่านั้นรับผลของการกระทำ อาดัมและเอวาน่าจะเข้าใจถึงผลของการกระทำ

สิ่งสำคัญที่เราต้องกล่าวถึงในที่นี่ พระเจ้าไม่ได้ทรงประหลาดใจ ทั้งพระเจ้าและพระบุตรทรงได้วาดแผนการไว้แล้ว หากสถานการณ์ล่วงเกินเลยที่กำหนดไว้แผนการนี้ครอบคลุมทุกสิ่งเพื่อรองรับสถานการณ์อันเลวร้ายเช่นนี้

บทที่ 7

แผนการแห่งสวรรค์

เพื่อที่จะอธิบายแบบแผนความรักขั้นสูงสุดของมนุษย์ ชาวกรีกมีเรื่องเล่าของ แอดมีตัส (Admetus) และอัลเซสตัส (Alcestis) อัครสาวกเปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ ในหนังสือโรม ดังนี้

“ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้” หนังสือโรม 5: 7

กษัตริย์แอดมีตัสทรงมีชื่อเสียงในด้านความยุติธรรมและการมีใจอารีชอบช่วยเหลือ ทำให้ประชากรทั่วทั้งแผ่นดินต่างรักใคร่พระองค์ วันหนึ่งเทพเจ้าอพอลโลได้ทรงถูกขับไล่ออกจากภูเขาโอลิมปัสโดยพระราชบิดาเทพจูปีเตอร์ มีคำสั่งให้อพอลโลต้องละทิ้งความเป็นเทพและกลายเป็นมนุษย์เพื่อรับใช้มนุษย์ ในฐานะทาส เมื่ออพอลโลเดินทางมาถึงโลกมนุษย์ได้กลายมาเป็นขอทาน เมื่อ กษัตริย์แอดมีตัสพบเข้าเกิดความสงสารพระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูอพอลโลและให้ทำงานเลี้ยงดูฝูงสัตว์ของพระองค์และยิ่งไปกว่านั้นยังเลี้ยงดูอพอลโลตั้งบุตร หลังจากเวลาผ่านไป 1 ปี อพอลโลได้กลับคืนสู่ฐานะเทพเจ้าดั้งเดิมและเพื่อตอบแทนแอดมีตัสที่ช่วยเหลือจึงบอกกับเขาว่า “หากในวันใดท่านต้องการความช่วยเหลือ ขออย่าได้ลังเล”

เวลาผ่านไปนานจนกระทั่งวันหนึ่งอพอลโลได้กลับมาเฝ้ากษัตริย์แอดมีตัสแล้ว แจ้งเรื่องราวแอดัส เทพเจ้าแห่งยมโลกจะมาเอาชีวิตพระองค์ไป แต่อพอลโลได้ทำข้อตกลงกับเพอร์เซโฟเน่ภรรยาแอดัสว่าหากหาใครยอมตายแทนได้ก็จะยกเว้นชีวิตกษัตริย์แอดมีตัส

กษัตริย์แอดมีตัสทรงเข้าเฝ้าสมเด็จพระบิดาและสมเด็จพระแม่เพื่อถามว่าพระองค์จะยอมตายแทนตนได้ไหม สมเด็จพระทั้งสองตรัสว่า “บุตรเอ๋ย เรารักเจ้า เจ้าเป็นคนดีและเหมาะสมแต่เรารักชีวิตตัวเราเองมากกว่า เราไม่สามารถตายแทนเจ้าได้” กษัตริย์เสด็จไปทั่วแคว้นเพื่อหาคนที่ยินดีตายแทนพระองค์ แต่ก็ไม่มีใคร จึงทำให้กษัตริย์ท้อพระทัยต่อโชคชะตาของพระองค์ แต่ในขณะนั้นอัลเซสตีสมพระมเหสีของพระองค์ทูลต่อเทพอพอลโลว่า “เทพอพอลโล่ที่รัก ท่านได้อวยพรแก่สามีของข้า และทำให้มีชื่อเสียงลือขจรไปทั่วรวมทั้งทรัพย์สินในอาณาจักรเพิ่มขึ้นอีกสิบเท่า กษัตริย์แอดมีตัสเป็นคนดีและประชากรของพระองค์ต้องการพระองค์อย่างมาก พระองค์ทรงสมควรที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอให้ข้า ตายแทนกษัตริย์เพื่อพระองค์จะมีชีวิตอยู่ต่อไป” พระมเหสีทรงยอมตายแทนกษัตริย์ ผู้คนในแคว้นแคว้นทั่วทั้งแผ่นดินต่างพากันสรรเสริญพระมเหสีและไว้ทุกข์ให้กับนางที่ประสูติคนดีสมเป็นราชินีที่สง่างามของกษัตริย์ และเมื่อพระมเหสีพบกับเพอร์เซโฟเน่ นางก็สงสารและเห็นใจเธอ และบอกกับเธอว่านางจะได้กลับไปมีชีวิตอีกครั้งเพื่อเป็นรางวัลให้กับความซื่อสัตย์ที่นางได้แสดงออกให้แก่สามีรวมถึงเทพอพอลโล่ก็ได้ อวยพรแก่ทั้งคู่หลังจากนั้นกษัตริย์แอดมีตัสและพระราชินีอัลเซสตีก็ได้มีชีวิตที่ยืนยาวอีกต่อไปจนสิ้นพระชนม์ตามอายุขัย

“นี่แหละ” นักปรัชญาชาวกรีกจึงพูดกันว่า “คือความรักขั้นสูงสุดที่มนุษย์ยอมตายแทนเพื่อนมนุษย์” หลายคนได้ผูกเรื่องนี้กับคำตรัสของพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ตรัสว่า

“ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน” หนังสือยอห์น 15:13

เรื่องนี้ไม่เพียงแต่แสดงถึงความรักขั้นสูงสุดของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังพูดถึงข้อจำกัดของความรักของมนุษย์ ท่านอัครสาวกได้ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของข้อจำกัดความรักของมนุษย์และบอกเราดังนี้

ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ (8) แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา (9) เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ยิ่งกว่านั้นเราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ (10) เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์

แน่ หนังสือโรม 5:7-10

พระเจ้าทรงสำแดงให้เห็นถึงความลึกซึ้งของความรักที่พระองค์ทรงยอมให้พระบุตรถูกทำร้ายเพราะการล่วงละเมิดความบาปของมนุษย์ พระองค์ทรงถูกทำให้มีแผลถลอกฟกช้ำไปทั่วเพราะความอยุติธรรมที่มนุษย์กล่าวหาพระองค์ พระเจ้าทรงยอมมอบพระบุตรของพระองค์ให้กับศัตรูผู้ชิงชังและโกรธแค้นพระองค์ นี้ไม่ใช่มนุษย์แต่คือความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

ก่อนการสร้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ พระบิดาเจ้าและพระบุตรทรงประชุมปรึกษากันดังที่พระคัมภีร์บอกเราว่ามี “การประสานงานอย่างดีระหว่างท่านทั้งสอง” การพูดคุยครั้งนั้นลงลึกถึงรายละเอียดว่าหากเผ่าพันธุ์มนุษย์เลือกที่จะกบฏต่อพระองค์จะมีแผนการใดเตรียมไว้เพื่อแก้ไข ตอนนี้อยู่ถึงเวลานั้นแล้ว มีใครที่จะรับเข้าใจถึงความทุกข์ระทมอันใหญ่หลวงของพระเจ้าได้ พระองค์จะทรงอนุญาตให้

พระบุตรตายแทนที่ความบาปที่อาดัมและเอวาก่อขึ้นหรือไม่ หรือพระเจ้าจะทรงยอมให้พระบุตรรับเอาความเหลวแหลกและไร้ค่าสิ้นหวังและจบลงที่หลุมฝังศพของพระองค์หรือไม่ หรือพระเจ้าจะทรงยอมให้พระบุตรทนทุกข์ทรมานและสูญเสียสถานะ เกียรติศักดิ์ความเป็นพระบุตรของพระองค์จนกระทั่งพระองค์ถึงกับแปลงเสียงร้องดังว่า “โอ้พระบิดา โปรดอย่าทิ้งข้าพระองค์”

ในขณะที่ผมเขียนเรื่องนี้อยู่ ลูกชายผมกำลังนั่งเล่นอยู่ใกล้ ๆ ผมเหลือบไปมองไปยังใบหน้าที่สวยงาม หล่อเหลา ความรักที่เปี่ยมล้นในตัวเขาทำให้ผมมีความสุข ในเวลานั้นผมเปรียบว่าหากผมอยู่ในตำแหน่งของพระเจ้า ผมจะยอมให้ลูกของผมรับการลงโทษถึงขั้นประหารชีวิตเพื่อตายแทนกลุ่มคนที่เกลียดชังผมและสิ่งที่ผมนับถือยกย่อง ผมขอสารภาพว่าใจของผมปิดรับความคิดนั้นในทันที ยิ่งกว่านั้นผมจะไม่รับเอาความคิดแบบนี้ซึ่งเจ็บปวดเกินกว่าที่จะรับได้ เมื่อกลับมาคิดถึงพระเจ้าในสถานการณ์ที่เป็นอยู่นั้นผมรู้สึกตัวเย็นชาและรู้สึกขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อคนบาป ซึ่งผมก็เป็นหนึ่งในนั้น ที่ได้รับความรอดจากพระบุตรองค์พระเยซูคริสต์ ผมหยุดและครุ่นคิดและรู้สึกขอบพระคุณพระองค์สำหรับความรักที่ล้นเหลือและการเสียสละของพระองค์

ผมรู้สึกประหลาดใจที่พระบุตรหรือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงยอมรับสภาพมนุษย์ทรงยอมรับภาระอันสำคัญยิ่งต่อมวลมนุษยชาติ พระคัมภีร์บอกว่าพระเจ้าทรงทราบจุดจบตั้งแต่เริ่มต้น พระบิดาทรงแจ้งข่าวแก่พระบุตรทันทีที่ความบาปได้แพร่กระจายไปทั่วจักรวาล พระเยซูคริสต์ทรงทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้นและรู้ว่าอะไรจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อพระองค์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์จะต้องถูกปฏิเสธเยียนตี เยาะเย้ย เกลียดชัง ต่ำท้อ สาปแช่งรวมทั้งเปลื้องเสื้อผ้า ความมีดมิถบนไม้กางเขน ความสำเร็จของประชาชนนับจำนวนหลายพันล้านคนรวมทั้งความผิดบาปของมนุษย์หลายร้อยชั่วอายุคน พระเยซูคริสต์ทรงเห็นล่วงหน้า

ก่อนแต่พระองค์ก็ไม่ทรงลึงเลพระบุตรทรงตรัสว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้า พระองค์ ข้าพระองค์ปีติยินดีที่ กระจ่างตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” พระบุตรทรงไม่ลึงเลพระทัยที่จะเสด็จลงมายังโลกเท่านั้นแต่ทรงเต็มพระทัยที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาเจ้า พระองค์ทรงต้องการที่จะนำบุตรของพระองค์กลับไปสู่ความสุขตามแผนการเดิมที่เตรียมเอาไว้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแบบไหน เราจะหาใครมาเปรียบเทียบกับพระองค์ได้หรือไม่ มีอะไรที่สามารถรังสรรค์เป็นคำพูดเพื่อสรรเสริญพระนามพระองค์

เราได้หมายเหตุไว้ในบทที่แล้วว่าอาดัมและเอวาต้องการระบบที่จะสนับสนุนชีวิตและความสามารถที่จะหยั่งรู้ความแตกต่างระหว่างข้อเท็จจริงและความบาป พวกเขาต้องการความช่วยเหลือในการค้นหาความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อที่จะรู้เท่าทันเรื่องโกหกที่ซาตานบอก ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีเขมทิตศาสตร์เพื่อนำทางพวกเขาไปยังทิศเหนือทางฝ่ายจิตวิญญาณ

พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสิ่งเหล่านี้ไว้เสมือนของขวัญสำหรับโลกโดยผ่านทางพระบุตรทั้งยังทรงแจ้งให้อาดัมและเอวาทราบในหนังสือปฐมกาล 3:15 นอกจากนั้นพระเจ้าได้ตรัสกับซาตานดังนี้

“เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ” หนังสือปฐมกาล 3:15

พระคัมภีร์ข้อนี้เต็มไปด้วยคำสัญญาและความหวัง พระเจ้าทรงบอกให้รู้ว่าพระองค์จะทำให้เชื้อสายของผู้หญิงและซาตานเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน เชื้อสายหมายถึงมนุษยชาติทุกคนที่เกิดมายังโลกใบนี้ คำว่า ปฏิปักษ์ หมายถึงการ

เกลียดชังหรือศัตรู พระเจ้าจะทรงใส่บางสิ่งในจิตใจมนุษย์ที่เกลียดชังบาปและ
ปราณาสีดีและความจริง เหตุที่พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นก็เพราะว่าพระบุตร
จะทรงทำให้มนุษย์กลับคืนดีด้วยชีวิตและการไถ่บาปในโลก นี่คือนิยามของการ
เป็นปฏิปักษ์ระหว่างเชื้อสายของผู้หญิงและซาตาน อัครสาวกเปาโลในหนังสือ
โรมพูดถึงพระคุณดังนี้

“แต่ของขวัญที่พระเจ้าให้เปล่า ๆ นั้น มันแตกต่างกันเพราะในทาง
หนึ่งขณะที่ความผิดของคน ๆ หนึ่ง คืออาดัม ทำให้คนจำนวนมาก
ต้องตาย แต่ในอีกทางหนึ่งความเมตตาของพระเจ้าและ
ของขวัญที่ผ่านมาจากความเมตตาของคนคนเดียวคือพระเยซูคริสต์
นั้น ก็เป็นประโยชน์กับคนมากมาย” หนังสือโรม 5:15

การที่มนุษย์เราสามารถหยั่งรู้ว่าสิ่งใดถูกเกิดจากการเป็นปฏิปักษ์ที่พระเจ้าทรง
ได้ปลุกไว้ในจิตใจผ่านของขวัญนั้นคือพระบุตรองค์พระเยซูคริสต์ ของขวัญขึ้น
เดียวกันนี้ยังให้สิ่งสำคัญอันยิ่งยวดอีกสิ่งหนึ่ง สิ่งนั้นก็คือ ชีวิต อัครสาวกเปาโล
ได้กล่าวถึงความจริงข้อนี้ในหนังสือโรมบทเดียวกันดังนี้

“คนเดียวทำผิด ก็ทำให้มนุษย์ทุกคนต้องถูกตัดสินว่าผิด
เช่นเดียวกันคนเดียวทำถูกต้องก็ทำให้พระเจ้ายอมรับและให้ชีวิต
กับมนุษย์ทุกคน” หนังสือโรม 5:18

นี่คือความจริงอันล้ำเลิศที่น่าสันติสุขและความชื่นชมยินดีอย่างล้นเหลือความ
จริงข้างต้นนี้หมายถึงอากาศที่คุณสูดเข้าไป (ไม่ว่าคุณจะเชื่อในพระบุตรและการ
สละชีพเพื่อมวลมนุษย์หรือไม่ก็ตาม) มาจากองค์พระเยซูคริสต์ และเพราะ
พระองค์นั่นเองที่ทำให้หัวใจของคุณเต้น สูดอากาศเข้าออกที่ทำให้ชีวิตดำรงอยู่

การทำหน้าที่ทุกส่วนของร่างกายไม่ว่าคุณจะรู้หรือไม่รับรู้ก็ตามล้วนมาจากพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นหัวใจแห่งความแท้จริง

...เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาคำหา ก็จะได้พบพระองค์ด้วย ด้วยพระองค์มิได้ทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย (28) ด้วยว่าเรามีชีวิตและไหวตัวและ เป็นอยู่ในพระองค์ หนังสือกิจการ 17: 27,28a

พระเจ้ามิได้ทรงอยู่ห่างไกลจากเราแต่ละคนเพราะทุกชีวิตได้รับการคำนวณโดยองค์พระเยซูคริสต์ผู้ทรงวายพระชนม์บนไม้กางเขน หากเรารู้สึกว่าพระองค์อยู่ห่างไกลลงจับชีพจรดู คุณก็จะรู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้แค่ไหน ความจริงคือว่าพระองค์ไม่เคยอยู่ห่างไกลจากเราเลย

นอกจากนี้แล้วบนพื้นฐานที่ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้มนุษย์ทำในสิ่งที่ถูกต้องและต่อต้านความชั่ว ลองนึกดูตอนที่คุณคิดอยากจะทำอะไรที่ออกนอกถนนอกทาง แต่เมื่อคิดดูอีกทีคุณตัดสินใจล้มเลิกความคิดและไม่ได้ทำ สิ่งนี้ก็คือของประทานจากพระเจ้าการเป็นปฏิปักษ์ต่อสิ่งที่ชั่ว ไม่ว่าคุณจะเชื่อหรือไม่เชื่อในพระเจ้าก็ตาม แต่คุณก็ยังได้รับของประทานชิ้นนี้จากพระองค์อยู่ดี มันขึ้นอยู่กับว่าคุณจะใช้หรือไม่เท่านั้น นอกจากนี้เราอาจจะเคยได้ยินเรื่องราวที่ว่าพระเจ้าทรงส่งฝนตกลงมายังที่นาของทั้งคนดีและคนบาป หรือซาตานใส่ความคิดที่ชั่วร้ายไว้ในใจของใครบางคนที่ประสงค์ร้ายกับคุณหรือทรัพย์สิน แต่ความคิดที่เป็นปฏิปักษ์ต่อความชั่วของพระเจ้าได้หยุดยั้งความคิดเหล่านั้นไว้ แน่แน่นอนมนุษย์ยังมีสิทธิ์ที่จะเลือกทำหรือไม่ทำตามความปรารถนาชั่วนั้นอยู่ แต่ถ้าหากว่าไม่มีความคิดที่เป็นปฏิปักษ์นั้นอยู่เลย มนุษย์ก็คงไม่สามารถหยุดความคิดอันชั่วร้ายที่อยู่ใจนั้นได้เลย

พระองค์ช่างทรงเป็นพระบิดาที่สุดแสนวิเศษของมนุษยชาติ มนุษยชาติได้หลง
หายและตกเป็นทาสในทางบาปชั่วของซาตาน มนุษย์ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเอง
และจมปลักอยู่ในความทุกข์เข็ญและความตาย แต่พระบิดาผู้ทรงเปี่ยมด้วยความ
เมตตาไม่ได้ละทิ้งมนุษย์ พระองค์ได้ทรงประทานสิ่งที่มีค่าสำคัญที่สุดของ
พระองค์ให้แก่มวลมนุษย์ คือพระบุตรลงมาตายแทนบาปของมนุษยชาติ การ
เสียสละที่จะเป็นจุดศูนย์กลางของการศึกษาตลอดไปเป็นนิรันดร์

เมื่อคุณครุ่นคิดสิ่งเหล่านี้ คุณมีความรู้สึกอย่างไร พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงเรียก
ให้เรายอมรับพระองค์และเชื่อในความจริงที่พระองค์ตรัสบอกและอยากให้เรา
รู้ว่าพระองค์ทรงรักเราอย่างจริงจังและทรงยอมที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อที่จะให้
ได้ตัวคุณกลับมา ผมไม่สามารถต้านทานความรักเช่นนี้ได้ มันเป็นความรักที่ผม
ยอมที่จะจ่ายแพ้ แล้วคุณล่ะ

บทที่ 8

การเปรียบเทียบสองอาณาจักร

ก่อนที่เราจะพูดเรื่องอื่นต่อไป ให้เราดูเรื่องความแตกต่างของอาณาจักรทั้ง 2 แห่งที่ตั้งอยู่บนโลก 1.อาณาจักรแห่งความเป็นนิรันดร์ของพระเจ้าและ 2. อาณาจักรของซาตาน ทั้งสองอาณาจักรต่างนำเสนอตัวเองต่ออาดัมและเอวาในสวนเอเดน ก่อนอื่นเราสมควรที่จะต้องมานิยามกันก่อนว่าอาณาจักรคืออะไร ผมคิดว่ามี 3 ลักษณะที่เราควรพิจารณา ได้แก่

1. **รัฐบาล** ระบบการปกครองในอาณาจักร ตัวอย่างเช่นระบบประชาธิปไตยหรือระบบเผด็จการ
2. **ระบบเงินตรา** คือระบบของการแลกเปลี่ยนสินค้าหรือบริการในอาณาจักร
3. **พลเมือง** คือ ระเบียบการพิจารณาว่าใครสามารถมีสิทธิในการเป็นพลเมืองของอาณาจักรนั้น ๆ

เราสามารถพิจารณาเปรียบเทียบ 2 อาณาจักรได้ด้วยวิธีดังต่อไปนี้

	อาณาจักรพระเจ้า	อาณาจักรซาตาน
รัฐบาล	ครอบครัว	รัฐใช้อำนาจสูงสุด
ระบบเงินตรา	ความรัก ความกรุณา ความ	อำนาจ ทรัพย์สิน กำลัง
พลเมือง	อิสระเสรี ความเชื่อในพระเจ้า	ความเชื่อในตนเอง

คุณลักษณะรัฐบาลของพระเจ้าที่เด่นชัดคือการใช้ระบบครอบครัวในการปกครอง หัวหน้าหรือผู้นำในรัฐบาลคือพระเจ้าที่มีความสัมพันธ์ที่แนบแน่นใกล้ชิดกับประชาชนใต้การปกครอง ในขณะที่ในอาณาจักรของซาตานมีระบบการปกครองที่ใช้อำนาจสูงสุด ผู้ปกครองคือผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดแม้แต่ในระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย ผู้ที่ใช้วิธีการโฆษณาและมโนโบายที่โดนใจผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งมากที่สุดก็สามารถขึ้นสู่อำนาจได้

ในขณะที่อาณาจักรของพระเจ้าใช้ระบบความสัมพันธ์ ระบบการเงินของสวรรค์คือ ความรัก พลเมืองทุกคนต่างรู้สึกปลอดภัยภายใต้ความรักของพระเจ้าและไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่ต้องพิสูจน์ถึงความเก่งกาจความสามารถของตนเพื่อให้ได้การยอมรับนับถือ ทุกคนเพลิดเพลินใจไปกับมิตรภาพโดยไม่ต้องกังวลว่าใครจะมาข่มเหงรังแก พระสติปัญญา ความรู้และพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่กว้างไกลไม่สิ้นสุดทำให้การรู้จักพระเจ้าคือความสุขและความปรารถนาที่ไม่มีวันเสื่อมคลาย ทุก ๆ วันจะมีเรื่องใหม่ ๆ ที่น่าเรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์ ประชาชนจะได้เรียนรู้โดยตรงจากพระองค์หรือจากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ดังนั้นการเฝ้าดูและศึกษาธรรมชาติรวมทั้งจักรวาลเป็นเรื่องที่เพลิดเพลินใจในอาณาจักรแห่งนี้ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างมาจากพระเจ้า ทุกสิ่งที่มีชีวิตต่างพากันสรรเสริญพระองค์ด้วยความซาบซึ้งและการขอบพระคุณ

ในทางกลับกันอาณาจักรของซาตานค้าขายด้วยระบบสินทรัพย์เงินทอง คุณค่าความเป็นตัวตนของแต่ละคนขึ้นอยู่กับความสำเร็จของแต่ละคน ดังนั้นการสะสมทรัพย์สมบัติจึงเป็นสิ่งสำคัญที่แสดงถึงระดับขั้นของความสำเร็จ ทรัพย์สมบัติอาจเป็นสิ่งของ ด้านจิตวิญญาณหรือด้านความสัมพันธ์ บ้านยิ่งใหญ่เท่าไรก็แสดงถึงการมีทรัพย์สินที่มากกว่าซึ่งจะได้รับการยอมรับที่สูงมากขึ้นเช่นเดียวกันกับการศึกษาที่สูงขึ้นมากเท่าไร ตำแหน่งงานก็จะสูงมากขึ้นเท่านั้น

การยอมรับตัวตนของคุณที่สูงตามมาแม้แต่เพื่อนหรือคนที่คุณคบหาสมาคมหากเป็นบุคคลสำคัญ คุณก็จะได้รับประโยชน์และอำนาจตัวตนที่สูงขึ้น ในอาณาจักรของซาตานเชื่อในเรื่องกำลัง พลังอำนาจในตัวตน ยิ่งถ้าหากคุณสามารถควบคุมคนอื่น ๆ คุณก็จะยิ่งมีอำนาจมากขึ้น การคบหาสัมพันธ์กับใครเป็นเหมือนเครื่องมือที่ทำให้คุณได้ประโยชน์ทรัพย์สินมากขึ้น ดังนั้นการครอบครองคนอื่นจึงมีความสำคัญ การทำตัวให้ดูดี เป็นมิตรซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่เชลล์แมนใช้อยู่บ่อย ๆ หรือการทำการกุศล บริจาคเงินทำให้หลายคนประทับใจและสนใจและติดตามคุณ ซึ่งหากผลลัพธ์ไม่เป็นไปตามที่คุณคาดไว้คุณก็อาจจะใช้กำลังเข้าจัดการด้วยการแบล็กเมล์หรือกำลังเข้า ชูกรรโชกเพื่อที่จะให้ได้ผลตามที่ต้องการ สิ่งนี้อาจเป็นสาเหตุว่าทำไมทุกวันนี้ความสัมพันธ์เกิดรอยร้าว แตกแยก กลายเป็นความเจ็บปวดและความโศกเศร้า เนื่องจากสาเหตุของความสัมพันธ์นั้นมีประโยชน์แอบแฝงโดยอาจจะเป็นที่ความต้องการเพิ่มหน้าตา ฐานะของตนเอง ฯลฯ

ความแตกต่างอีกเรื่องคือสิทธิ์ในการเข้าเป็นพลเมือง ในอาณาจักรของพระเจ้าทุกคนมีสิทธิ์เข้าเป็นพลเมืองโดยอัตโนมัติในฐานะบุตรของพระเจ้าโดยไม่คำนึงถึงฐานะหรือสถานะภาพชีวิตของคุณไม่ว่าจะเป็นเช่นไร สิทธิ์ความเป็นพลเมืองไม่มีการเปลี่ยนตราใบที่คนยอมรับว่าพระเจ้าคือพระบิดา ในขณะที่อาณาจักรของซาตานสิทธิ์ความเป็นพลเมืองเกิดจากการที่คุณยอมปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติก็ได้ ไม่ว่าคุณจะสำเร็จหรือเกียจคร้านแค่ไหนก็ตาม ในอาณาจักรแห่งนี้เมื่อคุณตื่นขึ้นมาคุณเลือกที่จะทำในสิ่งที่คุณชอบหากมีใครมาขัดขวางอาจทำให้คุณหงุดหงิด โกรธ ตกเย็นคุณก็อาจจะรู้สึกท้อ วางเปล่าหรือพยายามอีกครั้ง วงจรชีวิตหมุนเวียนอยู่กับความหยิ่งโสและความว่างเปล่าอันไร้ค่า เมื่อคุณทำอะไรสำเร็จก็ดีใจเมื่อล้มเหลวก็รู้สึกว่าคุณเองไร้ค่าชีวิตวนเวียนอยู่ระหว่าง

ความสำเร็จและความล้มเหลวและความกลัวการสูญเสียสิ่งที่มีเป็นวงจรชีวิตที่วนอยู่ในรูปแบบนั้นจนกว่าคุณ ตายหรือย้ายเปลี่ยนอาณาจักร

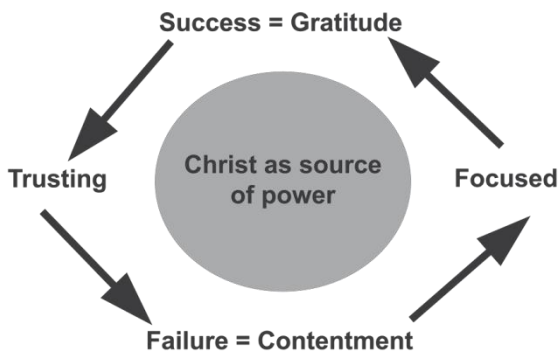
วงจรอารมณ์แห่งอาณาจักรชาตาน

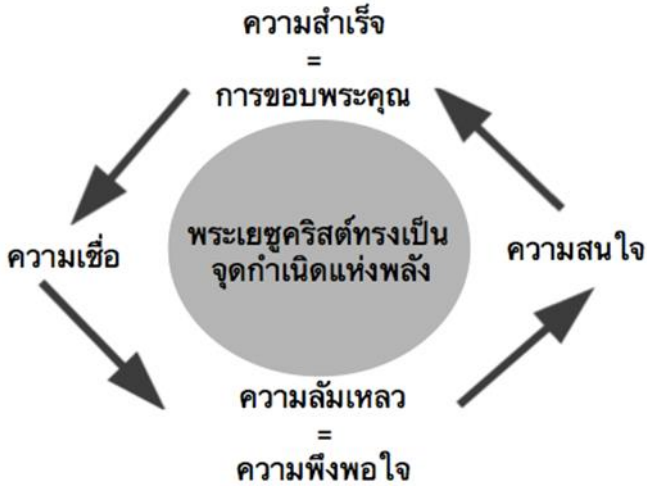

วงจรนี้เป็นผลลัพธ์ง่าย ๆ ของความเชื่อที่ว่าตัวเรามีพลังอำนาจในตัวเองก็ในเมื่อเราขับเคลื่อนด้วยตัวเองไม่ได้พึ่งพาใคร เราจึงไม่ได้รับคุณค่าความเชื่อจากใคร เราปลูกฝังและสร้างคุณค่าของตนเอง ทุก ๆ ความสำเร็จเกิดจากตัวเราและทุก ๆ ความล้มเหลวก็คือ ความว่างเปล่าที่ไม่มีอะไร

ผมยังจำได้ถึงความขัดแย้งในจิตใจเมื่อผมเสร็จจากการเทศนาครั้งแรก ผมมีความสุขเมื่อคนในที่ประชุมบอกว่าผมได้ชี้ไปยังความจริงในพระคัมภีร์และเมื่อการประชุมสิ้นสุดลงผมยืน อยู่ตรงประตูทางออกเพื่อทักทายและอำลาผู้เข้าร่วมประชุม ตอนนั้นในใจผมอยากจะได้ยินคำพูดเอียร์ยอชมว่าผมพูดได้ดี แสดงถึงการยอมรับในการกระทำของผม ยิ่งผมเทศนาดีเท่าไรในใจผมก็ปรารถนาที่จะได้ยินคำชมมากขึ้นเท่านั้น ผมรู้ว่าการคิดแบบนี้มันไม่ดีมีอยู่ช่วงหนึ่งเมื่อคนพูดชมผมก็จะพูดว่า “ขอบคุณพระเจ้าไม่ต้องขอบคุณผม” แต่มันก็รู้สึกแปลก ๆ และคนที่ชมก็รู้สึกเหมือนกับว่าผมผลักใส่เขา แต่เมื่อเปลี่ยนทัศนคติว่าทุกสิ่งที่ดีมาจากพระองค์และพระองค์จะทรงเป็นผู้ให้คุณค่านั้นเอง ตั้งแต่นั้นมาผมรู้สึกเหมือนกับว่าได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระไม่ต้องมาพะวงอีกต่อไปถึงการได้รับการยอมรับจากผู้อื่นอีกต่อไป

วงจรอารมณ์แห่งอาณาจักรพระเจ้า

สิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้เสมอว่าแม้ว่าสมาชิกในอาณาจักรของพระเจ้าจะไม่ได้รับคุณค่าค่ายกย่องสรรเสริญจากความสำเร็จ แต่ในความเป็นจริงพวกเขาได้บรรลุถึงความสำเร็จแล้ว โดยที่ไม่ต้องเป็นกังวลถึงความล้มเหลวหรือการปฏิเสธไม่ยอมรับเพราะเราก็คงยังเป็นบุตรของพระเจ้าอยู่ดี ไม่ว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว ในอาณาจักรของพระเจ้านี้โอกาสเปิดกว้างโดยที่ไม่ต้องหวังเรื่องคุณค่าการยอมรับหรือความสัมพันธ์

เราได้สรุปเรื่องอาณาจักรทั้งสองอย่างย่อ ๆ บทถัดไปเราจะศึกษาการพัฒนาในประวัติศาสตร์และการที่มนุษย์ต้องเผชิญระหว่างสองสิ่งดังกล่าวอยู่ตลอดเวลา ทั้งสองอาณาจักรให้อิสระเสรีและให้สัญญาหลายเรื่องแต่อาณาจักรใดจะทำให้คุณรู้สึกถึงความสำคัญและคุณค่าของตัวเองอันไม่เสื่อมคลาย

บทที่ 9

หัวใจบาบิโลน

“เกิดอะไรขึ้น เราสอนลูกผิดตรงไหน” คุณพ่อพูดพร่ำบ่นปนเสียงสะอื้นพยายามที่จะทำความเข้าใจกับความจริงที่เผชิญหน้าอยู่ตรงหน้า “ครอบครัวเราไม่มีปัญหาใด ๆ และลูกก็รู้ว่าเรารัก” คุณพ่อพูดพลาถอนหายใจพยายามหาคำอธิบายว่า ทำไมลูกชายถึงไปยุ่งเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด โจรกรรมและฆาตกรรมจนถูกศาลลงโทษ

เสียงพร่ำบ่นปนสะอื้นร้องไห้พูดซ้ำ ๆ วนอยู่อย่างนั้นจนนับครั้งไม่ถ้วนลงนึกคิดถึงสภาพพ่อแม่ที่ตกอยู่ในสภาพอันน่าอับอายและทุกข์ทรมานที่ถูกได้ตกลงไปอยู่ในวงจรของความชั่วร้ายและดื้ออวดต่อคำสอนของพ่อแม่ เรื่องทำนองเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับพ่อแม่คู่แรกและโคกนาฏกรรมของลูกชายคนแรกคาอิน ความสุขที่อาดัมและเอวาได้รับเมื่ออุ้มลูกคาอินในอ้อมแขนครั้งแรกซึ่งเป็นผลแห่งความรักของเขาทั้งสอง เอวากอดอุ้มคาอินแนบอ้อมพร้อมกับพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าฯ มีลูกชายแล้ว” เอวาเชื่อว่าคาอินจะเป็นเมล็ดพันธุ์แห่งคำสัญญาตามที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ในหนังสือปฐมกาล 3:15 ที่จะนำการเยียวยาและพระพรสู่ชนชาติต่าง ๆ แต่ความจริงคือคาอินกลับนำความทุกข์ยาก การทำลาย และความตายมาสู่หลายล้านคน ชื่อของคาอินกลายเป็นชื่อของกลุ่มลัทธิผู้เชื่อที่มีรูปแบบพิธีกรรมของตนเอง กลุ่มผู้เชื่อนี้มีผู้ติดตามเป็นจำนวนมาก พระคัมภีร์เรียกผู้เชื่อกลุ่มนี้ว่าบาบิโลน ในบทนี้เราจะเสาะหาพลังที่ขับเคลื่อนจิตวิญญาณของคนกลุ่มนี้และผลกระทบที่มีต่อคุณและผม

“พ่อ ๆ ทำไมเราต้องฆ่าลูกแกะที่น่าสงสารตัวนั้นด้วย” การฆ่าแกะเป็นการแสดงออกความรู้สึกทางธรรมชาติของมนุษย์ที่มีต่อองค์พระเยซูคริสต์ ด้วยเหตุนี้

จึงจำเป็นที่ต้องมีการกลับใจใหม่ ราคาที่พระเจ้าต้องจ่ายเป็นค่าไถ่มนุษย์บอกให้
รู้เราถึงสภาพอันตกต่ำถึงขีดสุดและด้วยการช่วยเหลือของพระวิญญาณมนุษย์จะ
มองเห็นถึงความบาปและการขออภัยต่อบาป ของขวัญอันล้ำค่าชิ้นนี้ได้ไถ่มนุษย์
จากความบาป เป็นพิธีที่ชี้ไปยังองค์พระเยซูคริสต์ผู้ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาและ
ในขณะเดียวกันก็ชี้ไปยังองค์พระเยซูคริสต์ผู้ที่จะเสด็จมายังโลกเพื่อเปิดเผยให้
เห็นถึงพระบิดาพระเจ้าและชี้ให้มนุษย์ชาติมองย้อนกลับไปยังอดีตถึงสิ่งที่มนุษย์
ได้กระทำต่อองค์พระเยซูคริสต์หลังจากการล้มลงต่อบาปในสวนเอเดน ผู้ที่เข้า
ร่วมในพิธีนี้จะได้รับการเตือนใจถึงความรักอันล้ำเลิศของพระเจ้าและใน
ขณะเดียวกันการเตือนใจถึงความเห็นแก่ตัวและการไม่รู้สำนึกในบุญคุณของ
มนุษย์ เราจะมีความรู้สึกที่หดหู่เมื่อมองไปยังลูกแกะที่บริสุทธิ์ไม่รู้โอ้โหนอเหน่
นึ่งเจียบต้องทนทุกข์ทรมานบาป ซึ่งทำให้มนุษย์ตระหนักถึงความเห็นแก่ตัวและ
การทำตามใจตัวเองสำหรับผู้ที่ จ้องไปยังพระพักตร์ลูกแกะของพระเจ้า
ความหวังที่เจือปนกับความทุกข์ใจเมื่อเรารับรู้ว่ามีมนุษย์ได้ทำอะไรลงไปกับองค์
พระเยซูคริสต์ ส่วนใหญ่แล้วปฏิกิริยาของมนุษย์ต่อไม้กางเขนคือการบิดเบือน
เรื่องกำเนิดของมนุษย์ชาติหรือปฏิเสธความล้มเหลวใด ๆ ที่เกิดขึ้นต่อบาปและ
บอกว่าการที่พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ก็เพื่อแก้แค้นต่อบาปหรือส่วนใหญ่
บอกว่าไม้กางเขนคือการเปลี่ยนแปลงจากความสว่างกลายเป็นความมืดมิด หรือ
ที่แย่ไปกว่านั้นคือบอกว่ายอมรับว่าคือความหวัง แต่ในความเป็นจริงกลับ
นำเสนอว่าเป็นสัญญาลักษณะของแผนที่ได้จัดเตรียมไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว ซึ่งเป็น
เรื่องที่น่าขยะแขยง

ปีแล้วปีเล่าคายนเฝ้ามองดูพ่อแม่ฆ่าลูกแกะและมองอาดัมและเอวาร้องให้ด้วยความ
เศร้าร่ำน้ำตานองหน้าแต่เต็มไปด้วยความหวังอย่างมั่นใจในคำสัญญาถึงพระ
ผู้ไถ่บาปที่จะมาในวันหนึ่งข้างหน้า แต่สำหรับตัวคายนเองแล้วเขาดัดสันใจว่า

เขาไม่สามารถทนต่อพิธีการแบบนี้ได้อีกต่อไปที่ต้องมาถ่อมใจตนเองเพื่อแสดงความสำนึกผิดต่อบาป ดังนั้นแทนที่จะมุ่งเน้นไปยังเรื่องความล้มเหลวของมนุษย์ คายินเลือกวิธีที่จะลืมเรื่องของขวัญแห่งการไถ่บาป ความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า สำหรับคายินแล้วเรื่องการฆ่าลูกแกะเป็นเรื่องที่ไร้สาระที่ตอกย้ำความไม่มั่นคงในชีวิตของมนุษย์ซึ่งซาตานได้สอนอาดัมและถูกส่งผ่านมายังคายิน สัญลักษณ์เรื่องลูกแกะมีแต่ทำให้ตัวคายินรู้สึกว่พระเจ้าทรงปฏิเสธเขาตั้งแต่เขาเกิด ซึ่งความคิดเช่นนี้แสดงอย่างชัดเจนว่าซาตานได้ปลุกฝังความคิดเช่นนี้ในตัว คายินทำให้เขากล้าที่จะเลือกก้าวอย่างออกจากพิธีการฆ่าลูกแกะซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพิธีการนมัสการพระเจ้า คาคินได้เลือกแบบความสัมพันธ์ใหม่ด้วยตัวของเขาเอง

พระคัมภีร์บอกว่าคายินเป็นชาวสวนและเขานำเอาผลไม้มาถวายบูชาพระเจ้า การเลือกสิ่งของถวายด้วยตนเองของคายินเป็นการแสดงถึงการใช้ความคิดของตนเป็นใหญ่ เขาเปลี่ยนการนมัสการจากรูปแบบความศรัทธาที่ถ่อมตัวมาเป็นการแสดงออกถึงความภาคภูมิใจและจากรูปแบบความสัมพันธ์ส่วนตัวมาเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ตามสัญญาที่เปลี่ยนแปลงตามใจชอบ ศาสนาในรูปแบบดังกล่าวเพิกเฉยต่อความจริงที่ว่ามนุษย์ไม่มีอำนาจต่อรองกับพระเจ้า แต่คายินลืมความจริงข้อนี้ไป ซาตานสัญญาที่จะปลดปล่อยคายินให้เป็นอิสระจากการถูกตัดสินว่าผิดโดยพระเมษโปดก ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นทำให้คายินเปลี่ยนศาสนาจากความเชื่อกับพระเจ้าที่แท้จริงมาเป็นศาสนาที่ฟังการกระทำทางพิธีกรรมด้วยตนเอง คายินยอมรับเอาพิษร้ายของต้นดูราแซลเมื่อเปลี่ยนความเชื่อเปรียบเหมือนกับการบินเครื่องร่อน ตอนแรกก็สนุกดี มีอิสระโยยบินแต่เมื่อเวลาผ่านไปเครื่องร่อนที่มีขีดจำกัดก็เริ่มตกลงและในที่สุดเครื่องร่อนก็ตกลงกับพื้น

ในบทที่ 5 เราพูดถึงแผลเป็นทางจิตใจที่เป็นผลจากความสัมพันธ์แตกแยกในครอบครัว บทสรุปคือ

- แสวงหาการยอมรับอยู่ตลอดเวลา
- ตีเทียบตนเองอย่างเข้มงวดเกินไป
- ปฏิกริยาสนองตอบมากเกินไปต่อสถานการณ์ที่คุณควบคุมไม่ได้
- มีปัญหาด้านความสัมพันธ์

เมื่อคาอินหันหลังให้กลับแผนการไถ่บาปของพระเจ้า เขายังอยู่ห่างไกลออกไปจากพระเจ้า ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวได้แตกสลาย ยิ่งเขาอยู่ห่างไกลจากพระองค์มากเท่าไรก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกไม่มั่นคงมากเท่านั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าไม่สามารถปลดปล่อยเขาจากความกลัวและการหลอกลวงของซาตานได้อีกต่อไป ความรู้สึกอดสูและว่างเปล่าก็ทวีคูณขึ้น เช่นเดียวกันกับซาตาน คาอินยิ่งดิ้นรนอย่างไร้ค่าเพื่อหาสิ่งชดเชยความสัมพันธ์กับพระเจ้า แต่ไม่ว่าจะพยายามมากแค่ไหนก็ไม่สามารถหลุดพ้นจากรู้สึกว่างเปล่านั้นได้นอกเสียจากว่าเขาจะรู้สึกสำนึกผิดและกลับมาหาพระเจ้า อาณาจักรและแผนการของพระองค์

ในไม่ช้าอารมณ์ที่ปั่นป่วนของคาอินก็ปะทุขึ้นในช่วงพิธีถวายบูชาเมื่อคาอินและเอเบลมาถึงพร้อมกันเพื่อทำพิธีนมัสการ พระเจ้าทรงโปรดปรานลูกแกะเครื่องถวายบูชาของเอเบลและส่งไฟลงมาเผา ในขณะที่เครื่องถวายบูชาของคาอินกลับไม่มีการตอบรับใด ๆ ทั้งสิ้น และนั่นทำให้คาอินโกรธสุดขีด ความบาปช่างไร้เหตุผลเสียนี้กระไรก็ในเมื่อตัวเขาเองปฏิเสธที่จะกระทำตามคำสั่งของพระเจ้า

ลองเปรียบเทียบดูหากคุณเดินไปที่ร้านเพื่อซื้อส่วนประกอบทำขนมปัง คุณถามเจ้าของร้านถึงวิธีทำและเขาสอนและบอกคุณทั้งยังให้กระดาษเขียนแนะนำวิธีการทำอย่างละเอียดมาด้วย ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีแต่เมื่อคุณดมยีสต์ คุณกลับคิดว่าขนมปังจะมีรสชาติดีกว่าถ้าไม่มียีสต์ คุณจัดเตรียมทุกอย่างเสร็จยกถาดเข้าไปในเตาอบ ผลสุดท้ายคุณได้ขนมปังแบน ๆ ที่ดูไม่น่ารับประทาน ที่นี้มันสมเหตุผลไหมที่คุณจะโกรธเกรี้ยวและรีบวิ่งกลับไปตำและทำร้ายเจ้าของร้านขนมปัง สิ่งที่คุณต้องคุณคงไม่ทำอย่างนั้นใช่หรือไม่ แต่คาอินกลับทำเช่นนั้นกับพระเจ้า

คาอินได้ตกหลุมพรางของซาตานเพราะการนับถืออาณาจักรของซาตานที่ยึดคุณค่าของบุคคลที่กำหนดโดยความสำเร็จเขารู้ตัวว่าเขาได้กระทำผิด แต่จิตใจของมนุษย์กลับหลอกตัวเองแทนที่ยอมจำนนถ่อมตนลงต่อพระเจ้าแต่เขากลับโกรธเกรี้ยว พระเจ้าแห่งความกรุณาทรงพยายามรั้งเขาไว้ ชี้นำที่จะนำเขากลับมาหาพระองค์แต่คาอินกลับไม่สนใจใยดีในคำตักเตือน ความรู้สึกเป็นกบฏได้ครอบงำเขาอย่างล้นหลาม อาณาจักรแห่งความมืดเกือบจะเสร็จสิ้นงานของมัน

ตอนนี้จิตใจของคาอินถูกรอบงำโดยพลังทางอารมณ์อย่างเดียวกับที่ซาตานเคยใช้ในสวรรค์เมื่อมันเรียกร้องการยอมรับจากพระเจ้าภายใต้เงื่อนไขที่มันเป็นคนกำหนด ไม่สนใจใยดีว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น มันกำลังถึงจุดเดือดที่พร้อมจะระเบิดออก คาอินตกอยู่ในจุดอันตรายที่เรียกร้องการตอบรับจากพระเจ้าเพื่อสนองต่อความปรารถนาการยอมรับตัวตนของเขา ในขณะที่เดียวกันก็ปฏิเสธความจริงที่ว่าทุกสิ่งเกิดขึ้นภายใต้อำนาจของพระเจ้าและมนุษย์ทุกคนรวมทั้งคาอินสมควรที่จะนอบน้อมถ่อมตนยอมรับการจัดการด้วยความรักภายใต้พระเมฆโปดก จิตใจของคาอินตอนนี้คุกรุ่นไปด้วยอารมณ์โกรธที่ถูก “ประจานในที่สาธารณะ” ต่อ

หน้าน้องชายเอเบล เขาเริ่มหาเรื่องดูว่าน้องชาย เอเบลขอร้องพี่ชายให้ กลับมานมัสการพระเจ้าตามวิธีที่พระองค์ทรงสอนไว้แต่ความรู้สึกไม่สนใจใยดีอะไร อารมณ์ที่พลุ่งพล่านตอนนั้นซาตานได้เข้ามาควบคุมคาอินอย่างเต็มที่ ความเกลียดชังเอเบล จนลืมนึกไปว่าเอเบลคือน้องชายตนเอง อาณาจักรของซาตานแสดงพลังออกมา ชาวสวรรค์ต่างเห็นเหตุการณ์ฆาตกรรมครั้งแรกด้วย และในวินาทีเดียวกันนั้นเองมันได้ทำลายความสัมพันธ์อันล้ำค่าและศักดิ์สิทธิ์ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ ชาวสวรรค์ต่างตกตะลึง แม้แต่ซาตานและพวกของมันก็นิ่งไปชั่วขณะเมื่อมองเห็นเลือดที่ไหลออกจากร่างของเอเบลตกนองลงบนพื้น

ซาตานรีบสลัดความสยดสยองของเหตุการณ์โดยการตอกย้ำความคิดของคาอินว่าบาปที่ก่อขึ้นนั้นหนักน่วง แม้แต่พระเจ้ายิ่งจะทรงไม่ให้อภัย ช่างเป็นแผนการที่มีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวเพราะในขณะที่ซาตานสัญญาผู้ติดตามถึงความสุขและอิสรภาพแต่เมื่อใดก็ตามที่เรากระทำผิด ซาตานจะส่งเสียงเรียกร้องการลงโทษจากพระเจ้าและในขณะเดียวกันมันก็จะกระชิบตอกย้ำความผิดที่เราก่อจนความรู้สึกผิดชอบชั่วดีบอกว่าเราสมควรตาย ช่างเป็นเรื่องที่น่าเศร้าที่ทูตสวรรค์ที่แสนประเสริฐกลายเป็นเพชรฆาตแห่งความตายและตอนนี้ซาตานได้ชัยชนะในตัวคาอินอย่างสิ้นเชิง คาอินได้แพ้อย่างราบคาบ เขาร้องให้ “ข้าฯ มันชั่วช้าเกินกว่าการให้อภัย” นี่เป็นความเศร้าที่เกินกว่าการบรรยาย พระเจ้าเสด็จเข้ามาใกล้คาอินเพื่อเรียกเขากลับมาโดยถามคาอินถึงน้องชายเอเบล ไม่ใช่เพื่อกล่าวหาเขา แต่ให้ออกโอกาสในการกลับใจใหม่ แต่น่าเสียดายที่คาอินพูดย่ำถ้อยคำอันน่าเศร้า “ฉันมันชั่วช้าเกินกว่าการให้อภัย” เขาเชื่อการโกหกของซาตานมากกว่าพระคำของพระเจ้าเหมือนกับชวานาที่หวานเมลิ็ดและบัดนี้คือชั่วโมงแห่งการเก็บเกี่ยวผล

หนังสือปฐมกาลบทที่ 4 ข้อ 11 พระเจ้าทรงสาปแช่งคาอินและในตอนที่อายของ
คำสาปแช่งของพระองค์ทรงบอกเขาถึงการพเนจรเร่ร่อนอย่างไร้จุดหมาย ซึ่ง
เป็นถ้อยคำที่บอกถึงการโซซัดโซเซอย่างหมดหวังในวันข้างหน้า พระเจ้าไม่ได้
ทรงใช้ไม้กายสิทธิ์โบกไปมาแล้วตรัสคำสาปแช่งนี้ แต่เป็นผลทางธรรมชาติกับ
ผู้ปฏิเสธาอาณาจักรของพระเจ้า จิตใจของคาอินปวดร้าวจากการแตกหักของ
ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับพระองค์ แต่เขาได้เลือกเส้นทางเดินของตัวเอง
เพราะมนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อความใกล้ชิดแต่หัวใจของคาอินกลับเลือก
เส้นทางอื่น แม้ว่าจิตใจโหยหาความรัก แต่ทุกครั้งที่มิใคร่เข้าใกล้เขาก็กลับขับไล่
ความใกล้ชิดสนิทสนมนั้นออกไป แต่ไม่เคยปล่อยให้ใครเข้ามาในหัวใจอันไร้ค่า
เหมือนกับต้องการเพื่อนแต่ก็กลัวว่าเพื่อนจะกลายเป็นคู่แข่งดังสุภาพิตที่กล่าวไว้
ว่า “ไม่มีที่หยุดพัก แก่คนชั่ว”

พระคัมภีร์บอกเราว่าคาอินได้หลีกหนีไปจากพระพักตร์ของพระเจ้า บัดนี้เขามี
ชีวิตที่ปราศจากพระเจ้า ด้วยความเชื่อที่ว่าพระองค์ทรงละทิ้งเขาแต่ความจริง
คือความบาปในตัวเขาเองต่างหากที่ปิดกั้นพระองค์ออกไปจากตัว ตอนนี้อิน
ต้องการการยอมรับเพื่อพิสูจน์ตัวตน เขาสร้างเมืองรวบรวมผู้คนและตั้งตัวเป็น
ผู้นำ ก่อสร้างสถานที่ยิ่งใหญ่โตโอ้อ่าเพื่อแสวงหาการยอมรับ การพยายามทำสิ่ง
เหล่านี้ก็เพื่อกับจิตใจใฝ่ฝันถึงการทรงสร้างของพระเจ้าที่อยู่ล้อมรอบตัว เขาจะ
ทำตัวให้ยุ่งจนถึงจุดที่ไม่มีเวลามาสงใจเรื่องจิตวิญญาณ

ผลลัพธ์คือคาอินกลายเป็นเครื่องมือในการสร้างอาณาจักรของซาตานบนโลก
พงศ์พันธุ์ของคาอินสำแดงถึงความพองแพ้อันไร้ค่า ความอ่อนแอ พวกเขา
แสวงหาอำนาจ ตำแหน่ง ชื่ออิจฉา หาวิธีเอาชนะคู่แข่งทุกวิถีทาง สร้างจิต
วิญญาณความนึกคิดที่พยายามควบคุมคนอื่นบนหนทางที่จะสร้างตัวตนขึ้นมา
โดยแยกตัวเองออกจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดินและตราบไต่ที่ซาตาน

ทำให้มนุษย์ยุ่งอยู่กับการสร้างตัวตนเองโดยตัดพระเจ้าออก ซาตานก็จะสามารถควบคุมพวกเขาไว้ในอุ้งมือโดยให้พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับสิ่งไร้ค่าเหล่านั้น เหมือนกับที่มันได้พยายามปกครองโลกมาตลอดในประวัติศาสตร์

เราได้ศึกษาแก่นแท้ของหัวใจแห่งบาบิโลน หัวใจที่สุดแสนทรमानแสวงหาตัวตน และการยอมรับโดยความสามารถของตัวเองและในเวลาเดียวกันก็พยายามที่จะควบคุมสถานการณ์เพื่อไม่ให้ถูกคุกคาม ในบทต่อไปเราจะศึกษาพัฒนาการของหัวใจดวงนี้ในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ

ตอนที่ 2

จุดจบเดียว ตัวตนที่ถู
กลับคืนมา

บทที่ 10

อิสระจากห่วงโซ่ดูราเซล

บรรยากาศที่นิ่งเงียบ ทั้งคู่ต่างจับมือกันแน่น อารมณ์ความรู้สึกในขณะนั้นถึง
เคลียด เวลาที่กำหนดไว้ได้มาถึงแล้ว ตั้งแต่ณิรันดรกาลพระบิดาและพระบุตร
ต่างมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกันมาตลอดแต่ตอนนี้ความสัมพันธ์นั้น
จะต้องขาดออกจากกันและถูกทดสอบ ในไม่ช้าพระบุตรองค์พระเยซูคริสต์จะ
ทรงถูกส่งตัวไปในภารกิจกอบกู้มนุษยชาติ ทั้งพระบิดาและพระบุตรต่างทรง
ตระหนักดีถึงค่าความเสียหายและความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องแต่ความรักคือพลังที่
ผลักดันการตัดสินใจ

ในห้วงขณะนั้น พระบิดาและพระบุตรต่างทรงมองไกลออกไปในอนาคตด้วย
สายตาศาพยากรณ์ถึงพันธกิจ การถูกเหยียดหยาม ปฏิเสธ ความเกลียดชัง ถ่มน้ำ
ลาย เตะต่อยเหยียนตี การตรึงซึ่งเทียบไม่ได้กับเวลานั้นทั้งสวรรค์และโลกต่าง
หยุดนิ่งจ้องมองดูด้วยความตกใจกลัวที่พระบิดาและพระบุตรต้องถูกแยกออก
จากกัน พระบุตรจะเผชิญกับการถูกใส่ร้ายป้ายสีความผิด ความทุกข์ทรมาน
การทรมาน แม้แต่ตัวพระองค์เองก็ยังรู้สึกสั่นสะท้านเหมือนใบไม้ที่ถูกระเบิด ขี้
ขาดออกจากกัน แม้แต่พระบิดาก็ถึงกับทรงเปื้อนหน้าหนี ในท่ามกลางเวลาอันมืด
มิดนั้นพระบิดาทรงสถิตอยู่ร่วมกับพระบุตรแต่เป็นองค์พระบุตรพระเยซูคริสต์ที่
จะต้องทรงแบกรับการถูกทอดทิ้งจนกระทั่งสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน

พระบิดาและพระบุตรต่างสวมกอดกันแน่น ทำไมพระบิดาถึงปล่อยให้พระบุตร
มารับเคราะห์กรรมนี้ เพราะมันมีความเป็นไปได้ที่แผนการนี้อาจจะล้มเหลวและ
พ่ายแพ้ต่อบาป พระบุตรจะต้องมารับสภาพของมนุษย์ซึ่งเท่ากับเป็นการเปิด
โอกาสให้กับศัตรูของพระองค์ ซาตานที่จะมีอำนาจเหนือพระองค์ ไม่มีอะไรเป็น

เครื่องมือจำเป็นความสำเร็จของแผนการ ทำไมพระเจ้าถึงกล้ารับความเสี่ยง ผมไม่มีคำตอบแต่ความรักคือพลังที่ผลักดันการตัดสินใจครั้งสำคัญอันนี้

การตัดสินใจที่ดูเหมือนเป็นการรอคอยอย่างชั่ววินาทีสิ้นสุดลง พระเจ้าและพระบุตรตกลงดำเนินการตามแผนที่วางไว้ พระบุตรทรงก้าวเดินออกไปจนสุดปลายขอบสวรรค์และทรงหันหลังกลับมามองยังพระบิดาเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะจากไป

ในบทที่ 6 เราพูดถึงปัญหาและความท้าทายที่พระเจ้าต้องเผชิญในภารกิจการไถ่มนุษยชาติบนโลกใบนี้ และในบทที่ 9 เราพูดถึงถึงวิธีการที่ซาตานสร้างอาณาจักรของมันโดยการพยายามเอาชนะและปกครองจิตใจมนุษย์ด้วยการหลอกลวงให้หลงใหลไขว่คว้าสิ่งอันไร้ค่า ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะทรงทำลายอำนาจนั้นได้ พระองค์จะต้องขจัดความรู้สึกอันไร้ค่าและเชื่อมต่อความสามารถในการพิเนิจเคราะห์ว่าตัวเรานั้นคือพระบุตรของพระเจ้าเพื่อที่เอาชนะตัวตนที่เชื่ออย่างผิด ๆ ได้ต้นดูราแซล

ซาตานน่าจะสังหรณ์ใจอยู่บ้างเมื่อมันมองดูเหล่าทูตสวรรค์ร้องเพลงแห่งความยินดีต่อหน้าผู้เลี้ยงแกะเมื่อองค์พระเยซูคริสต์เสด็จลงมาบังเกิด ดวงดาวที่นำนักปราชญ์มายังรางหญ้ายังทำให้ซาตานวิตกหนักยิ่งขึ้น พวกเราก็น่าจะประเมินความรู้สึกนั้นของซาตานได้ เมื่อมันจ้องมองดูทารกน้อยในรางหญ้า มันรู้ว่านี่คือการต่อสู้แต่มันก็ไม่สามารถทำลายความสงบสุขของทารกน้อยได้ มันช่างน่าประหลาด ทารกน้อยคนนี้เกิดเป็นมนุษย์มีเลือดเนื้อเหมือนเด็กทารกทั่วไป แต่มันไม่สามารถแต่ต้องรบกวณได้ ซาตานรู้ว่ามันกำลังตกอยู่ที่นั่งแห่งความลำบาก

ภายในจิตใจของกษัตริย์เฮโรดเต็มไปด้วยความทุกข์และเราได้เห็นความโกลาหลเกิดขึ้นในโลกมืดแห่งจิตวิญญาณ ความรู้สึกที่ไม่มั่นคงผสมกับ “ความตกใจและหวาดกลัว” ทำให้เฮโรดตกเป็นเหยื่อของซาตานอย่างง่ายดาย แต่นั่นไม่ได้ขัดขวางเส้นทางของกุมารน้อยที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้เพื่อที่พระเยซูคริสต์จะทรงเปิดเผยความจริงของพระเจ้า ทรงเปิดโฉมหน้ามารแห่งความชั่วร้ายและด้วยสภาพเนื้อหนังมนุษย์ พระองค์จะทรงปลดโซ่ตรวนแห่งความไม่มั่นคงที่มนุษย์ได้ตกเป็นทาส

ชีวิตขององค์พระเยซูคริสต์สามารถสรุปเป็นคำพูดได้ดังนี้

และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามีได้ทรง
ทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ
หนังสือยอห์น 8:29

ไม่ว่าซาตานจะทำอะไร มันก็ไม่สามารถทำลายศักดิ์ศรีและความมั่นใจของพระเยซูคริสต์ลงได้ พระองค์ทรงยึดมั่นในศักดิ์ศรีแห่งพระบุตรที่แม้แต่มารซาตานยังยำเกรง มันได้พยายามล่อลวงพระองค์หลายต่อหลายครั้ง แต่ในที่สุดมนุษย์คนหนึ่งก็สามารถยืนหยัดอำนาจของซาตานได้ ซาตานได้หลอกลวงมนุษย์อย่างสำเร็จผลมานานนับเป็นเวลาสี่พันปี พระเยซูคริสต์เป็นมนุษย์คนแรกที่มันไม่สามารถฝ่าทะลวงกำแพงแห่งจิตวิญญาณได้ ความมั่นใจในความเป็นบุตรของพระเจ้าคือประตูแห่งชัยชนะและความมั่นใจเดียวกันนี้ที่เป็นป้อมปราการต่อต้านกระแสค่านิยมอันไร้ค่าที่ไหลบ่าท่วมมนุษยชาติ ดังนั้นความมั่นใจในฐานะบุตรของพระเจ้าคือหัวใจสำคัญในความขัดแย้งระหว่างพระเยซูคริสต์และซาตาน

ณ เมืองนาซาเร็ธประชาชนต่างพากันตื่นตื่นกับข่าวผู้ให้การรับศีลล้างบาป ผู้จัดเตรียมทางมรรคาแก่พระมาซีฮาและเมื่อข่าวมาถึงร้านช่างไม้ที่เรียบง่าย องค์พระเยซูคริสต์ทรงรู้ว่าเวลาแห่งการประกาศข่าวประเสริฐได้มาถึงแล้ว พระองค์จึงทรงวางเลื่อย สิวลงร่ำลาแม่ และทรงเริ่มเดินทางมุ่งหน้าไปยังดินแดนจอร์แดน

พระเยซูคริสต์ทรงรู้ตัวว่าพระองค์คือพระบุตรของพระเจ้า แต่การทดสอบพระองค์ในป่ากันดารจะเป็นบททดสอบที่ไม่มีมนุษย์คนไหนเคยได้รับมาก่อน พระองค์จะทรงเป็นผู้รับความทุกข์ยากของมนุษย์ที่ไหลบ่าท่วมท้นมายังพระองค์เหมือนเขื่อนแตก พระเยซูคริสต์จะทรงเผชิญกับค่านิยมอันไร้ค่าของมนุษย์และหากว่าพระองค์ยืนหยัดได้อย่างมั่นคง พระเยซูคริสต์จะทรงเป็นคนแรกที่สลัดตนเองหลุดพ้นจากโซ่ตรวนของต้นดูราแซล ชัยชนะครั้งนี้จะกลายเป็นมรดกให้กับผู้เชื่อในพระองค์

การทดลองในป่าทูลกันดารเป็นการต่อสู้พื้นฐานสำคัญก่อนภารกิจที่ไม้งางเขน แต่มันจะมีประโยชน์อะไรหากจิตวิญญาณของมนุษย์ยังไม่พร้อมรับการไถ่จากโซ่ตรวนของความว่างเปล่าจากซาตาน แต่มันจะมีประโยชน์อะไรที่จะเปิดเผยความรักอันสุดแสนงดงามหากมนุษย์ชายหญิงหรือเด็กไม่มีกำลังโอบกอดของขวัญชิ้นนั้น ไม่มีเลย ก่อนอื่นเลยมนุษย์จะต้องชนะความรู้คุณค่าและความว่างเปล่าของต้นดูราแซล และการพ่ายแพ้ต่อชัยชนะทั้ง ๆ ที่อยู่ในอ้อมมือมนุษย์แท้ ๆ ก่อนที่จะรับของขวัญอันล้ำค่าที่ไม้งางเขนและเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงรักและทรงยกโทษเขาทั้งหลาย

พระเจ้าทรงรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นและพระองค์จะทรงเสริมกำลังพระหัตถ์ขององค์พระเยซูคริสต์สำหรับสงคราม ไม่ใช่ด้วยกำลังอันใหญ่โตหรือกองทัพพร้อมอาวุธ

สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถต่อกรกับศัตรูได้ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมอาวุธที่ดีที่สุดไว้ให้ คือกำลังใจซึ่งเกิดกันจากความสัมพันธ์ต่อกัน เมื่อองค์พระเยซูคริสต์ขึ้นมา จากน้ำหลังบัพติศมา นกพิราบก็บินมาเหนือน้ำและท้องฟ้าก็เปิดออก พระองค์ ทรงได้ยินเสียงพระสุรเสียงของพระบิดาเจ้าตรัสว่า **“ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก”** คำพูดเหล่านี้เป็นเสมือนดาบอันคมกริบที่พระบิดาเจ้า ทรงมอบให้กับพระบุตรในการเข้าสู่สงครามอย่างปลอดภัยใน **พระวจนะ** ของพระเจ้า พระองค์จะทรงต่อสู้กับศัตรูอันชั่วร้ายและทรงทำลายพันธนาการแห่ง บาบแทนมนุษย์ที่ไม่สามารถต่อกรได้

ความสำคัญของข้อความข้างต้นลึกซึ้งเกินกว่าที่คนส่วนใหญ่เข้าใจ การที่พระเจ้า ทรงยอมรับมนุษย์ผู้หนึ่งทำให้มนุษย์ชาติทุกคนมีความหวัง พระเจ้าทรงมี สัมพันธ์กับเราแต่ละคนโดยผ่านองค์พระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงตรัสว่าเราทุกคนเป็นบุตรที่รักของพระองค์ หากบุคคลใดปรารถนาที่จะรับของขวัญจากไม้ กางเขน ข้อความสำคัญอันดับแรกที่เราควรจะได้ยินคือ **“เจ้าเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในตัวเจ้ามาก”** เราคงไม่กล้าที่จะรับของขวัญจากศัตรูอย่าง แน่นอนเพราะหวาดระแวงถึงอันตรายหรืออาจมีเงื่อนไขแฝง แต่ถ้าหากเป็น ของขวัญจากบุคคลที่เรารักคนในครอบครัว เราก็คงจะเต็มใจรับไม่ว่าจะเป็น สิ่งของอะไร มันคือของขวัญจากผู้ให้ด้วยใจบริสุทธิ์ หนทางเดียวที่จะนำเราไปสู่ ไม้กางเขน ก็โดยความเชื่อว่าตัวเราเป็นบุตรชาย-บุตรหญิงของพระเจ้า เส้นทาง อื่นจะนำไปสู่ทางแห่งความบาป

พระคำจากสวรรค์ยิ่งทำให้ซาตานปลุกปล่านด้วยความโกรธเพราะย่ำเตือนมันถึง สิ่งที่ครั้งหนึ่งมันเคยเป็นบุตรแห่งสวรรค์ ทั้งยังตอกย้ำมันถึงการไร้คุณค่าและสิ่ง ไร้ประโยชน์และด้วยความหยิ่งโหงที่ยังไม่หมดไป ซาตานพร้อมที่จะโจมตีพระ เยซูคริสต์กับบททดสอบในป่าแห่งทูลกันดาร

พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่าพระเยซูคริสต์ถูกทดลอง “และซาตานได้ทดลองพระองค์ อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน” ผมคิดว่าคนทั่วไปหากเจอการทดลองอย่างหนักแค่สิบนาทีก็น่าจะแพ้อย่างราบคาบไม่น่าจะทนได้ถึงสี่สิบวัน โดยเฉพาะจากซาตานที่เก็บเกี่ยวประสบการณ์มายาวนานถึงสี่พันปี มันคงฝึกฝนวิธีการหลากหลายรูปแบบในการทดลองมนุษย์และแน่นอนพระเยซูคริสต์ก็คงโดนซาตานใช้สารพัดวิธีอย่างเต็มที่เพื่อที่จะเอาชนะพระองค์ มีใครจะเข้าใจถึงความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่นี้ ทั้งทั้งจักรวาลเฝ้ามองอย่างใจจดใจจ่อในขณะที่พระบุตรโดนซาตานรุกอย่างหนักหน่วง ในขณะที่มนุษย์เราคงไม่รู้เรื่องราวอะไรเกิดขึ้น ไม่ได้รับรู้ว่พระเยซูคริสต์ถูกทดลองเพื่อที่จะให้มนุษย์เป็นอิสระ เพราะหากว่าพระเยซูคริสต์พ่ายแพ้ เราก็จะตกเป็นทาสของชีวิตที่ไร้ความหมายตลอดไป พระองค์ทรงเป็นแสงสว่างแห่งความหวังเพียงหนึ่งเดียวของมนุษยชาติ

เมื่อผมมาถึงจุดนี้ผมหยุดและอดครุ่นคิดไม่ได้ว่าผมมีคำพูดใดที่เหมาะสม ภายในจิตใจ ผมรู้สึกตื่นตันใจที่องค์พระเยซูคริสต์ได้ทรงใช้ความพยายามอย่างสุดกำลังในการช่วยมนุษย์แม้ในสถานการณ์อันยากลำบาก เปรียบได้กับพ่อหรือแม่ที่ยอมเสี่ยงชีวิตตนเองวิ่งฝ่าเปลวเพลิงที่กำลังลุกโชนเผาบ้านอยู่เพื่อเข้าไปช่วยลูกน้อย เช่นเดียวกันในขณะที่พระเยซูคริสต์กำลังทรงถูกซาตานโจมตีอย่างหนักหน่วงแต่พระองค์ก็ไม่ทรงยอมพ่ายแพ้ พระองค์ทรงทำให้ผมร้องไห้ “ตัวตนของผมน่าจะมีคุณค่า ไม่มีใครยอมทำเช่นนี้ยกเว้นเขาจะเห็นคุณค่าในตัวผม” ถึงแม้ว่าบางครั้งในอดีตผมเคยปฏิเสธพระองค์แต่ตอนนี้ผมจะปฏิเสธพระองค์ได้อย่างไร ผมรู้สึกขอบคุณที่พระองค์ทรงมีความมุ่งมั่นมากกว่าตัวผมเอง

ในห้วงขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงอยู่ในจุดอ่อนแอที่สุด เหนื่อย หิวโหยและเดียวดายเป็นจุดอันตรายที่มนุษย์ยอมเบี่ยงเบน ซาตานเข้าโจมตีอย่างทันที “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง” บท

ทดสอบแทบทุกครั้งเกี่ยวข้องกับความเป็นพระบุตร พระเยซูคริสต์ไม่รู้ว่าพระองค์จะต้องใช้เวลาอยู่ในป่าทुरกันดารแห่งนี้นานแค่ไหน พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าหลังจากสี่สิบวันแล้วทุกอย่างจะสิ้นสุด แต่ตอนนั้นพระองค์ยังคงอยู่ที่นั่น และไม่มีนกหรืออิกาทัวใดนำอาหารมาให้พระองค์หรือมีมานาตกลงมา บางทีพระองค์เองอาจจะหลุดไปที่ได้ยินเสียงจากสวรรค์ใช่หรือไม่ ในขณะที่ซาตานกระซิบที่ข้างหูพระเยซูคริสต์ “พระบิดาไม่ต้องการให้ท่านอยู่ในสภาพแบบนี้ ทำอะไรสักอย่าง”

ซาตานใช้ความหิวและอาหารมาล่อลวงความเชื่อของพระองค์ ก่อนหน้านั้นสี่สิบวัน พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในตัวเจ้ามาก” หากพระเยซูคริสต์ทรงเปลี่ยนก้อนหินเป็นขนมปังนั้น จะเป็นการแสดงว่าพระองค์ทรงมีความสงสัยในพระคำของพระเจ้าและทรงเชื่อแห่งความสงสัยจะส่งผลให้สงสัยในตัวตนของตนเองได้ นอกจากนั้นพระเยซูคริสต์ยังทรงถูกทำทนายให้พิสูจน์ตัวว่าเป็นบุตรของพระเจ้าจริง ๆ ถ้าพระองค์ตกหลุมพรางคำทำทนายของซาตาน ก็จะติดกับดักเดินเข้าไปสู่อาณาจักรของซาตาน ซึ่งก็คือการโอ้อวดตน โดยการอวดโชว์เพื่อผลสำเร็จ

จะมีใครสักกี่คนที่ไม่ตกหลุมพรางในการอวดอ้างความสำเร็จเพื่อบอกว่าตัวเราคือคนสำคัญ แข่งขันเพื่อจะไต่เต้าสู่ตำแหน่งสูงยอหมอดลัษบอดนอน การพักผ่อนโดยเฉพาะการศึกษาพระคัมภีร์และอธิษฐาน ่วนอยู่กับการทำงานที่ออฟฟิศจนตึกตื่นซึ่งส่งผลให้ไม่มีเวลากับครอบครัวทั้งที่เป็นเรื่องสำคัญที่สุดโดยหวังเพียงการเลื่อนตำแหน่งหรือเงินโบนัสทำไมมนุษย์ถึงผลักดันตัวเองขนาดหนักอย่างนั้น ผมเชื่อว่าเหตุผลหลัก ๆ น่าจะเป็นเพราะว่าเราตอบรับการทำทนาย “ถ้าเจ้าเป็นบุตรชาย บุตรสาวของพระเจ้าจริง ๆ จงพิสูจน์ตัวเอง”

เมื่อคุณตื่นนอนในตอนเช้า คุณอยากใช้เวลาอยู่กับพระเจ้า แต่ไม่ทันไรหัวสมองของคุณกลับคิดยุ่งไปกับงานที่ต้องทำในวันนั้นจนคุณนึกขึ้นมาได้ว่า คุณต้องรีบและขอใช้ช่วงเวลานี้กับพระเจ้าเพียงแค่ 5 นาทีเท่านั้น คุณทำอย่างเร่งรีบ เสร็จแล้วรีบแต่งตัวแล้วรีบออกจากบ้าน คุณเป็นแบบนี้หรือเปล่า เป็นเพราะอะไร และเมื่อวันนั้นจบลง คุณพบว่างานหลายอย่างยังค้างอยู่ คุณจะพอใจและมีความสุข หรือว่าคุณจะรู้สึกกระวนกระวายใจที่ “เสียเวลา” ไป ท้อแท้หมดหวังนอนจมอยู่บนเตียงเหมือนคนป่วยใช้เวลาครุ่นคิดขีดฆ่ารายการ “สิ่งที่ต้องทำ” ทุกอย่างบอกให้เราทราบว่ามนุษย์ได้ตกเป็นทาสการทดลองของซาตานเพื่อพิสูจน์ตัวตนว่าตัวฉันเก่งทำได้ แต่แท้จริงแล้วความรู้สึกไม่มั่นคงต่างหากที่มีอยู่ในตัวเราเหมือนกับอาดัมและเอวาที่เอาใบมะเดื่อมาปกปิดร่างจิตใจความรู้สึก คนที่รู้สึกตัวเองไม่มั่นคงจะตอบสนองต่อการทำท่ายอยู่เสมอ ในขณะที่คนที่มีความมั่นคงจะไม่เป็นเช่นนั้น วันหนึ่งในขณะที่ผมกับเพื่อนเดินเล่นพร้อมกับสุนัขพันธุ์ร็อตไวเลอร์ของเพื่อน เราเดินผ่านประตูรั้วบ้านของเพื่อนบ้านที่เลี้ยงสุนัขพันธุ์ที่ตัวเล็กกว่า เมื่อมันเห็นสุนัขตัวใหญ่กว่ามันทั้งเห่าวิ่งกรรโชกไปมาพยายามเรียกร้องความสนใจจากเจ้าร็อตไวเลอร์ ๆ กลับไม่สนใจ แหย่แสหรือแม้แต่หันไปมอง มันดูเหมือนว่าเจ้าสุนัขตัวน้อยพยายามพูดว่า “นายร็อตไวเลอร์มาสู้กับฉัน ๆ อยากจะพิสูจน์ให้เจ้านายของฉันรู้ว่าฉันสามารถต่อกรกับสุนัขตัวใหญ่อย่างนายได้” เจ้าสุนัขร็อตไวเลอร์มีความมั่นใจในตัวเองว่าตนคือใครและไม่สนใจแม้แต่คำท้าทายใด ๆ

ด้วยเหตุผลเดียวกันองค์พระเยซูคริสต์ทรงต้องเข้าไปในป่าแห่งทูร์กันดาร ครอบครัวมุขย์จำเป็นที่จะมีใครคนหนึ่งที่แสดงให้มนุษย์เห็นว่า เราคือบุตราบุตรของพระเจ้าเพราะพระองค์ตรัสดังนั้น โดยไม่จำเป็นต้องมีการพิสูจน์ในการกระทำ โลกต้องการวีรบุรุษอย่างดาวิดที่กล้าต่อกรกับยักษ์ใหญ่ไกลิอัทแห่งความ

ไร้ค่าที่ดูเหมือนว่าไม่มีใครสามารถเอาชนะได้และผูกมัดมนุษย์ให้จมดิ่งไปกับความบาปและตกเป็นทาสของมาร ตามจริงแล้วเรื่องการล่อลวงพระเยซูคริสต์ในป่าทูลกันดารกับเรื่องดาวิดและโกลิอัทมีความคล้ายคลึงกันหลายประการ

1. ซาตานในฐานะที่เป็นวิญญาณมีความได้เปรียบมากกว่าพระเยซูคริสต์ในสภาพจำกัดของการเป็นมนุษย์ 1 ซามูเอล 17:33

2. พระเยซูคริสต์เป็นตัวแทนของมนุษยชาติและชัยชนะของพระองค์หมายถึงอิสรภาพของมวลมนุษย์เหมือนกับซาตานที่เป็นตัวแทนของเหล่ามารร้ายทั้งปวงและชัยชนะของซาตานหมายถึงการตกเป็นทาสของพลังแห่งความมืด 1 ซามูเอล 17:9

3. พระเยซูคริสต์ทรงอยู่ในป่าทูลกันดารมา 40 วันเผชิญกับการถากถางและการล่อลวงของซาตานเหมือนกับโกลิอัทถากถางชาวอิสราเอลนาน 40 วัน 1 ซามูเอล 17:16

4. ซาตาน/โกลิอัท มาด้วยพลังกำลังของตน ในขณะที่พระเยซูคริสต์/ดาวิด มาในนามของพระเจ้าเพื่อเปิดเผยพระบิดาและเปิดโปงใครคือผู้ทำทนายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ 1 ซามูเอล 17: 45

5. อาวุธที่พระเยซูคริสต์ทรงใช้ต่อสู้ดูเหมือนเป็นอาวุธที่อ่อนแอตามมาตรฐานโลก พระองค์ทรงวางใจในพระวจนะ

ของพระเจ้าและพระองค์ทรงใช้ถ้อยคำเหล่านั้นด้วยความ
แม่นยำเพื่อเปิดโปงจิตใจของชาตาน

ความคล้ายคลึงกันอย่างน่าประหลาดใจทำให้ผมอดไม่ได้ที่จะจินตนาการตัวเอง เป็นทหารคนหนึ่งอยู่ในกองทัพอิสราเอลยืนอยู่ใฝ่ามองอยู่บนเนินเขาฟิงโกลิอัท ดាំทอตุถูกพระเจ้า ศาสนาและตัวผม “พระเจ้าของพวกเจ้าอยู่ที่ไหน ทำไมพวก เจ้าไม่ออกมาสู้กับข้า พระเจ้าของเจ้าเข้มแข็งจริงหรือเปล่าหรือยังง พวกเจ้า ช่างอ่อนแอเหลือเกิน น่าอดสูต่อหน้าพระเจ้าเหลือเกิน” หากเรายืนฟังคำดាំทอ มาตลอด 40 วัน คุณคิดว่าจิตใจของคุณจะย่ำแย่ขนาดไหน เจ้ายักษ์ใหญ่โกลิอัท แม้แต่อาวุธของมันก็สั่งทำพิเศษใหญ่โมโหฟารเมื่อโดนส่องโดนแสงอาทิตย์ สะท้อนแสงแววับและเสียงของโกลิอัทดังก้องเหมือนเสียงฟ้าร้องไปทั่วหุบเขา สถานการณ์ดูเหมือนว่าสิ้นหวังและทหารทุกคนดูท้อแท้ เหมือนกับยอมรับความ พ่ายแพ้และตกเป็นทาสในที่สุด ทุกวันนี้มีอะไรแตกต่างกันไหม ชาตานหัวเราะ เยาะเย้ยความไร้ความสามารถ อ่อนแอของมนุษย์ มันล่อลวงมนุษย์อย่างหนักและเราก็คตกหลุมพรางของมันครั้งแล้วครั้งเล่าจนเรายอมรับความพ่ายแพ้และการเป็น ทาสในที่สุด แม้แต่ผู้เทศน์บางคนก็พูดว่ามนุษย์เราไม่มีทางชนะบาปและตกเป็น ทาสและบาปจะรุดไปข้างหน้าเราอยู่เสมอ ซึ่งเป็นเรื่องน่าเศร้าที่มนุษย์ยอมตก เป็นทาสของบาป บุตรของดาวิดอยู่ในค่ายกับเรา พระองค์ได้ทรงปลดปล่อย มนุษย์จากโซ่ตรวนแห่งความบาป ชัยชนะขององค์พระเยซูคริสต์ในป่าทูลกันดาร หมายถึงชัยชนะของครอบครัวมนุษย์ทั้งหมด คุณมีสิทธิ์เลือกที่จะเผชิญหน้าโก ลีอัทหรือเลือกที่จะอยู่ข้างหุบเขามองดูพระเยซูคริสต์แยกส่วนหัวของการล่อลวง ของคุณ หากคุณเชื่อว่าคุณได้ชัยชนะแล้ว เพราะองค์พระเยซูคริสต์ มากกว่าหวัง ว่าพระองค์จะทรงช่วยคุณนั้นก็หมายความว่า คุณได้เข้าถึงแก่นแท้แห่งความเชื่อ

ผมดีใจที่พระบุตรของดาวิตได้ปลดปล่อยผมจากพลังอำนาจของความไร้ค่า พระองค์ได้ถอดหัวใจแห่งการกบฏและความเย่อหยิ่งออกจากตัวผม ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงให้ความเชื่อมั่นในเรื่องการเป็นบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเอาชนะข้อสงสัยด้วยพระคำของพระเจ้า ให้เราผู้ซึ่งเป็นบุตรา บุตรีของพระเจ้า ร้องเพลงสรรเสริญองค์พระเยซูคริสต์ผู้ทรงปลดมนุษย์จากโซ่ตรวนดูราแซลและ ยอมรับเราในฐานะบุตราบุตรีที่รักของพระองค์ทั้งหลาย

บทที่ 11

เปิดประตูแห่งสวรรค์

แสงสว่างเริ่มสาดส่องเล็ดลอดออกมาท่ามกลางความมืดเป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าเวลาเช้าใกล้มาถึง ในขณะที่เดียวกันมันก็เป็นสัญญาณบอกถึงการเริ่มต้นของภารกิจ หัวใจเขาเต้นแรงขึ้น เสียงสวดลมหายใจถี่ขึ้นในขณะที่เขากำลังเตรียมตัวสำหรับการเดินทาง ในเวลาอันเข้าตรู้นี้ความคิดของอับราฮามนึกย้อนความทรงจำในอดีตเขายังจำได้ดีตอนที่อัมอิสอัคครั้งแรกความสุขอันเปี่ยมล้นเออเต็มหัวใจหลังการรอคอยที่ยาวนาน เขานึกถึงตอนที่อิสอัคกระโดดโลดเต้นอยู่บนเตียงของผู้ที่เป็นพ่อและเขานั่งกอดลูกในขณะที่เขาเล่าเรื่องของอาดัมและเอวา โนอาห์และคนอื่น ๆ หรือตอนที่อิสอัคเกาะหลังเขาในขณะที่เขากำลังครุ่นคิดเรื่องภารกิจตามที่พระเจ้าตรัสสั่งเขา

พระองค์ตรัสว่า “จงพาบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารักไปยังแผ่นดินโมรียาห์ และถวายเขาที่นั่น เป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาสูงหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า” หนังสือปฐมกาล 22:2

พระเจ้าตรัสแล้วและอับราฮัมกำลังรวบรวมกำลังเพื่อที่จะปฏิบัติตาม ไม่มีคำอธิบายใด ๆ ไม่มีการบอกถึงเหตุผล มีแต่เพียงคำสั่ง ตลอดหลายปีที่อับราฮัมได้ดำเนินไปกับพระเจ้า เขาได้เรียนรู้ที่จะไม่ขัดขืนคำสั่งของพระองค์ เขาเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงทราบหนทางที่ดีที่สุดสำหรับเขาและเส้นทางของพระองค์นั้นก็ปลอดภัยเสมอ แต่ครั้งนี้กลับเป็นเส้นทางที่ยากลำบาก ยากอย่างคิดไม่ถึงจริง ๆ

ใครจะเข้าใจความรู้สึกที่กำลังต่อสู้กันอยู่ในจิตใจของอับราฮัม เขาจะยินดีที่จะยอมให้ตัวเองเป็นเครื่องบูชาแทนที่ลูกชายของเขา มันไม่มีสิ่งใดที่เขาจะไม่ยอมทำเพื่อช่วยชีวิตลูกชาย อับราฮัมถอนหายใจในขณะที่เขาพยายามซ่อนความเจ็บปวดหรือความรู้สึกไม่ให้อิสอัครู้ มันเหมือนฝันร้ายที่ผ่านเข้ามา แต่แล้วสภาพความจริงก็ปลุกอับราฮัมจากภวังค์เมื่ออิสอัคเอ่ยปากถาม “พ่อ เรามีไฟและไฟแต่สำหรับลูกแกะเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน” คำถามของอิสอัคเหมือนลูกธนูที่พุ่งตรงเข้าสู่หัวใจอับราฮัม ๆ อธิษฐานขอสติปัญญาและตอบว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา”

ณ ยอดเขาอับราฮัมบอกแผนการของพระเจ้าแก่อิสอัคด้วยความทุกขใจ อิสอัคเป็นหนุ่มวัยฉกรรจ์หากเขาขัดขืนไม่ยินยอมแล้ววิงหนี ไม่มีทางที่พ่อของเขาจะสู้ได้ แต่อิสอัคได้เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังและยอมทำตามคำของพ่อ เหล่าชาวสวรรค์ต่างจ้องมองดูในขณะที่อับราฮัมเตรียมอิสอัคถวายตัวเป็นเครื่องเผาบูชาแต่พระเจ้าอับราฮัมมองดูอิสอัคเป็นครั้งสุดท้าย การโต้เถียงโดยใช้เหตุผลของมนุษย์ขัดแย้งกับความเชื่อในพระเจ้า อับราฮัมผู้ซึ่งมีความเชื่อในพระเจ้าอย่างมั่นคงเหมือนต้นไม้ใหญ่ที่กิ่งไม้อาจเอนเอียงแต่ยืนลำต้นแข็งแรงเมื่อพายุใหญ่พัดผ่าน อับราฮัมก็เช่นเดียวกันที่ยืนหยัดในความเชื่อและคำสั่งของพระเจ้า

ทุกอย่างพร้อมแล้วสำหรับพิธีถวายเครื่องเผาบูชา อับราฮัมก้มลงมองดูลูกชายสุดที่รักด้วยหัวใจอันเจ็บปวดรวดร้าว พลະกำลังหดหายไปแต่เขาได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวแล้ว เขาอธิษฐานแล้วหยิบมีดเหยียดแขนสูงขึ้นไปจ้วงแทงอิสอัคบุตรที่รักของเขา

ทันใดนั้นมีเสียงร้องอันดังพูดว่า “อับราฮัม อับราฮัม อย่าตะตองเด็กนั้นหรือกระทำการอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า”

เมื่อผมนึกถึงเรื่องนี้ผมอดคิดไม่ได้ว่าถ้าผมเป็นอับราฮัมและลูกชายผมเป็นอิสอัค ผมคงเข้าใจถึงอารมณ์ ความรู้สึกอันตึงเครียดที่เขาทั้งสองได้รับแต่พันดินนั้นจินตนาการของผมนั้นหยุดลงเพราะมีบางสิ่งเข้ามาแทนที่

เพื่อที่จะเข้าใจเหตุการณ์อันน่าสะพึงกลัวบนไม้กางเขนและการเสียดสละของพระเยซูคริสต์เราจำเป็นต้องเข้าใจความลึกซึ้งของสัมพันธ์ระหว่างพระบิดาและพระบุตร เพราะรูปแบบของอาณาจักร แก่นอันแท้จริงของชีวิตนั้นเอาตัวอย่างมาจากความรักที่ทั้งสองพระองค์มีต่อกัน หากขาดการพิจารณามิติเชิงความสัมพันธ์นี้แล้วเท่ากับว่าเราขาดความเข้าใจในเรื่องไม้กางเขน

เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ หนังสือยอห์น 3:16

หากบุคคลใดตัดตนเองออกจากความสัมพันธ์อันล้ำค่านี้ก็เท่ากับว่าชีวิตของคน ๆ นั้นถูกทำลาย คนส่วนใหญ่แล้วกลัวการถูกแยกตัวจากคนอื่นเป็นที่รัก แม้แต่ตัวผมเองหากต้องเดินทางไปพูดสัมมนาอยู่ห่างจากครอบครัวแค่ 1 สัปดาห์จิตใจก็ยังกระวนกระวายใจที่จะกลับบ้านมาอยู่กับคนที่เรารัก ไม่มีสิ่งของใด ๆ ในโลกที่ผมยอมแลกกับความสัมพันธ์ในครอบครัว แค่พูดถึงก็วิตกกังวลเสียแล้ว เมื่อเรามองเข้าไปในหัวใจของพระเจ้าตามที่เปิดเผยในพระคัมภีร์เราพบว่าทั้งสองพระองค์ยอมที่จะตัดขาดความสัมพันธ์จากกันเพื่อคุณและผมจะมีสิทธิ์เข้าสู่ดินแดนสวรรค์และอยู่ร่วมกับพระเจ้าผู้ทรงสร้างและพระบุตรองค์พระเยซูคริสต์

แต่บางคนอาจแย้งว่า “พระเยซูคริสต์ทรงรู้ว่า พระองค์จะพินาศชีพและได้กลับมาอยู่ร่วมกับพระบิดาในที่สุด ดังนั้นเรื่องนี้มันก็ไม่ได้แย่นานนั้น” ถ้าคุณมีความคิดเช่นนี้ ผมอยากจะบอกว่าก่อนหน้าพระองค์สิ้นพระชนม์ไม่กี่วินาที พระ

เยซูคริสต์ทรงเจ็บปวดรวดร้าวจนกระทั่งพระองค์กรีดร้อง “พระเจ้าของข้า พระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” เพราะในขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงรับเอาความผิดบาปของโลกที่กบฏต่อความรักของพระเจ้าแต่มนุษย์กลับไม่เชื่อในเรื่องการยกบาปผิดนั้นของพระองค์ ในขณะที่พระเยซูคริสต์แสวงหาพระเจ้าในความมืดมิดนั้น แต่บาปได้ซ่อนพระพักตร์ของพระบิดาเจ้าไปจากพระองค์ องค์ พระเยซูคริสต์ทรงถูกตัดขาดจากพระเจ้าโดยสิ้นเชิง ความหวังเดียวที่ยังหลงเหลืออยู่ได้มลายี่สิ้นเหลือแต่เพียงความตายเท่านั้น ความรู้สึกถึงการถูกตัดขาดจากพระเจ้าอย่างชั่ววินาทีทำให้พระองค์ร้องด้วยเสียงอันดัง “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” มันช่างเป็นเรื่องที่น่าสะพึงกลัวยิ่งนัก

พระเจ้าไม่ได้ทรงละทิ้งพระบุตรแต่เพราะความบาปที่ทำให้พระเยซูคริสต์ทรงมีความคิดเหมือนคนบาปที่ได้ทำผิด บทที่ 9 เราพูดถึงคาอินที่ร้องคร่ำครวญ “ข้าฯ มันชั่วช้าเกินกว่าการให้อภัย” แต่พระเยซูคริสต์ทรงแบกรับบาปแทนมวลมนุษย์ทั้งมวลบนไม้กางเขน บาปทำให้รู้สึกว่พระเจ้าทรงเป็นศัตรูกับเราและทรงต้องการลงโทษมนุษย์ด้วยโทษประหาร พระเจ้าทรงมอบความรักแก่มนุษย์และให้พระบุตรผ่านประสบการณ์เพื่อมนุษย์จะเชื่อว่ามนุษย์สามารถได้รับการอภัย

ในวันที่ความรักอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยมีมาถูกตัดขาดเพราะความบาปของมนุษย์ ความมืดมิดได้เข้าปกคลุมท้องฟ้าและแผ่นดินได้สิ้นไสว ผมได้ยินเสียงเรียกร้องของพระบิดาเจ้า “บุตรที่รัก บุตรที่รัก เราจะไม่ละทิ้งเจ้า เราจะไม่ทำเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด “ที่นี่ คืออนรกที่ทั้งพระบิดาเจ้าและ พระบุตรต้องตัดขาดความสัมพันธ์ต่อกันเพื่อมวลมนุษยชาติ ทั้งสองพระองค์ต้องจ่ายในราคาที่เรา

เข้าใจว่าต้องจ่าย แก่นแท้ของนรกคือสิ่งที่ตรงกันข้ามกับอาณาจักรของพระเจ้า ที่ซึ่งหมายถึงความรักและความสัมพันธ์อันใกล้ชิด

แล้วสิ่งนี้มีความหมายอย่างไรกับเรา มันหมายความว่าพระบุตรในฐานะมนุษย์ ได้ทรงลี้มลงรสชาติความน่ากลัวเมื่อแยกตัวออกจากพระเจ้าในฐานะมนุษย์ เพื่อที่มนุษย์จะไม่ต้องมีประสบการณ์เช่นนั้น “โอ ความตายเหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน” ไม่มีสิ่งใดมาทักทายความรักระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าได้เพราะสิ่งที่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าทรงทำเพื่อเรา พระเจ้าไม่ได้เรียกร้องการเสียสละและเครื่องบูชาแต่เพื่อให้มนุษย์รู้ว่าบาปสามารถให้อภัยได้ พระเจ้าทรงจ่ายในราคาสูงสุดคือองค์พระเยซูคริสต์

ประตูสวรรค์เปิดออกเพื่อมวลมนุษย์เพราะพระบุตรได้สัมผัสความทุกข์ของขุมนรกเพื่อปิดประตูของมัน เพราะมนุษย์ไม่จำเป็นที่จะต้องเข้าไปที่นั่นลิ้มรสชาติของความทุกข์โศกเศร้า ยกเว้นเสียแต่ผู้ที่ปฏิเสธสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเราที่จะถูกตัดขาดจากความรักของพระเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์

สิ่งสำคัญสำหรับเราคือการตัดสินใจแยกทางออกจากสภาพที่รู้สึกไร้คุณค่า การเป็นปฏิปักษ์ที่ถือดีหันไปสู่อะไรก็ตามที่ความรักของพระองค์รอเราอยู่ในฐานะบุตรอันเป็นที่รัก แม้ว่าประตูสวรรค์นั้นเปิดกว้างแต่เราจำเป็นที่จะต้องเดินออกจากอาณาจักรตุลาแชลเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า เดินออกจากความเป็นตัวตนในความสำเร็จสู่ตัวตนแห่งการเป็นบุตรบาปตรีของพระเจ้าหรือในอีกนัยหนึ่งคือเดินออกจากความรอดโดยการกระทำสู่ความรอดโดยความเชื่อ ส่วนที่เหลือในหนังสือเล่มนี้จะพูดถึงปัญหาและความท้าทายบนเส้นทางเดินนี้

ตอนที่ 3

บนเส้นทางกลับสู่การเป็น บุตราบุตร

บทที่ 12

ชีวิตที่ถูกควบคุมโดยดูราเซล

ภายในหอประชุมโรงเรียนบรรยากาศอื้ออึงระคนเสียงตบมือเมื่อมีการประกาศรายชื่อนักเรียนออกมาทีละคน ผมนั่งอยู่กับเพื่อนฟังเสียงประกาศชื่อคนแล้วคนเล่าขึ้นไปรับรางวัลบนเวทีในปีนั้น ผมเรียนหนังสืออย่างหนักถึงแม้ว่าจะบอกตัวเองว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญที่จะได้รับรางวัลหรือไม่ก็ตาม แต่ภายในจิตใจของผมก็ยิ่งกระวนกระวายอยากจะได้บ้าง

ในใจผมนึกคิดอยู่ว่า “ผมทุ่มเทเรียนอย่างหนักในปีนี้ชื่อคนต่อไปน่าจะเป็นชื่อผม...แต่ไม่ใช่ กลับเป็นชื่อคนอื่น เอาน่า! ยังมีรางวัลอื่นและใบประกาศเกียรติคุณอีกหลายประเภทที่ยังไม่ได้ประกาศ” แล้วเวลานั้นก็มาถึง เมื่อมาถึงรางวัลที่ผมคาดหวังไว้มากที่สุด หัวใจผมเต้นรัวถี่ขึ้นเมื่อ เสียงประกาศชื่อ ออกมา...กลับเป็นชื่อเพื่อนอีกคน ไม่ใช่ชื่อผม สิ่งที่น่าตกใจคือในขณะที่มือของผมตบมือแสดงความยินดีกับเพื่อนแต่ในใจของผมกลับคิดว่า “ทำไมไม่ใช่ผม ๆ ทุ่มเทเรียนหนักกว่าเพื่อน ผมไม่อยากจะเชื่อว่าทำไมครูกลับไปให้รางวัลคนอื่น หรือเพราะว่าเพื่อนคนนี้อาจจะเกี่ยวข้องเป็นญาติหรือมีความสัมพันธ์พิเศษกับครูคนใดคนหนึ่ง มันเป็นแผนที่วางเอาไว้เรียบร้อยแล้ว มันไม่ใช่อย่างที่คุณเห็น แต่มันขึ้นอยู่กับว่าคุณรู้จักใคร” ในขณะที่ใจผมคิดอยู่อย่างนั้น มือสองข้างของผมก็กำลังตบมือแสดงความยินดี ใบหน้ายิ้มแย้ม ผมกำลังแกล้งทำให้ดูเป็นปกติ 2-3 ชั่วโมงหลังจากพิธีเสร็จสิ้นเมฆหมอกแห่งความเศร้าหมองปกคลุมผมอย่างหนาแน่น ผมรู้สึกโกรธ ผิดหวังจนรู้สึกที่ตัวเองซึ่มเศร้ามันเป็นอีกวันหนึ่งในชีวิตที่ดูราเซล เข้ามายึดครองตัวผม

สำหรับเด็กตัวเล็ก ๆ แล้ว มันใช้เวลาไม่นานในการสังเกตว่าเขาต้องการให้คนยกย่องเอ็นดูชื่นชมพวกเขาจะทำตัวให้เป็นทีหนึ่งในหมู่เด็กวัยเดียวกัน นั่นก็คือโลกที่เกิดมาเพื่อการแข่งขัน คุณเคยตกอยู่ในสถานการณ์ที่ชื่อของขวัญวันเกิดให้กับลูกคนหนึ่งแต่ไม่ได้ชื่อให้กับลูกอีกคนบ้างไหม ผลลัพธ์ก็คือความโกธาลหครั่งใหญ่ ลูกที่ไม่ได้รับของขวัญจะเริ่มอแงพุดซ่าไปซ่ามา “ไม่แฟร์ ๆ” หรืออาจจะมาพร้อมเสียงกรี๊ดร้องไห้โหมโหหรือในอีกสถานการณ์หนึ่งที่สนามเด็กเล่น ในขณะที่ลูกคนหนึ่งกำลังวิ่งขึ้นลงเล่นไม้สไลด์ เสียงเรียกร้องความสนใจ “แม่ แม่ดูผมสิครับ” คุณแม่ยิ้มตอบรับแต่แล้วก็มีอีกเสียงเรียก “แม่ แม่ดูผมสิครับ” คุณก็หันไปมองลูกอีกคนที่กำลังเล่นชิงช้า ตาของคุณเหลือบมองดูแป้นหนึ่งคุณก็เหม่อไปมองอีกข้าง ๆ ลูกของคุณสังเกตเห็น เสียงเรียก “แม่ ๆ ดูผมสิครับ” ดั่งขึ้นมาอีกจากลูกทั้งสองคนเสียงเรียก “แม่ แม่ดูผมสิครับ” ดังลั่นเพิ่มขึ้นทั้งเสียงและความถี่เหมือนปืนกล เมื่อเวลาอาหารกลางวันมาถึงในขณะที่คุณกำลังจะดักข้าวเข้าปาก คุณก็ได้ยินเสียงบ่นพุดขึ้นมาว่า “ทำไมพี่ได้มากกว่า ไม่แฟร์ต้องให้ผมด้วยสิครับ” นี่คือการดิ้นรนในวงจรดูราแซลเมื่อคุณเติบโตขึ้นคุณพยายามจะทำตัวให้ดีขึ้น แต่การเปรียบเทียบ การแข่งขันก็ยังคงอยู่กับชีวิตเรา

หลักสูตรที่สอนตามโรงเรียนต่าง ๆ ส่วนใหญ่แล้วเน้นการแข่งขันและผลสำเร็จ การจัดกลุ่มให้เด็กที่อยู่ในอายุรุ่นราวคราวเดียวกันมาอยู่รวมกันในสถานที่ไม่ใช่บ้านคือการปลูกฝังหลักการดูราแซลที่ดีที่สุด การเรียนจนจบหลักสูตรมัธยมปลายที่ใช้เวลายาวนาน 12 ปีคือการแข่งขันที่มุ่งสู่การแย่งชิงดีเด่นระหว่างกันในด้านวิชาการ กีฬา ฯลฯ เพื่ออนาคตที่สัญญาว่าจะนำชีวิตที่ดีกว่า นำความสุขมาให้ในอนาคต วัฒนธรรมส่วนใหญ่เน้นถือคนฉลาดมากกว่า คนที่ฉลาดกว่าจะเหมือนกับการมีสินทรัพย์ที่ดีที่จะนำพาชีวิตไปสู่ความก้าวหน้า คุณเคยนึกสงสัยไหมว่าทำไมเด็กที่สามารถทำข้อสอบความรู้ทางวิชาการได้ดีจึงได้รับรางวัลการ

ยกย่องอยู่มากกว่าเด็กที่มีทักษะทางด้านฝีมือ เป็นไปได้ไหมที่คุณจะได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศด้วยทักษะในการทำสวนหรือซ่อมรถเก๋ง ความจริงแล้วมีสถานที่ยอมรับความสามารถทักษะทางด้านนี้แต่สังคมกลับไปให้ความสำคัญกับด้านวิชาการสูงสุด

ทุก ๆ ปีเด็กจะนำใบรายงานผลการเรียนมาให้คุณพ่อคุณแม่ดูและผลลัพธ์ที่เด็กได้รับก็คือการพัฒนาการบุคลิกภาพตัวเองจากใบนี้ ผมเห็นหลายคนที่เก่งทางด้านช่างฝีมือแต่เรียนไม่เก่ง ซึ่งผลสุดท้ายถูกจองจำอยู่กับดักตัวเองที่ว่า “โอย ฉันทำไม่ได้” หรือ “ฉันไม่มีทางทำแบบนั้นได้” หรือที่แย่ไปกว่านั้นก็คือ “ฉันมันโง่เกินไป”

แต่มันยังมีหนทางอื่นสู่ความสำเร็จ ในหลักสูตรของทุกโรงเรียนมีการบรรจุวิชาพลศึกษาไว้ซึ่งก็คือการเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ อีกทั้งยังมีโปรแกรมการฝึกฝนที่จะนำไปสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพเด็ก ๆ ต้องใช้เวลาอันบร้อยพันชั่วโมงฝึกตัวเองให้เก่งและหวังว่าสักวันหนึ่ง เขาจะเก่งจนสามารถได้แข่งขันในระดับชาติ ซึ่งจะนำความรุ่งโรจน์ที่พวกเขาไฝฝินหา แต่หากพิจารณากันให้ดี ทุกคนรู้ว่ากีฬาคือการแข่งขันชิงไหวพริบ แล้วทำไมครั้งหนึ่งในการแข่งขันฟุตบอลโลก แฟนบอลชาวอังกฤษจึงอาละวาดไปทั่วถนนในยุโรปละ หรือแฟนกีฬาคริกเก็ตคนหนึ่งที่หัวใจวายหยุดเต้นในขณะที่นั่งชมดูการแข่งขันถ่ายทอดสดคริกเก็ตโลกเมื่อทีมที่ตนเองเชียร์กำลังแพ้ก่อนการแข่งขันจบลง ทำไมนักกีฬาหลายคนถึงมีรายได้เป็นล้านหรือหลายล้านบาทต่อปี ก็พยานับว่าเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่คน ๆ หนึ่งได้รับการยกย่องในความสำเร็จ ในขณะที่เดียวกันยังดึงดูดความสนใจจากผู้คนในสังคมที่ตอบสนองความต้องการของตนเอง มันเป็นระบอบที่ง่ายต่อการเข้าสู่ดูราแซลที่เน้นย้ำความสำเร็จและทำลายความเชื่อในเรื่องคุณค่าของความสัมพันธ์

มีสิ่งที่น่าประหลาดสำหรับการแข่งขันกีฬาถึงแม้ว่าคุณได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มสุดความสามารถแต่ถ้าผลออกมาคุณได้ที่สอง ไม่เพียงแต่ความเจ็บปวดทุกข์ทรมานทางอารมณ์เท่านั้น แต่จะไม่มีใครจดจำชื่อของคุณ ผมนึกถึงนักฟุตบอลคนหนึ่งที่ถูกตวัดลงกับพื้นสนามและร้องไห้สะอึกสะอื้นเหมือนเด็ก สาเหตุเพราะการยิงลูกจุดโทษไม่เข้าประตูในนัดชิงชนะเลิศและนั่นทำให้ทีมไม่สามารถคว้าถ้วยอันทรงเกียรติมาได้ ผมเห็นภาพตอนที่โค้ชต้องเข้าไปช่วยพาเขาเดินออกจากสนาม ผมไม่รู้ว่าในห้วงขณะนั้น เขาคิดว่าตัวเองช่างไร้ค่าแค่ไหน แต่ความจริงมันก็เป็นเพียงแค่เกมส์การแข่งขันที่อาจจะแข่งขันกันจนดูเหมือนเกมส์แห่งชีวิตและความตายเพื่อคุณค่าและการยอมรับ

เราสามารถระบุรายชื่อเทพเจ้าอื่น ๆ อีกนับไม่ถ้วนที่เราหวังว่าจะได้ความโปรดปราน ความสำเร็จและความสุขที่เราปรารถนา หรือในโลกแห่งความงามที่การจะมีชื่อเสียงหรือตกอับก็เพราะโครงสร้างกระดูกแก้มหรือขนาดหน้าอกของคุณใหญ่หรือเล็กเกินไป คุณรู้ไหมว่ามีหญิงสาวหลายคนที่ร้องไห้จนหลับไปคืนแล้วคืนเล่าเพราะรู้ตัวว่าทำคะแนนสอบไม่ดี ในสมัยนี้เราพบปัญหาโรคคลั่งผอม (anorexia) ที่ผู้หญิงหลายคนพยายามอดอาหารเพื่อให้รูปร่างตัวเองผอมดูเพรียว

อีกปัญหาคือการสร้างความมั่งคั่ง ตำแหน่งฐานะการงานหรือการมีบ้านอยู่ในย่านคนรวย ตัวผมเองเคยทำงานในตำแหน่งสูงอยู่ช่วงหนึ่งและพบว่ามีระบบชั้นของผู้อยู่ในตำแหน่งบริหาร เราสามารถบอกถึงระดับความสำคัญของผู้บริหารโดยสังเกตดูจากคุณภาพของเฟอร์นิเจอร์ การตกแต่งห้องทำงาน ผู้บริหารสูงสุดจะมีห้องทำงานพิเศษแยกเป็นส่วนตัวและมีหน้าต่างที่มองเห็นวิวด้านนอกตึกที่สวยงาม เก้าอี้หนังมีพนักพิงสูงพร้อมที่วางแขน โต๊ะไม้สีตัวใหญ่พร้อมคอมพิวเตอร์รุ่นล่าสุด ผู้บริหารรองลงมามีห้องทำงานส่วนตัว วิวหน้าต่างไม่

ค้อยดี แก้อี้ คอมพิวเตอร์รุ่นทั่วไป ส่วนผู้บริหารลำดับถัดมาห้องทำงานมีฉาก
กั้น แก้อี้ไม่มีที่วางแขนและโทรศัพท์ที่โต๊ะไม่มีปุ่มพูด ต้องยกโทรศัพท์คุยและใน
ห้องมีหน้าต่างที่มองไม่เห็นวิวอะไร เป็นเรื่องที่น่าขบขันเมื่อผมคิดย้อนกลับไป
แต่การทำงานจะเคร่งเครียดอยู่ตลอดเวลา เฟอร์นิเจอร์ของพนักงานแต่ละคน
จะแสดงถึงความสำคัญของตำแหน่งหน้าที่การงาน

รายการเปรียบเทียบที่ไม่มีที่สิ้นสุดในโลกแห่งดูราแซล แต่สามารถสรุปพอสังเขป
ในด้านต่าง ๆ ได้แก่

1. ระดับการศึกษา
2. ความสามารถด้านกีฬา
3. ความสามารถทางด้านดนตรี/ศิลปะ
4. ตำแหน่ง/ระดับรายได้
5. หน้าตา รูปร่างบุคลิกลักษณะ
6. ความมั่งคั่ง/ทรัพย์สิน
7. สัญชาติ

สิ่งเหล่านี้เปรียบเหมือนเทพเจ้าที่ชาวโลกยกย่องและนับถือ มันเป็นดั่งเจ้านายที่
เคร่งครัดและต้องปฏิบัติตามมันทุกชั้นตอนหากต้องการการสนับสนุนจากมัน
ครอบครัวและเพื่อนต้องสูญเสียและสละทรัพยากรต่าง ๆ และหากโชคดีคุณก็
จะมีช่วงเวลาแห่งความรุ่งโรจน์ก่อนที่จะตกอับสู่ความว่างเปล่า เราทุกคนตก
เป็นทาสของเทพเจ้าเหล่านั้นโดยอำนาจของดูราแซล พระเจ้าผู้ทรงสร้างสวรรค์
และโลกได้ทรงพยายามทำทุกอย่างเพื่อช่วยเราให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของเทพ
เจ้าเหล่านี้

บทที่ 13

บันไดที่ทอดสู่สวรรค์

ช่วงเวลากลางวันที่สิ้นลงและอากาศเริ่มเย็นขึ้นบอกให้รู้ว่าฤดูหนาวกำลังมาถึง มันเป็นเวลาที่ต้องเตรียมหาไม้ไว้เป็นเชื้อเพลิงสำหรับเตาผิงในบ้าน อากาศอันหนาวเหน็บที่จะมาเยือนหุบเขาแห่งนี้ ผู้ชายในบ้านหลังหนึ่งกำลังง่วนอยู่กับการตัดไม้ พลังสายตาของเขาก็เลื้อยมองไปเห็นร่องเท้าเล็กคู่หนึ่ง เมื่อเงยหน้าขึ้น เขาเห็นเด็กคนหนึ่งกำลังจ้องมองทุกอย่างก้าวของเขาด้วยใจจดจ่อ “พ่อของหนู ตัดไม้เก่งและเร็วกว่านี่อีก” “จริงหรือ” ชายคนนั้นตอบรับและรู้สึกขบขันที่เด็กน้อยช่างกล้าพูดนัก “พ่อหนู เขาเก่งจริง ๆ พ่อเขาทำเป็นทุกอย่าง เขาเก่งที่สุดเลย” “หนูช่างโชคดีจัง”

เรื่องที่เขาเล่าคือตัวผมเองตอนที่ยังเล็กอยู่ ตอนนั้นคุณพ่อคุณแม่คือคนที่วิเศษที่สุดเก่งที่สุดในสายตาผม ถ้ามันเป็นแบบนี้ไปตลอดก็คงจะดีมาก แต่ความจริงก็คือไม่ใช่ เมื่อผมเข้าโรงเรียนไปสักกระยะหนึ่ง ผมก็เริ่มปรับตัวไปกับโลกแห่งความจริงที่การเปรียบเทียบเป็นเรื่องปกติธรรมดาและผมเริ่มหาตัวตนของผมในโรงเรียนชุมชนเล็ก ๆ แห่งนั้นที่ผมอาศัยอยู่ ในช่วงประถมตอนเด็ก ๆ การเปรียบเทียบยังไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่โตนัก ผมยังจำความสนุกสนานได้โดยเฉพาะตอนที่เรามีชั่วโมงกิจกรรมและเล่นเกมส์ แต่เมื่อโตขึ้นผมก็เริ่มรู้สึกถึงความสุขที่เจือปนมากับความทุกข์ในโลกแห่งศูราแซล

เมื่อผมอายุได้เจ็ดขวบครอบครัวย้ายที่อยู่ทำให้ผมต้องย้ายโรงเรียนใหม่ทำ ความรู้จักเพื่อนใหม่ ผมค่อนข้างสนิทกับคนง่ายแต่ก็เจอเพื่อนที่นิสัยแย ๆ ตอนเด็กผมตัวค่อนข้างใหญ่ทำให้เด็กที่ตัวเล็กผอมกว่าบางคนชอบมาแหย่ล้อเล่นผมที่ตัวใหญ่กว่าพวกเขา

ผมยังจำฉายาที่โดนเรียกได้ “ไอ้อ้วน” “ไอ้อ้วน อัลเบิร์ต” “ไอ้เงอะงะ อู๋ อ้าย” มันเป็นเรื่องที่แย่มากที่เราหลายคนต้องเจอตอนเด็กมันเกิดแทบทุกวัน ศัตรูฝ่ายจิตวิญญาณใช้เด็ก ๆ พวกนี้มาทำลายความมั่นใจในตนเอง วันหนึ่งผมตัดสินใจบอกแม่ในขณะที่ขับรถไปโรงเรียนเพื่อส่งผม “แม่ครับ ผมไม่อยากจะไปโรงเรียน” “ลูกของแม่ต้องไปโรงเรียน” “ไม่ไป ผมไม่อยากจะไป” เมื่อมาถึงโรงเรียนผมเห็นสายตาพวกนั้น จ้องมองผมอย่างคุกคาม คุณแม่จอดรถเดินลงมาเปิดประตูให้ผมลง แต่ผมไม่ยอมลงพลาเงาเอามือจับเก้าอี้เบาะแน่น ผมตะโกนร้องลั่นใช้ขาเตะเหมือนกับเด็กมีปัญหา ใครคิดว่าปัญหาแบบนี้เกิดขึ้นเพราะตัวเด็กเองมีความบ่าเบียดทางด้านความประพฤติ อาจจะถูกต้องก็ได้แต่สำหรับตัวผมเองเมื่อความเป็นตัวตนของผมถูกทำลายลง ผมได้พยายามทำบางอย่างเพื่อช่วยตัวเอง ผมจำไม่ได้ว่าเพราะอะไร การแหกข้อเรียนครั้งนั้นหยุดลงแต่มันคือจุดเริ่มต้นรสชาติของชีวิต

ความโหดร้ายที่แสดงออกในพวกเด็กเป็นผลจากหลักการเปรียบเทียบของอาณาจักรชาตาน หลายครั้งผู้ใหญ่มีงมงไม่เข้าใจกับการแสดงออกอันเห็นแก่ตัวอวดดีของพวกเด็ก ๆ นิสัยอันน่ารังเกียจนี้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติเด็กใช่หรือไม่ คำตอบคือไม่ใช่ แต่ไม่มีใครสามารถรอดจากอาณาจักรแห่งนี้ได้หากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากบุตรดาวิด เล่ห์เหลี่ยมอันแพรวพราวนี้จะเติบโตใหญ่ตามอายุเรา

เมื่อผมเรียนถึงชั้นมัธยมต้น ผมเริ่มที่จะบูชาเทพเจ้าทางการศึกษา เทพเจ้าทางการกีฬาและเทพเจ้าทางด้านรูปลักษณ์ความสวยงามและในขณะเดียวกันก็รักและบูชาเทพเจ้าแห่งเงินตรา ถึงแม้ว่ายังไม่ได้เริ่มหาเงินได้ ยังเรียนหนังสืออยู่ แต่ทุกอย่างรอบตัวบอกผมว่าไม่ว่าทำอะไร ตัวเราต้องเป็นที่หนึ่ง ต้องชนะ ผมรับรู้แต่เพียงว่าผู้ชนะเท่านั้นจึงจะได้รับการยอมรับในขณะที่ผู้แพ้คือผู้ที่ไร้ค่าหลายครั้งในการเรียนของผม ๆ พยายามเรียนให้ดีเพียงเพื่อสอบให้ได้ที่ 1

มากกว่าการเรียนรู้เพื่อให้ได้ความรู้ ผมชอบดูหนังที่เน้นความเชื่อเรื่องแบบนี้ที่ พระเอกจะต่อสู้ฝ่าฟันและตอนจบของเรื่องกลายเป็นผู้ชนะซึ่งก็จะชนะใจ นางเอกด้วยเช่นกัน ซึ่งทำให้ผมฝังใจเชื่อว่าความรักคือรางวัลที่เราได้รับจาก หญิงสาวเมื่อเราชนะเท่านั้นไม่ใช่เริ่มจากความสัมพันธ์แบบเพื่อน

ในตอนนั้นผมก็จะฝันว่าผมเป็นผู้เล่นคริกเก็ตคนสำคัญที่ทำแต้มคนสุดท้ายจน ทีมชนะหรือฝันว่าผมเสี่ยงชีวิตและความตายเพื่อช่วยหญิงสาวที่ตกอยู่ใน อันตราย ความฝันประเภทนี้ยิ่งตอกย้ำระบบความเชื่อในคุณค่าของการเอาชนะ เป็นที่หนึ่งเท่านั้น

ผมฝันในเรื่องแบบนี้อยู่บ่อย ๆ ยิ่งฝันก็ยิ่งทำให้จิตใจแค้นแค้นที่จะบรรลุเป้าหมาย แต่สิ่งที่ยากก็คือผมทำไม่ได้ตามฝัน เพราะความจริงก็คือผมจะต้องชนะคนอื่น ๆ ที่อยู่รอบข้างตัวผมซึ่งหมายถึงเพื่อน ผมจะทำตัวเป็นเพื่อนที่ดีต่อเขาก็ทราบเมื่อ เขาไม่ใช่คู่แข่ง แต่เมื่อใดที่ผมรู้สึกว่าเขาเหล่านั้นคือคู่แข่ง พวกเขาต่างคือศัตรู ของผม

ผมพยายามอย่างหนักเพื่อที่จะให้ถึงเป้าหมาย ผมเรียนและเล่นกีฬาได้ดีอย่าง น้อยก็สองเรื่องแหละ เมื่อผมขึ้นถึงจุดสูงสุด ผมมีความรู้สึกว่ามันเป็นอีกระดับ หนึ่งที่ผมจำเป็นจะต้องอยู่อันดับหนึ่งตลอดไม่ให้ใครข้ามผมไปได้แล้วชื่อเสียงละ และถ้าหากผมพลาดละ ผมยอมไม่ได้แน่แน่ ยิ่งคิดแบบนี้ ยิ่งทำให้ผมตั้งใจมาก ขึ้นที่จะไม่มีความผิดพลาดใด ๆ เกิดขึ้น

อายุที่โหมกระหน่ำในตัวผมเหมือนไฟที่ลุกโชนปลุกผมให้ลุกขึ้นต่อสู้ทุกสิ่งที ขว้างหน้าผมจนกระทั่งผมมารู้สึกตัวอีกทีว่าไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่ผมจะบรรลุ เป้าหมายที่ตั้งไว้ นั่นยังทำให้ใจผมเต็มไปด้วยความโกรธ ผมรู้สึกเหมือนว่ามีใคร ทรมานต่อผม ๆ ทำตามวิธีที่โลกบอกให้ทำแล้วทำไมจึงกลับกลายเป็นแบบนี้ดู

เหมือนว่าผมกำลังถูกเยาะเย้ยดูถูก ระบบนี้ไม่สามารถให้ความสุขอันยั่งยืนกับผมได้ ผมรู้สึกโมโหและโกรธ

หลายคนไม่เข้าใจถึงความผันแปรและการทำลายล้างที่หนุ่มสาวหลายคนแสดงออก บางคนถึงกับฆ่าตัวตายหรือหนีไปหาเครื่องตีมีนเมาและยาเสพติด ผมคิดว่าเพราะเขาเหล่านั้นคิดว่าตัวเองไม่สามารถไปถึงความฝันของตนได้ด้วยวิธีที่ได้ถูกสอนมา เขาเหล่านั้นคิดว่าตัวเองไม่เก่งพอดีพอในสายตาของคนอื่น ดังนั้นจึงคิดทำลายตัวเองเพื่อเป็นทางออก

ผมจำได้ดีครั้งหนึ่งในระหว่างแข่งขันบาสเก็ตบอล คะแนนระหว่างทีมผมกับคู่แข่งสูสีกันเป็นอย่างมากและผู้เล่นทั้งสองฝ่ายต่างรู้สึกกดดันอย่างมาก ผู้เล่นฝ่ายตรงกันข้ามคนหนึ่งที่ผมถูกสั่งให้มาร์คตัวติดหลุดไปได้และกำลังขึ้นชูตบอล ผมยกมือปิดลูกนั้นได้ทันทีโดยที่ไม่ได้แตะข้อมือเขาเลย แต่ทันทีนั้น ผู้ตัดสินเป่านกหวีดและบอกว่า “ฟาล์ว” ผมรู้ว่ามือผมไม่ได้แตะโดนเขาเลย ความโกรธเดือดดาลพุ่งพล่านในตัวผมระเบิดออกมาทันทีในตอนนั้น ผมโกรธต่อระบบความไม่ยุติธรรมในโลก ผมเดินพุ่งเข้าหาผู้ตัดสินและยื่นจ้องหน้าเขาห่างไม่เกิน 2 นิ้วและตะโกนใส่หน้าเขา ผมพูดพล่ามต่อว่าผู้ตัดสินอย่างไม่หยุดหย่อน ผลลัพธ์คือผมโดนไล่ออกและถูกห้ามเข้าแข่งขันอีกในขณะที่ผมเดินออกจากสนาม ผมรู้สึกเหมือนกับว่าพระเจ้ากำลังตรัสกับผม ๆ ถามตัวเองว่า “เกิดอะไรขึ้นกับตัวเรา เราแพ้อย่างราบคาบ แพ้ต่อการควบคุมตัวเอง” มันเป็นครั้งแรกที่ผมเริ่มสำรวจตัวเองแล้วถามตัวเองถึงเป้าหมายในชีวิตที่ปรารถนาจะเป็น พระเจ้าทรงให้ผมหยุดและคิดเพื่อแสวงหาสิ่งที่ดีกว่าในชีวิต ผมแน่ใจว่ามันต้องมีหนทางที่ดีกว่านี้

แต่ศัตรูของจิตวิญญาณมันรู้ว่าผมเริ่มลังเลและมารพยายามทำทนายผมให้พิสูจน์ตัวเองอีกทีเหมือนกับผู้ที่ดิบุหรีที่พยายามจะเลิกแต่ก่อนที่จะเลิกขอสูบบุหรี่เพิ่มเป็นสองเท่า ไม่นานความตั้งใจของผมก็ค่อย ๆ เลือนหายไป ผมเริ่มที่จะหงุดหงิดง่าย วันหนึ่งคุณแม่เดินเข้ามาที่ห้องนอนของผมและบ่นเกี่ยวกับสภาพภายในห้องที่รก ไม่เป็นระเบียบ ซึ่งจริง ๆ แล้วมันก็อาจจะไม่เรียบร้อยอย่างที่ควรจะเป็น อารมณ์โกรธพุ่งขึ้นมาภายในตัวผม ในหัวคิดว่าคุณแม่เข้ามาในห้องส่วนตัวของผมและสั่งผมให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ ผมพูดโต้กลับทันทีโดยไม่ยั้งคิดด้วย คำพูดที่รุนแรงมันปลั่งพรูออกจากปากและผมสั่งแม่ให้ออกจากห้องของผมทันที

พระเจ้าทรงมีวิธีการที่แสนพิเศษในการเปลี่ยนจิตใจเราแต่ละคน เพื่อนผมหลายคนเรียกแม่โดยไม่แสดงความเคารพ แต่คุณแม่พอได้สอนผมให้แสดงความเคารพต่อบุพการี ผมได้ปฏิญาณตนในใจว่าจะไม่พูดถึงคุณแม่โดยใช้ภาษาที่ไม่สุภาพ ตอนที่ผมพูดไม่ดีกับคุณแม่มันเหมือนกับว่าผมไม่ได้ให้เกียรติกับคุณแม่เลย เมื่อนึกย้อนกลับไปผมตกใจที่พูดอะไรออกไป ซึ่งมันทำให้ผมมีอาการซึมเศร้ามากขึ้นจนถึงจุดที่เริ่มไม่สนใจอะไรในชีวิตซึ่งเป็นจุดที่อันตราย ผมมาถึงทางแยกที่ด้านหนึ่งเป็นทางง่ายที่จะเดินไปเต็มไปด้วยเสียงเพลง ของมินเนมา ผู้หญิง ในขณะที่อีกทางหนึ่งเป็นทางแคบไม่น่าเดินตามที่พระคัมภีร์ระบุไว้ ผมควรจะไปทางไหนดี ไปตามทางความเชื่อทางศาสนาที่พ่อแม่สอนหรือเดินไปตามทางกว้างที่ดูน่าเฝ้าหวอน ผมมาถึงจุดที่ต้องเลือก มันไม่มีประโยชน์ที่จะโกหกตัวเองว่าเป็นคริสเตียนแต่ไม่เคยปฏิบัติหรือแสดงตัวออกถึงการเป็นคริสเตียนเลยแม้ว่าผมจะเติบโตในสภาพแวดล้อมคริสเตียนก็ตาม แต่ผมไม่เคยรู้สึกที่ตัวเองเป็นคริสเตียนผมต้องตัดสินใจเลือกแล้วระหว่างพระเจ้าหรือมารซาตาน ขอขอบคุณพระเจ้าที่ผมตัดสินใจเลือกองค์พระเยซูคริสต์ตามที่พระคัมภีร์สอนไว้

ผมตัดสินใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมโดยการอ่านหนังสือชื่อ ” Steps to Christ” (เคล็ดลับแห่งความสุข) ผมว่าชื่อของหนังสือช่างเหมาะสมกับสิ่งที่ผมต้องการ ผมเริ่มอ่านด้วยความหิวโหยและปรารถนาที่จะพบและรู้จักพระเจ้าเป็นการส่วนตัว ผมต้องการหาทางออกในชีวิตเพราะผมไม่ต้องการมีชีวิตที่ติดอยู่กับอาณาจักรของมารซาตานอีกต่อไป

ในบทแรก ๆ ของหนังสือ ผู้เขียนได้พูดถึงพระเยซูคริสต์เสด็จลงมาเพื่อที่จะให้มนุษย์ตระหนักถึงการโกหกหลอกลวงเกี่ยวกับพระเจ้าและพระองค์ได้ทรงสำแดงให้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงรักเรา ผมอ่านและซึมซับเอาทุกคำพูดเหมือนกับดินที่แตกแห้งแล้งได้รับความสดชื่นจากน้ำฝนผู้เขียนได้เชิญชวนผมไปยังสวนเก็ดเสมานเพื่อเดินทางไปยังไม้กางเขนกับองค์พระเยซูคริสต์

ในขณะที่ผมจินตนาการถึงฉากเหล่านั้น ตอนนั้นผมรู้สึกเหมือนกับว่าผมกำลังยืนอยู่ที่นั่นจริง มองจ้องไปยังร่างขององค์พระเยซูคริสต์ที่ถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขน พระองค์ทรงถูกตรึงก็เพราะพระองค์ทรงรักและทรงต้องการช่วยผมให้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของมารซาตาน ผมรู้ว่าผมสามารถเชื่อและวางใจพระองค์ในฐานะเพื่อนที่ดีที่สุดและพระองค์จะทรงนำพาผมไปสู่แผ่นดินสวรรค์ เมื่อผมยืนจ้องมองพระองค์อยู่ที่นั่น ผมรู้สึกตื่นตันใจที่พระองค์ทรงเต็มใจที่จะช่วยผมจากความผิดบาป ความกังวลใจ ความซึมเศร้าและความกลัวที่ผมแบกอยู่มานานหลายปีได้มลายหายไป สันติสุขได้เข้ามาอย่างจิตใจ ผมเปี่ยมด้วยความสุขอันล้นพ้นที่ผมไม่เคยรู้สึกแบบนี้มาก่อน จนผมตื่นตันใจจนอดไม่ได้ที่จะร้องไห้ มันเป็นการร้องไห้ในความปลอบปล้ำแห่งสันติสุข บุตรแห่งดาวิดได้ทำลายกำแพงแห่งความมืดและแสงสว่างได้เข้ามาแทนที่

บทที่ 14

พระเจ้าองค์เดียว หลายพระนาม

บรรยากาศภายในห้องเต็มไปด้วยความโกลาหล เสียงหัวเราะ เสียงดนตรีระคนไปด้วยความตื่นเต้นตามประสาวัยรุ่น ที่หน้าประตูห้องมีลำโพงตัวใหญ่ 2 ตัวแผดเสียงเพลงร็อกที่กำลังยอดฮิต นี่คืองานปาร์ตี้ที่ผมจัดและเชิญเพื่อนสนิทหลายคนมาที่บ้าน ผมนั่งอยู่ที่มุมห้องตาจ้องมองเพื่อนคนหนึ่งที่กำลังเลียนแบบทบาทของพระเอกจากหนังเรื่องหนึ่ง ในใจกำลังครุ่นคิดว่สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นต่อหน้าคือสิ่งที่ผมปรารถนา แต่มีบางสิ่งที่สะกิดใจผม ๆ ว่ามันไม่ใช่สิ่งที่ผมรักและชอบ ผมเดินเสียงออกไปที่ระเบียง พวกเพื่อนผู้ชายที่อยู่ที่นี่กำลังเมาท์กันเรื่องผู้หญิงที่พวกเขาจีบอยู่ แคได้ยินผมก็เอียนไม่สนใจที่จะฟังต่อ แต่เอ๊ะ มันเกิดอะไรขึ้นกับผมกันแน่ เพลงที่กำลังเล่นอยู่กลับทำผมยิ่งหงุดหงิด มองไปที่กลางห้องเห็นเพื่อนคู่วิดีโออยู่ แต่ฉากและคำพูดของนักแสดงในหนังกลับยิ่งทำให้ผมหงุดหงิดมากขึ้นความคิดในจิตใจบอกผมว่า ผมไม่ชอบสิ่งต่าง ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในห้องเลย

จิตใจผมปั่นป่วนไปหมด มันเกิดอะไรขึ้นจริง ๆ กันแน่ นี่หรือคือความสนุกสนานเพลิดเพลิน แต่ตอนนี้ผมรู้สึกว่ามันไม่ใช่อีกต่อไป มีบางอย่างที่กำลังบอกผมว่าสิ่งที่เกิดขึ้นต่อหน้าไม่ใช่ความสุข ความคิดที่ออกมาจากกันบั้งหัวใจบอกผมว่าชีวิตที่ผมคิดว่าสนุกสนาน จริง ๆ แล้วมันไม่ใช่ ผมผลุนผลันวิ่งออกจากห้องตรงไปที่สนามหญ้าหน้าบ้านแล้วชูกำปั้นชี้ขึ้นไปบนฟ้า ร้องให้พูดดัง ๆ ว่า “เจ้าเป็นผู้ทำลายทุกอย่างในชีวิต”

หลังจาก “ประสบการณ์บนถนนดามาสคัส” กับพระเยซูคริสต์ของผม ชีวิตของผมได้เปลี่ยนไป ผมรู้สึกว่าสันติสุขได้เข้ามาในจิตใจและพระคัมภีร์ได้กลายเป็น

สิ่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่งในชีวิต ผมได้รับรู้ถึงอิสรภาพที่ไม่เคยรับรู้มาก่อนเมื่อพระเยซูคริสต์เข้ามาในชีวิตของผม การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นโดยฉับพลัน ผมเริ่มรู้สึกตัวว่าภาษาที่ผมใช้อยู่บางครั้งไม่เหมาะสม ตลกของผมก็หยาบโหลน การใช้ชีวิตของผมก็ช่างแตกต่างกับแนวทางของพระเจ้า เปรียบเหมือนกับผมตกไปอยู่ต่างแดน ต้องมาเรียนรู้ภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณีใหม่ซึ่งผมก็เต็มใจที่จะเรียนเพราะผมรักพระเจ้า ในอาณาจักรนั้นแต่ปัญหาคือผมถูกฝึกอบรมและสั่งสอนจากอีกอาณาจักรหนึ่งซึ่งแน่นอนมันต้องใช้เวลาในการปรับตัว

คืนที่จัดงานเลี้ยงปาร์ตี้ที่นั่นเองที่ทำให้ผมรู้ตัวและเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต ซึ่งเหตุผลก็คือพระเยซูคริสต์ทรงรักผมและผมไม่สามารถปฏิเสธพระองค์ได้เมื่อพระองค์เรียก ตอนที่จัดงานเลี้ยงปาร์ตี้ผมก็คิดว่าเป็นเพียงเรื่องปกติธรรมดาเท่านั้น แต่พระเจ้าทรงเรียกผมให้ละทิ้งชีวิตแบบนั้น แต่ผมก็ยังไม่รู้ว่าจะทำตัวยังไงจนถึงขั้นกลัวว่าอาจจะทำผิดได้ มันเป็นเรื่องของคนทีกลัวจนเกินไปทั้ง ๆ ที่เรารู้ว่าสิ่งที่เราทำนั้นถูกต้อง ผมขอบพระคุณพระองค์และเชื่อว่าองค์พระเยซูคริสต์จะทรงดูแลผมเป็นอย่างดี แต่สิ่งที่ดียิ่งกว่าคือการวางใจในพระองค์มากกว่าความรู้สึกของตัวเอง

เมื่อผมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของผมแล้ว ผมรู้สึกปลาบปลื้มปิติดีใจอยู่หลายอาทิตย์ ความรู้สึกพิเศษที่ใกล้ชิดกับพระองค์ยังคงอยู่กับผมจนกระทั่งทุกวันนี้ พระเยซูคริสต์ได้ทรงเปิดประตูแห่งสวรรค์ให้ผมและยิ่งกว่านั้นพระองค์ยังกำจัดเมล็ดพันธุ์ดูราแผลออกไปจากชีวิตของผม พระองค์ยังทรงล้มล้างความคิด ปรัชญาชีวิตที่เน้นแต่เรื่องความสำเร็จเป็นสำคัญออกไปจากระบบคุณค่าในชีวิตของผม ซึ่งลูกหลานของอาดัมทุกคนต้องผ่านประสบการณ์นั้น มีทางเดียวที่จะเอาชนะได้ก็โดยการยึดเอากางเขนและปฏิบัติตามหลักการของพระผู้ช่วยให้รอดอย่างถ่อมตน

ผมได้เริ่มเข้าร่วมประชุมอธิษฐานกับเพื่อน ๆ ในคืนแรกตอนที่เราคูกเข้าอธิษฐาน ผมรู้สึกถึงองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตย์อยู่ใกล้พวกเราแต่ในขณะเดียวกันก็มีอีกวิญญาณหนึ่งจากชีวิตแบบเก่าของผมที่ยังวนเวียนอยู่ใกล้ ในขณะที่พวกเราคูกเข้าอธิษฐานโดยผลัดกันอธิษฐานเป็นวงกลมถัดกันมาเรื่อย ๆ ทันใดนั้นมีความคิดหนึ่งแวบเข้ามา “พวกเขาอธิษฐานได้อย่างไรเพราะ ผมอธิษฐานแบบนั้นไม่เป็น” และเมื่อจวนที่จะถึงเวลาที่ผมต้องอธิษฐาน หัวใจผมเริ่มเต้นแรงเพราะทุกคนจะได้ยินสิ่งที่ผมอธิษฐานแต่ทันใดนั้นก็มีความคิดแวบเข้ามา นี่ไม่ใช่การอธิษฐานเพื่อตัวเอง

สิ่งที่น่าชิงชังสำหรับดูราแซลท์คือถึงแม้ว่าผมจะได้ถวายตัวและจิตใจให้กับพระเยซูคริสต์แล้วก็ตาม แต่ชีวิตในรูปแบบเดิมในชีวิตเก่าของผมก็ยังวนเวียนอยู่ใกล้และมันพร้อมที่จะดึงผมกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมได้ทุกเมื่อ กลับไปชิงดีชิงเด่นเพื่อตัวเอง เช่นตัวอย่างเรื่องการอธิษฐานทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับผมเองเท่านั้น

เมื่อผมเริ่มศึกษาพระคัมภีร์ผมรู้สึกว่าตัวเองมีความรู้น้อยมากถึงแม้ว่าจะเติบโตมาในสภาพแวดล้อมคริสเตียนก็ตาม แต่ผมก็ตระหนักดีว่าความรู้ทางพระคัมภีร์ของผมนั้นเปรียบได้กับเด็กชั้นอนุบาล ผมชอบฟังเรื่องที่สอนในพระคัมภีร์แต่ภายในจิตใจผมก็รู้สึกหงุดหงิด “ทำไมดูเหมือนว่า พวกเขาเหล่านั้นหาข้อพระคัมภีร์อ้างอิงได้อย่างง่ายดาย” ในขณะที่ผมยังเองจะเปิดหาไม่เจออยู่นั้นและผมไม่ชอบให้ใครมาเสียเวลารอซึ่งผมถือเป็นเรื่องที่น่าอับอายและอีกหนึ่งในนิสัยเสียของผมที่ชอบเปรียบเทียบเริ่มกลับมาใหม่บนเส้นทางการเป็นคริสเตียน องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้สอนผมให้รู้ว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมามีได้ใช้ชีวิตที่เหลวแหลก พุดจาหยาบคาย มันใช้เวลานานพอสมควรที่เดียวกว่าที่ผมจะตระหนักว่าหนวดปลาหมึกของความบาปดูราแซลท์ที่รัดตัวผมแน่นอยู่

ในเส้นทางชีวิตคริสเตียนผมพบว่าผมรักการศึกษาพระคัมภีร์โดยเฉพาะ การได้รู้จักกับวีรบุรุษผู้พลีชีพของพระองค์ให้กับผม นับเป็นพระพรอย่างยิ่งที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์พระเยซูคริสต์ แต่ชีวิตแบบเก่าก็ยังตามมาหลอกหลอนผมอยู่ตลอด ผมพบว่าผู้คนทั่วไปรอบข้างตัวผมมีความรู้ในพระคัมภีร์น้อยกว่าผมในขณะที่ความรู้ทางพระคัมภีร์ของผมมีมากขึ้น ซึ่งทำให้ผมเริ่มมีความมั่นใจมากขึ้นและเริ่มต้นที่จะสอนและไม่นานนัก ผมก็เริ่มสอนจากกลุ่มเล็กเรื่อยขึ้นไปจนถึงกลุ่มใหญ่ นับว่าเป็นพระพรอย่างยิ่งสำหรับตัวผมและคนรอบข้างแต่ไม่นานนักนิสัยเก่าของผมก็เริ่มกลับมาโดยเฉพาะเรื่องการให้คุณค่าของผลงานแทนที่จะเน้นเรื่องคุณค่าทางความสัมพันธ์ มันเริ่มต้นอย่างช้า ๆ โดยที่ตัวผมแทบจะไม่รู้ตัว แต่มันก็เกิดขึ้นมองย้อนหลังกลับไป ผมคิดว่าเราทุกคนต่างมีพระเจ้าองค์เดียวกันแต่เรียกชื่อที่แตกต่างกันออกไป

ถ้าคุณจะเปรียบกับตารางด้านล่าง คุณจะเห็นว่ามันง่ายที่จะเชื่อในพระคัมภีร์ แต่ใช้ชีวิตตามแบบชาวโลก ผมไม่ได้พูดถึงการใช้ชีวิตแบบสุดขีด แต่หมายถึงการค้นหาคุณค่าในสิ่งที่คุณทำ

ในโลก	ในคริสตจักร
การศึกษา	ความรู้ทางพระคัมภีร์
ความสามารถด้านกีฬา	ความสามารถในการพูดในที่สาธารณะ
ความสามารถด้านศิลปะ	การรับใช้ด้านดนตรี
ตำแหน่งงาน	การรับใช้หน้าที่ต่าง ๆ ในคริสตจักร
ทรัพย์สินสมบัติ	ตะลันต์ด้านจิตวิญญาณ
รูปลักษณ์ภายนอก	แพชั่นในคริสตจักร
สัญชาติ	อนุลักษณ์นิยม เสรีนิยม

หลายคนแม้จะเดินอยู่บนเส้นทางเดินชีวิตไปกับองค์พระเยซูคริสต์แต่ก็ยังหลงทางไปเพราะเล่ห์กลของดูราแซล ผมเห็นเทพเจ้าต่าง ๆ ที่เราพยายามหลีกเลี่ยง แต่มันก็แฝงตัวอยู่ท่ามกลางคริสตจักร พวกมันเข้ามาในคริสตจักรด้วยความยินยอมของพวกเรา กลุ่มที่ผมพูดอยู่ก็คือพวกเพื่อน ๆ ในโบสถ์ ผลก็คือมีการโกรธเคืองกัน ความผิดหวัง และการโต้เถียงต่อสู้ภายในคริสตจักร พวกเขาอาจทำตัวให้ดูเหมือนว่าเป็นคนศรัทธาต่อศาสนาหรืออีกคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกับเราที่ไม่ยอมพูดคุยด้วยกับเรา เพียงเพราะว่าเราพูดไม่ดีเกี่ยวกับเขาลับหลัง หรือสมาชิกที่เล่นเปียโนที่ย้ายโบสถ์เพราะมีคนบอกว่าเขาเล่นไม่ดีหรือคนที่คอยตำหนิผู้อื่นที่ไม่เห็นพ้องกับข้อเชื่อของเขาจนคนอื่นต้องย้ายไปโบสถ์อื่น หรือผู้เชื่อ “หัวก้าวหน้า” ที่คอยเจ้ากี้เจ้าการกับวิธีการนมัสการจนคริสตจักรต้องถึงกับต้องเปลี่ยนรูปแบบวิธีการนมัสการใหม่หมดในคริสตจักรซึ่งแน่นอนย่อมมีผู้ที่ไม่เห็นด้วย ยังมีลิสต์รายการอีกมากมายที่สาธยายไม่หมดและแน่นอนมารซาตานมันไม่หยุดรารีที่จะปั่นหัวและความเชื่อของคริสเตียนอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้มนุษย์ตกอยู่ใต้อาณาจักรของมันตลอดไป

ผลลัพธ์ที่เห็นชัดที่สุดก็คือการแตกความสามัคคีและการขาดความรักในคริสตจักรที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการตกอยู่ในอาณาจักรของซาตาน ถ้าหากเราทุกคนต่างเอาใจใส่กันในความสัมพันธ์เหมือนกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาใจใส่เราผู้เป็นมนุษย์ สิ่งที่จะเกิดขึ้นก็คือการเอาใจซึ่งกันและกัน จะเกิดความรักมากขึ้นในหมู่สมาชิกของคริสตจักร

สิ่งที่น่าสนใจคือการสืบคลานเข้ามาของเทพเจ้าต่าง ๆ นอกคริสตจักร ไม่เพียงแต่เข้ามาในชีวิตของสมาชิกเท่านั้นแต่ยังแทรกซึมเข้ามาภายในสำนักงานของคริสตจักร ในช่วงศตวรรษที่ 4 เมื่อจักรพรรดิคอนสแตนตินได้เข้า “รีต” มาเป็นคริสเตียนได้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้นในคริสตจักร คือมีการนำ

รูปปั้นของเหล่าเทพเจ้าที่ประดับอยู่ตามปูชนียสถานเข้ามาประดับไว้ภายในโบสถ์และเปลี่ยนให้เป็นชื่อตามชื่อทางพระคัมภีร์เช่น โมเสส ดาวิด และปีเตอร์ ซึ่งความจริงแล้วก็เป็นเทพเจ้าองค์เดิมเพียงแต่เปลี่ยนชื่อให้ใหม่ แต่ไม่ว่าจะประดิษฐ์ประดอยชื่ออะไรก็ตามแต่มันก็คือพวกนอกศาสนา แล้วทุกวันนี้เราทำอะไรได้กับสิ่งที่เกิดขึ้น มันคือการโจมตีองค์กรของคริสตจักรโดยพวกละทิ้งศาสนา มันเป็นอีกหลักฐานอีกชิ้นหนึ่งที่เราเห็นในชีวิต ให้เราจัดการกับท่อนซุงที่ติดอยู่ในตาของเราก่อนที่จะไปจัดการการฝังหุ่นในตาของพี่น้อง

อีกหนึ่งความน่าสนใจคือการศึกษาเส้นทางเดินชีวิตของเหล่าสาวกของพระเยซูคริสต์ ปัญหา การแก่งแย่งเรื่องตำแหน่งและอำนาจเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ให้เราดูตามข้อพระคัมภีร์ดังต่อไปนี้

ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเข้าเฝ้าพระเยซูแล้วทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์” หนังสือมัทธิว 18:1

มีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้นที่เหล่าสาวกถามคำถามนี้ขึ้นมาเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระมาซีฮา พวกเขาตื่นเต้นและเชื่ออย่างนั้นจริง ๆ บางคนถึงกับยอมตายเพื่อพระองค์ แต่มันก็เหมือนตอนที่ผมเตรียมที่จะอธิษฐานแต่แทนที่คำอธิษฐานจะเป็นเรื่องความสัมพันธ์กับพระเจ้า แต่กลายเป็นเรื่องการโอ้อวดแทน พวกเหล่าสาวกก็เช่นกันแทนที่จะเน้นเรื่องความสัมพันธ์กับพระมาซีฮา แต่กลับไปถกเถียงเรื่องตำแหน่งของตนในอาณาจักรของพระเจ้า

ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดีเข้ามาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาจะขอให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้าพระองค์ (36) พระองค์จึงตรัสถาม

เขาว่า “ท่านทั้งสองปรารถนาจะให้เราทำสิ่งใดให้ท่าน” (37) เขา จึงทูลตอบพระองค์ว่า “เมื่อพระองค์จะทรงส่งาราศีนั้น ขอให้ข้า พระองค์นี้ที่เป็องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เป็องซ้ายพระหัตถ์คน หนึ่ง” หนังสือมาระโก 10:35-37

ความปรารถนาในตำแหน่งและฐานะได้เข้าครอบงำยากอบและยอห์นมากยิ่งขึ้นกว่า หลักการของอาณาจักรใหม่ที่พวกเขาได้รับการสั่งสอนอยู่จนกระทั่งพวกเขากล้า ที่จะทูลขอตำแหน่งด้านซ้ายและด้านขวาในอาณาจักรของพระองค์ ขอบคุณที่ องค์พระเยซูคริสต์ไม่ทรงย่อท้อต่อพวกเขาถึงแม้ว่าพวกเขาเหล่าสาวกยังติดอยู่กับ หลักการของอาณาจักรแห่งโลกนี้อยู่ พระองค์ทรงเข้าใจดีว่ามนุษย์ได้ถูกซาตาน เสี้ยมสอนในหลักการของมันจนเคยชินติดเป็นนิสัยเสียแล้ว เมื่อเรายินยอมให้ หลักการเก่า ๆ นั้นเข้าครอบงำก็จะเกิดปัญหาดังเช่นนี้

เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็มีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น หนังสือมาระโก 10:41

เมื่อเรายินยอมให้หลักการเก่าเข้ามาในจิตใจ ผลลัพธ์คือเกิดการต่อสู้แย่งชิงกัน ขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากตัวอย่างของยากอบและยอห์น เหตุผลเป็นเพราะอะไร เพราะมันเหมือนกับการบอกว่า “ตัวข้าเก่งกว่าเจ้า” ถึงแม้ว่าจะไม่ได้จริง แต่ มันก็มีนัยยะเช่นนั้น พระเยซูคริสต์ทรงใช้โอกาสนั้นอธิบายความแตกต่างให้ เหล่าสาวกเข้าใจถึงหลักการแห่งแผ่นดินสวรรค์ พวกเขาจำเป็นที่จะต้องได้รับการ สอนเพื่อให้คิดแตกต่างไปจากความคิดเดิมที่พวกเขาคุ้นเคย

พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลายมาและตรัสแก่เขาว่า “ท่าน ทั้งหลายรู้อยู่ว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้า เหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับเขา (43) แต่ในพวก

ท่านหาเป็นเช่นนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติพวกท่านทั้งหลาย (44) และถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง (45) เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของ ท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” หนังสือมาระโก 10:42-45

ขอให้คำพูดนี้ดังก้องอยู่ในหูของท่านตลอด หากท่านปราถนาจะเป็นใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้าท่านจะต้องยินดีที่จะรับใช้ผู้อื่นมากกว่าที่จะเป็นผู้สั่งหรือควบคุมงาน พระเยซูคริสต์ทรงบอกว่าพวกต่างศาสนา (ชาวต่างชาติ) ชอบที่จะข่มเหง ทำตัวมีอำนาจเหนือคนอื่นและชอบใช้อำนาจแสดงตนเป็นเจ้านายหรือเป็นใหญ่ แต่สิ่งที่น่ากังวล คือความรู้สึกเช่นว่านี้เกิดขึ้นในคริสตจักรโดยมีสมาชิกบางคนแสดงอากัปกริยาเดียวกัน ทั้งที่องค์พระเยซูคริสต์ได้ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนผ่านมากกว่าสองพันปี แต่พวกเราก้ยังไม่เข้าใจหลักการพื้นฐานข้อนี้

ทำไมศัตรูฝ่ายจิตวิญญานถึงสามารถจูงใจคริสเตียนให้กลับไปสู่ความคิดแบบเดิม ๆ ได้อย่างง่ายดาย มันเกิดจากความรู้สึกไม่มั่นคงของมนุษย์ที่ทำให้ง่ายต่อการชักจูงของซาตานในการล่อลวงให้เราทดสอบตัวตน ยกเว้นเสียแต่ว่ามนุษย์เราจะตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง มิฉะนั้นแล้วมนุษย์จะไม่สามารถต้านทานทดสอบการท้อทอนให้เป็นขมขื่นเพื่อที่จะบอกกับคนอื่นว่าตัวเราสำคัญ

ผมตื่นตระหนกกับหลักการของดูราแซลที่พัวพันอยู่กับมนุษย์ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบอย่าง (ครู) ที่ดีที่สุดในโลก พระองค์ทรงใช้เวลาสามปีครึ่งอยู่กับเหล่าสาวก สอนพวกเขาเกี่ยวกับหลักการของแผ่นดินสวรรค์แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกับเหล่าสาวกในคืนที่พระองค์ถูกตรึงคือ ชีวิตที่ยังถูกควบคุมโดยชีวิตแบบเก่า

เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า
“ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่าน
ทั้งหลาย (21) แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็ออยู่กับเรานับโต๊ะ
(22) เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว
แต่วิบัติแก่ผู้นั้นที่ทรยศพระองค์ (23) เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกัน
และกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำเช่นนั้น (24) มีการ
เถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด หนังสือลูกา
22:20-24

ในวันก่อนที่โลกจะเห็นการแสดงความรักครั้งยิ่งใหญ่ ผู้ที่ได้ชื่อว่าใกล้ชิดกับพระ
เยซูคริสต์ผู้ที่รู้จักกับอาณาจักรแห่งแผ่นดินสวรรค์มากกว่าใครกลับกำลังโต้เถียง
กันอยู่ว่าตนเองสมควรกับตำแหน่งใหญ่ในอาณาจักรแห่งนั้น คงจะเป็นช่วงแห่ง
ความเศร้าโศกของพระองค์ มันเป็นการสมควรหรือที่เราเหล่าผู้เชื่อในพระองค์
จะทำผิดซ้ำอีกเหมือนกับเหล่าสาวกของพระองค์ผู้ที่ติดตามพระเยซูคริสต์ไปทุก
หนแห่งและอยู่กับพระองค์ตลอดเวลา แต่กลับมาแย่งชิงตำแหน่งกันในหมู่
ตนเองกันเอง

มีสิ่งเดียวที่แย่งไปยิ่งกว่าการถูกควบคุมโดยหลักการดูราแซลของโลกนี้ นั่นก็คือ
การควบคุมที่เกิดขึ้นจากพวกเหล่านั้นในคริสตจักร ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
ช่วยเราให้หลุดพ้นจากหลักการแสวงหาผลประโยชน์ใส่ตนเพื่อที่เราจะสัมผัส
ประสบการณ์แห่งความสุขอันสมบูรณ์จากแผ่นดินของพระองค์

บทที่ 15

คุณอ่านเข้าใจอย่างไร

วันนี้จะเป็นวันวิเศษสุดที่มีความหมายอันยิ่งใหญ่ต่อคุณ คุณตื่นตื่นเต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังกับโอกาสข้างหน้าที่รอคุณอยู่ ผู้จัดการใหญ่ของบริษัทผลิตภัณฑ์ยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่งเกิดสนใจในงานออกแบบของคุณและขอนัดพูดคุยกับคุณโดยตรงเพื่อตกลงรายละเอียดในแผนการผลิตและการส่งออกไปยังทั่วโลก วันนั้นเวลานัดหมายกันคือมือเที่ยงที่ภัตตาคารหรูหรารแห่งหนึ่ง คุณไม่เคยพบกันมาก่อนและรู้สึกกังวลใจในการพูดคุยกับคนที่จะเปลี่ยนความฝันของคุณให้เป็นจริงเมื่อแขกคนสำคัญมาถึงคุณทั้งทักทายและจับมือเดินไปยังโต๊ะที่จองไว้ บทสนทนาเริ่มต้นด้วยการถามไถ่ถึงครอบครัวและลูก ๆ การสนทนาทางธุรกิจดำเนินไปได้ด้วยดี ยกเว้นเสียแต่ที่โต๊ะถัดไปมีผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งทานอยู่คนเดียวกำลังกินซุปร่วมกับส่งเสียงโหยหากดังสนั่น ตอนแรกคุณไม่ค่อยรู้สึกถึงการรบกวนมากเท่าไร แต่ไม่นานนักคุณก็เริ่มรู้สึกรำคาญ “บางทีคนเราควรมีมารยาทในการทานอาหาร” คุณคิดอยู่ในใจแต่ก็พยายามไม่สนใจเพราะคุณกำลังมุ่งความสนใจในธุรกิจของคุณ ทันใดนั้นชายคนนั้นส่งเสียงเรอดังออกมาจนชวนข่มโต๊ะคุณหันไปด้วย ทุกสายตาเหมือนนัดกันไว้หันไปมองพร้อมกันที่ชายคนนั้นพร้อมอากัปกิริยาต่อว่า “ช่าง ไม่มีมารยาทเอาเสียเลย” พร้อมกับเสียงหัวเราะเยาะเย้ยดังลั่นไปทั่วห้อง ท้ายที่สุดเจ้าของภัตตาคารทนไม่ไหวรีบออกมาเชิญชายคนนั้นเช็คบิลและพาชายคนนั้นออกจากสถานที่ที่หันทีโดยแจ้งว่าพฤติกรรมกรรมการทานอาหารของเขาไม่เหมาะสม ภัตตาคารอันหรูหรารแห่งนี้อยอมรับไม่ได้

แต่สิ่งที่น่าประหลาดใจที่สุดก็คือหากชายคนเดียวกันนี้นั่งทานอาหารอยู่ในภัตตาคารที่ยอมรับและเคารพวัฒนธรรมจีนจะไม่มีใครสนใจผู้ชายคนนี้เลย ยิ่งไปกว่า

นั่นหากคุณได้รับเชิญให้ไปทานอาหาร แล้วเวลาที่คุณกินซูปไม่มีเสียงโหกฮากดังหรือเรอออกมา เจ้าภาพจะรู้สึกผิดหวังที่คุณไม่แสดงความเอร็ดอร่อยในรสชาติอาหารออกมาและยิ่งไปกว่านั้นเวลาพบปะกันหากคุณยื่นมือออกเพื่อจับมือและพูดคุยสอบถามถึงเรื่องครอบครัวโดยที่คุณยังไม่ได้มีความสนิทสนมอะไรไรกันมาก่อน จะถือว่าเป็นเรื่องเสียมารยาทอย่างมากทีเดียว

นับเป็นเรื่องที่น่าประหลาดที่การกระทำอย่างเดียวกัน แต่ในสถานที่ต่างวัฒนธรรมจะถูกแปรเปลี่ยนความหมายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง โดยมีแค่ประเด็นวัฒนธรรมที่ส่งสอนกันมาหรือทัศนคติที่เราแต่ละคนได้รับการบ่มเพาะมาเหมือนกับสองวัฒนธรรมที่แตกต่างระหว่างอาณาจักรของพระเจ้ากับอาณาจักรของซาตาน

ความเชื่อทางคริสเตียนมีพื้นฐานเดียวคือองค์พระเยซูคริสต์ ถึงกระนั้นเมื่อเราพิจารณาเราพบความงุนงงที่มีหลายกลุ่มมากมายออกพระนามของพระเยซูคริสต์และยังคงมีการโต้แย้งถกเถียงกันอยู่อย่างไม่รู้จักจบ คงอยู่ตาชี่นจากพื้นฐานเดียวกันนี้บนเส้นทางเดินไปสู่อาณาจักรของพระเจ้านั้น มนุษย์ต้องเปลี่ยนทัศนคติและวัฒนธรรม ซึ่งในบทสุดท้ายเราจะพูดถึงความยากลำบากที่มนุษย์เผชิญอยู่บ่อย ๆ ในการเรียนรู้ที่จะคิดตามแบบสวรรค์

บนเส้นทางเดินชีวิตคริสเตียน ปัญหาอุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดอันหนึ่งคือการเข้าใจพระคำของพระเจ้า (พระคัมภีร์) ในระบบการศึกษาของโลกเน้นที่ผลลัพธ์ความสำเร็จและตำแหน่ง แต่สิ่งสำคัญเมื่อเข้ามาในอาณาจักรของเจ้ามนุษย์จำเป็นที่จะต้องละทิ้งความคิดส่วนตัวและให้พระวิญญาณเป็นผู้สอนเราในการศึกษาพระคำแต่สิ่งที่เกิดขึ้นไม่เป็นเช่นนั้นจึงมีการถกเถียงที่ขัดแย้งกันความเห็นนอกรีตและการต่อสู้ตามที่เราพบเห็นในความเชื่อคริสเตียนและ

ประวัติศาสตร์ซึ่งเกิดจากการอ่านพระคัมภีร์โดยมีกรอบความคิดแบบดูราแซลแทนที่จะเป็นกรอบแบบสวอร์คซึ่งเน้นความสัมพันธ์และความถูกต้องตามเหตุผล

ในหนังสือลูกาบทที่ 10 พระเยซูคริสต์ทรงพูดถึงเรื่องนี้กับนักกฎหมายโดยที่นักกฎหมายถามพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าจะต้องปฏิบัติตัวอย่างไรจึงจะได้ชีวิตอันเป็นที่นิรันดร์” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนไว้ว่าอย่างไร” และเพื่อให้เข้าถึงแก่นของคำถาม พระองค์ตรัสถามต่อไปว่า “ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร” พระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงถามว่าท่านอ่านอะไรอยู่แต่พระองค์ทรงถามว่าท่านเข้าใจอย่างไรหรืออีกนัยหนึ่งก็คือคุณแปลความหมายสิ่งที่ท่านอ่านว่าอย่างไร คำถามนี้เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้ที่ปราถนาที่จะร่วมเส้นทางเดินจากโลกแห่งดูราแซลไปสู่ความสัมพันธ์แบบสวอร์คว่าท่านเข้าใจอย่างไร

คำถามของนักกฎหมายท่านนี้ต่อพระเยซูคริสต์ในเรื่องชีวิตนิรันดร์เป็นหนึ่งในคำถามที่สำคัญที่สุดในเส้นทางเดินชีวิตคริสเตียน หน้าที่การงานและกลุ่มคนที่คุณใช้เวลาอยู่ด้วยบ่งบอกถึงสิ่งที่ให้คุณให้คุณค่าความสำคัญในโลกนี้ ในอาณาจักรแห่งสวอร์ค สิ่งที่ตรงกันข้ามคือมนุษย์ทุกคนมีคุณค่าความสำคัญเท่ากันเพราะแต่ละคนคือบุตรของพระเจ้าและสมควรที่จะได้รับความเคารพอย่างมีศักดิ์ศรี ในเรื่องของนักกฎหมายเราจะเห็นเขาพยายามแปลความหมายในพระคัมภีร์โดยเขาตอบคำถามขององค์พระเยซูคริสต์ได้อย่างถูกต้อง “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้าและจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” องค์พระเยซูคริสต์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านตอบถูกแล้วจงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิตรอด” นักกฎหมายรู้ดีถึงขอบเขตอันกว้างไกลแต่เพื่อหลีกเลี่ยงการกระทำจึงแก้งถามว่า “แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า” ความหมายตามพระคัมภีร์นั้นชัดเจนแต่

จิตใจของมนุษย์ที่ตกอยู่ใต้อิทธิพลของดูราแซลแกลังส์ทำเป็นไม่เข้าใจเพราะยึดติดอยู่กับสิ่งเก่าแทนที่จะรับสิ่งดีใหม่เข้ามาในชีวิต ซึ่งเหมือนกับคำแก้ตัวของคริสเตียนที่ไม่มีจิตวิญญาณที่แท้จริง พวกเขาเชื่อในอาณาจักรของพระเยซูคริสต์แต่ยังคงใช้ชีวิตตามรูปแบบเดียวกับผู้ที่อาศัยในอาณาจักรแห่งชาตान ผลลัพธ์ก็คือความยุ่งเหยิง ความคับข้องใจ และบาปอันชั่วร้าย

โดยเฉพาะประเด็นเรื่องความรอดที่ทำให้โลกแห่งความเชื่อของชาวคริสเตียนตกอยู่ในความสับสน พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าคริสเตียนที่ได้รับอำนาจแห่งพระคุณควรดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับบทบัญญัติสิบประการ แต่ปัญหาคือคริสเตียนส่วนใหญ่ปากก็พูดว่าเชื่อบัญญัติสิบประการ แต่การดำเนินชีวิตกลับอยู่ในรูปแบบของดูราแซล แต่ก็ยังคงอ้างว่าเป้าหมายของตนเองคือความรอดแทนที่จะมองว่าบัญญัติสิบประการคือคำอธิบายผลลัพธ์ของความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับบุตรของพระองค์ตามที่ทรงสัญญาไว้

ในทางตรงกันข้าม มีคนจำนวนมากกลับบอกว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะรักษาบัญญัติแทนที่เพียงแค่อ้าง แต่พวกเขากลับประกาศความมั่นใจเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่จะถือรักษาบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งทำให้เขาพลาดโอกาสที่จะได้รับอิสรภาพแห่งชัยชนะในองค์พระเยซูคริสต์ อย่างไรก็ตามทั้งสองกลุ่มนี้ต่างหมดโอกาสในการเข้าสู่อาณาจักรแห่งแผ่นดินสวรรค์ เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาจะรับเอาบัญญัติสิบประการโดยเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงวายพระชนม์เพื่อมวลมนุษยชาติ

สำหรับกลุ่มคริสเตียนที่มีจุดยืนไม่เชื่อเรื่องปาฏิหาริย์และไม่เชื่อว่ามีชัยชนะในชีวิตคริสเตียน แต่ไม่นานก็พบว่าเทพเจ้าที่ตนเองนับถืออยู่ก็เปลี้ยง่อยไม่สามารถช่วยตนเองได้ เมื่อโลกต้องการการยอมรับ ดังนั้นเราจึงเห็นนักวิชาการคริสเตียนครูบาอาจารย์ตลอดจนเหล่าผู้เชื่อที่ปฏิเสธว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกในหกวันก็

เหมือนกับนักกฎหมายที่ตอบว่าจงรักเพื่อนบ้านแต่กลับถามว่า “แล้วใครคือเพื่อนบ้านล่ะ” ในทำนองเดียวกันนักวิชาการที่ตอบว่า “ใช่เราเชื่อในการสร้างในหกวัน แต่ว่าวันแต่ละวันยาวนานแค่ไหน” นี่คือการขู่ร้ายที่พยายามจะบิดเบือนพระคัมภีร์เพื่อตัวเองในทำนองเดียวกับผู้ที่บอกว่าเชื่อในพระเยซูคริสต์แต่ยังดำเนินชีวิตตามแบบโลกเช่นเดียวกับมารซาตานที่เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์แต่ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างโลก

ผู้ที่ขาดความเชื่อในพระเจ้ามักจะตั้งคำถามที่มีเล่ห์เหลี่ยม แม้แต่เรื่องที่เรียบง่ายในพระคัมภีร์ ทำให้ตกหลุมง่าย ๆ แม้กระทั่งการยอมรับเรื่องการรักร่วมเพศเดียวกัน (homosexuality) ในหมู่คริสเตียนโดยการปฏิเสธหน้าที่และบทบาทของเพศชายและเพศหญิงที่พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจน มันเป็นเรื่องที่แปลกปลอมในอาณาจักรแห่งสวรรค์ที่ถือคุณค่าในความสัมพันธ์ไม่ใช่เพราะตำแหน่ง

หากเราจดบันทึกคำสอนที่ถูกบิดเบือนจากพระคัมภีร์ก็คงได้รายการยาวเป็นหางว่าว สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาเพื่อตอบสนองต่อเรื่องตำแหน่ง อำนาจและพฤติกรรม ผมได้พูดย้ำมาตลอดว่า หากเราผู้ที่อ้างตัวเป็นคริสเตียนหรือผู้ติดตามองค์พระเยซูคริสต์ เราจำเป็นต้องแปลความหมายในพระคัมภีร์ตามหลักการของอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ใช่หลักการของโลก

บทที่ 16

ไม่ใช่ผู้รับใช้อีกต่อไป

วันนั้นช่างเป็นวันที่พิเศษวันหนึ่ง ผมและลูกชายซึ่งตอนนั้นอายุหกขวบนั่งเดินทางด้วยกันอยู่ในรถ เราได้มีโอกาสคุยกันอย่างออกรสออกชาติผมหมายความว่าเท่าที่ประสบการณ์ความรู้ของเด็กหกขวบจะมี ผมสังเกตเห็นว่าลูกของผมกำลังเรียนรู้ เก็บเกี่ยวประสบการณ์ต่าง ๆ ไว้เยอะเยอะในหัวสมอง พลันเขาก็พูดขึ้นมาว่า “พ่อ พ่อครับ รู้ไหม มันจะวิเศษมากเลยถ้าหากบางครั้งผมได้สลับกับพ่อผลัดกันเป็นหัวหน้าคนละครึ่งบ้าง” ผมตอบบอกลูกว่า “อืม ฟังดูก็น่าสนใจดี” แล้วผมก็นิ่งเงียบ พยายามคิดหาเหตุผลที่ฟังแล้วดีเพื่อจะบอกกับลูกว่าความคิดของเขานั้นไม่ถูกต้องเพราะถ้าหากผมไม่สามารถหาเหตุผลที่ดีได้ เราสองคนมีเรื่องกันแน่ “เออ จริง ๆ แล้วพระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราแบบนี้ นั่นนะลูก” แต่จริง ๆ แล้ว ผมไม่ชอบที่จะให้พ่อต้องมาสอนผมอยู่ตลอดเวลา “ลูก รู้ไหม พระเจ้าได้ทรงบอกให้พ่อรู้ถึงหน้าที่ ๆ จะสอนลูกให้เติบโตขึ้นมาเป็นชายหนุ่มที่เข้มแข็งสำหรับพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ยังทรงเป็นหัวหน้าของพวกเรา เราสมควรที่จะเชื่อฟังพระองค์”

การอบรมสั่งสอนลูกเป็นเรื่องที่ต้องเรียนรู้อยู่ตลอด “เด็ก ๆ ควรจะนั่งรับประทานอย่างเรียบร้อย” เสียงบ่น “มันช่างไม่ยุติธรรมจริง ๆ” หรือการออกคำสั่ง “ลูกรู้ไหม ลูกควรจะต้องเก็บของทุกครั้ง” หรือจากตัวอย่าง “เออ แม่ผมอยากออกไปเล่นข้างนอกครับ” “แต่ลูกคะ ได้เวลานอนแล้วนะครับ” เสียงบ่นอู้อี้ “แต่พ่อกับแม่ก็ยังไม่นอนตอนนี้ แล้วทำไมผมต้องนอนก่อนด้วยครับ”

กฎและข้อบังคับทั้งหมดนี้ อาจจะทำให้ลูกของคุณคิดว่าพ่อแม่เป็นเหมือนตัวอสุรร้ายที่คอยรังควานเขาอยู่ตลอดเวลา ทำไมพวกเด็ก ๆ ถึงไม่เข้าใจเหตุผล

ของการนั่งนิ่ง ๆ และเคี้ยวอาหารอย่างช้า ๆ ก็เพื่อไม่ให้กระเพาะอาหารเกิดอาการปั่นป่วนไข้หรือไม่ พ่อแม่ต้องการสอนลูกให้มีวินัยและติดนิสัยที่รักความเป็นระเบียบเมื่อโตขึ้นไข้หรือไม่ แต่ทำไมพวกเด็ก ๆ ถึงไม่เข้าใจในเหตุผลที่ต้องเข้านอนตามเวลาก็เพื่อที่จะได้มีเวลาพักผ่อนอย่างเต็มที่เพื่อที่ร่างกายก็จะไม่เจ็บป่วยง่ายไข้หรือไม่ เหตุผลก็คือเด็กไม่รู้จักรักภัยอันตรายและกับดักล่อลวงต่าง ๆ ในชีวิต

อัครสาวกเปาโลเปรียบเทียบเส้นทางเดินชีวิตคริสเตียนไว้ดังนี้

“แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า トラバใดที่ทายาทยังเป็นเด็กอยู่ เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง”
หนังสือกาลาเทีย 4:1

อัครสาวกเปาโลอธิบายความสัมพันธ์ของลูกกับพ่อแม่ที่ไม่แตกต่างกันไปกับความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายกับผู้รับใช้ หน้าที่ของพ่อแม่คือการอบรมสั่งสอนบุตรตามหลักการอาณาจักรของพระเจ้า แต่บุตรที่อยู่ในสภาพธรรมชาติดูราเซลกลับไม่เข้าใจในเหตุผลของการสั่งสอนนี้ บทเรียนหลายอย่างที่ว่าพ่อแม่พยายามสอนกลับเป็นเรื่องที่เด็กไม่ชอบ และธรรมชาติของเด็กก็คือการทำตรงกันข้ามซึ่งกลายเป็นเรื่องที่ยากเย็นมากนัก ฟังดูอาจคล้ายกับการเป็นคนไข้ภายในบ้านเด็กอาจนึกสงสัยว่า “ทำไมพ่อกับแม่ต้องมาห้ามทำในสิ่งที่ตัวเองปรารถนาด้วย ดู ๆ ไปแล้วตัวเราเองก็ไม่ต่างอะไรไปจากทาสรับใช้เลย” ลูกอย่าทำอย่างนั้นอย่างนี้ มันช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลยจริง ๆ

ในทำนองเดียวกันมีหลายคนคิดว่าวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้กับมนุษย์ช่างเหมือนกันเสียเหลือเกินในการเตรียมตัวพวกเขาเข้าไปยังอาณาจักรแห่งสวรรค์หลายคนมองว่ากฎระเบียบของพระเจ้าช่างแสนยาก และเข้มงวดเหลือเกิน”

ทำไมพระองค์ทรงอยากให้ชีวิตของฉันทกอยู่ในสภาพเช่นนี้หรือทำไมชีวิตคริสเตียนจึงมีข้อจำกัดเยอะแยะไปหมดเลย” มีคริสเตียนหลายคนที่จะเข้ามาในคริสตจักรและพอใจในสภาพที่เป็นแค่เด็กหรือผู้รับใช้ตลอดไป ทำตัวเป็นคริสเตียนโดยหวังว่าจะได้รางวัลคือชีวิตนิรันดรจากการแสดงบทบาทคริสเตียน คนกลุ่มนี้ตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายจากอารมณ์ความรู้สึกเหมือนพี่ชายคนโตในเรื่องบุตรน้อยหลงหาย

อัครสาวกเปาโลอธิบายถึงวิธีการหลุดพ้นจากความซับซ้อนของชีวิตและตั้งคำถามพระเจ้าถึงการจัดการกับคนกลุ่มนี้ เมื่อใดก็ตามที่เราเข้าใจว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาและพระองค์ทรงรักมนุษย์อย่างเหลือล้น อีกทั้งยังทรงจัดเตรียมพลไพร่ของพระองค์ในการเข้าไปอยู่อาศัยในอาณาจักรแผ่นดินแห่งสวรรค์ เมื่อนั้นความสัมพันธ์กับพระองค์ก็จะราบรื่น พระบัญญัติและกฎต่าง ๆ ก็จะไม่เป็นอุปสรรคกีดขวางและจำกัดมนุษย์จากความสนุกสนาน แต่จะกลับกลายเป็นตั้งประตูแห่งอิสระภาพที่เปิดเผยให้เห็นถึงความหวังโยของพระเจ้าที่ทรงต้องการมอบมรดกแก่บุตรชายบุตรสาวของพระองค์ทั้งหลาย ท่านเปาโลอธิบายไว้ดังนี้

เช่นกันเมื่อเรายังเด็กอยู่ เราเป็นทาสอยู่ในใต้บังคับของหลักการพื้นฐานทั้งหลายของโลก (4) แต่เมื่อถึงกำหนด พระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาประสูติจากครรภ์ของผู้หญิง ถือกำเนิดภายใต้บทบัญญัติ (5) เพื่อไถ่คนทั้งปวงซึ่งอยู่ในใต้บทบัญญัติ เพื่อเราจะได้รับสิทธิของบุตรอย่างสมบูรณ์ (6) ในเมื่อท่านเป็นบุตร พระเจ้าจึงทรงให้พระวิญญาณของพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจเรา พระวิญญาณผู้ทรงร้องเรียกว่า “อับบา หรือ พ่อ” (7) ฉะนั้นท่านจึงไม่เป็นทาสอีกต่อไปแต่เป็นบุตร และเพราะท่านเป็นบุตร พระเจ้าจึงทรงให้ท่านเป็นทายาทด้วย หนังสือกาลาเทีย 4:3-7

ถ้อยคำเหล่านี้ช่างเป็นสิ่งที่ไพเราะที่สุดในพระคัมภีร์ เมื่อเราตระหนักถึงการเสียดสีขององค์พระเยซูคริสต์ในการทำให้มนุษย์เป็นบุตรของพระเจ้า มนุษย์จึงได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสในอาณาจักรซาตานและเป็นอิสระจากการเผด็จการดูราแซล นั่นจึงทำให้เรายืนหยัดอย่างสูงส่งในฐานะบุตรชายบุตรสาวของพระองค์และโดยองค์พระเยซูคริสต์เราทั้งหลายจึงเป็นบุตรที่รักของพระเจ้า พระวิญญูณของพระองค์ได้ร้องออกมาจากใจของท่านว่า “อับบาพระบิดา” “พ่อ พ่อหรือครับ” คุณรู้สึกถึงความมั่นคงในความรักของพระองค์จนกระทั่งคุณกล้าที่จะวิ่งเข้าไปในอ้อมพระหัตถ์ของพระองค์ที่คุณแน่ใจว่าคุณไม่เพียงแต่เป็นที่ต้อนรับเท่านั้น แต่แน่ใจว่าพระองค์ก็ทรงปราณาเช่นเดียวกันเหมือนกับความรู้สึกตอนที่คุณยังเล็กอยู่และภูมิใจในตัวคุณพ่อจนทุกครั้งคุณอดยิ้มไม่ได้ ทุกครั้งที่คุณพ่ออยู่ข้าง ๆ トラบจนกว่าคุณได้สัมผัสกับอิสระภาพที่แท้จริง ชีวิตคุณจะยังคงลุ่ม ๆ ดอน ๆ ต่อไปแบบทาสผู้รับใช้ตั้งหน้ารอคอยเพื่อหวังว่าพรุ่งนี้จะได้เงินช่วยเหลือ

ในฐานะบุตรของพระเจ้าเรามีสิทธิในมรดกโดยชอบธรรม เราสามารถเข้ามาหาพระองค์และทูลขอ พระองค์จะทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีที่สุดไว้สำหรับเรา ไม่ว่าสิ่งใดที่เกิดขึ้นกับเราในชีวิตก็เพื่อจะช่วยให้เราเข้าใจอย่างแจ่มชัดในคุณค่าของอาณาจักรของพระเจ้าและปลดปล่อยจากการเป็นทาสแห่งดูราแซล

คุณคงจำได้ในบทที่ 6 เราพูดถึงภารกิจอันเหลือเชื่อเชื่อในการนำมนุษย์กลับสู่อ้อมกอดแห่งความรักของพระองค์ ในทีนี้มีประเด็นที่อยากจะนำเสนอตั้งนี้

1. ด้วยสติสัมปชัญญะของตนเอง มนุษย์ต้องยอมรับสภาพที่สิ้นหวังพร้อมกับยอมรับอิทธิพลอันดีงามทั้งนี้โดยไม่ละเมิดสิทธิเสรีภาพในการเลือกของมนุษย์
2. วิธีที่จะบอกมนุษย์ให้รู้ว่าพวกเขาเข้าใจผิดต่อพระลักษณะและอาณาจักรของพระองค์พร้อมกันนั้น ยังให้รู้ว่าพระองค์ทรงรักมนุษย์อย่างมากมาย
3. วิธีลบความรู้สึกผิดและความไม่มั่นคง คึนตัวตนและคุณค่าของการเป็นบุตรของพระเจ้า
4. วิธีเรียกคืนความรู้สึกของจุดประสงค์ เหตุผลของการมีชีวิตและชีวิตในกายหน้า
5. ทุกสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นจำเป็นที่จะต้องใช้เวลา อาดัมและเอวาได้สูญเสียโอกาสในชีวิต ดังนั้นพวกเขาจำเป็นที่จะต้องมีระบบช่วยชีวิตเพื่อให้เวลาในการตัดสินใจ
6. ในระหว่างที่ทุกอย่างดำเนินไป พระเจ้าจะต้องทรงดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม พระองค์ไม่สามารถเพิกเฉยต่อการกบฏ ในขณะที่เดียวกันพระเจ้าผู้ทรงเมตตาก็ไม่ให้มนุษย์รับผลของการกระทำ อาดัมและเอวาต้องเข้าใจถึงผลลัพธ์ของการเลือกนั้นและในขณะที่เดียวกันยอมรับความผิดพลาดที่พวกเขาเป็นผู้ก่อ

พันธกิจของพระเยซูคริสต์ การวายพระชนม์และการฟื้นคืนชีพได้แก้ปัญหาทั้งหมดข้อข้างต้น จะมีใครสักกี่คนที่เข้าใจถึงพลังกางเขนขององค์พระเยซูคริสต์

เจ้า ซึ่งเป็นอะไรที่มากกว่าการปลดเปลื้องความบาปที่มนุษย์ก่อขึ้น มันมีความลึกซึ้งมากไปกว่านั้น

คุณยินดีที่จะคุกเข่าและหันไปมองกางเขนที่ปลดเปลื้องมนุษย์จากบาปดูราแซลหรือไม่ คุณได้ยินเสียงจากสวรรค์กล่าวว่าคุณเป็นบุตรที่พระองค์ทรงรักหรือไม่ คุณจะยอมละทิ้งความผิดบาป ความขุ่นเคือง การหยิ่งจองหองและความขมขื่นไว้กับพระองค์หรือไม่ จงให้ความชื่นชมยินดีในพระองค์หลังท่วมจิตใจคุณ มันจะเกิดขึ้นได้ในทันทีหากคุณยินยอม เคล็ดลับคือการละทิ้งดูราแซลไม่อยู่ใต้อำนาจของมันอีกต่อไปเพราะท่านคือบุตรชายและบุตรสาวของพระเจ้า

บทที่ 17

การล่มสลายของบาบิโลน

หน่วยรบยานเกราะของกองทัพเยอรมันบุกโจมตีอย่างฉับพลันเข้าไปในดินแดนของประเทศฝรั่งเศส ฮอลแลนด์ ในช่วงเพียงข้ามคืนประเทศเหล่านี้ต้องตกอยู่ภายใต้เงื้อมมือเหล็กของกองทัพนาซี การอาศัยอยู่ในประเทศของตน แต่ต้องตกอยู่ภายใต้คำสั่งของชนต่างชาติเป็นดังความอภัยสวดสู้น่าขมขื่น คุณพ่อของผมมีประสบการณ์ดังกล่าวในขณะที่อาศัยอยู่ในเมืองแอสเซิน ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของประเทศฮอลแลนด์

พวกผู้ชายถูกกวาดต้อนเป็นเชลยและถูกเกณฑ์ทำงานให้กับกองทัพของเยอรมัน มีสายลับอยู่เต็มไปหมดและพร้อมที่จะรายงานข่าวของผู้ทรยศให้กับตำรวจลับที่ขึ้นชื่อในเรื่องความโหดร้าย ในยามวิกาลอาจมีเสียงเคาะประตูบ้านดังขึ้นได้ทุกโมงทุกยามพร้อมกับการถูกจับ ควบคุมและถูกลากตัวออกจากบ้านของผู้เป็นที่รักที่อาจจะไม่ได้พบหน้ากันอีกเลย ระบอบการปกครองแบบนาซีแสดงให้เห็นถึงเครื่องหมายของดูราแซล ซึ่งเป็นจิตวิญญาณของการเข้าควบคุม การกำจัดคู่แข่งปกครองโดยการสร้างความหวาดกลัวและแสดงพลังความพึงพอใจอย่างโหดเหี้ยม

ในฤดูหนาวของปี 1944 ฮอลแลนด์ถูกปล้นเอาทรัพยากรไปจนหมดจนเกือบเป็นง่อย ผู้คนตกอยู่ในสภาพท้อแท้สิ้นหวังจากโชครวนของกองทัพนาซี ชาวดีทซ์ต่างไม่กล้าออกจากบ้านไปไหนเพราะกลัวว่าเมื่อออกไปแล้วจะไม่มีเหลืออะไรแม้แต่บ้านอันเป็นที่อยู่อาศัย ไม้ทุกชนิดถูกยึดเอาไปเป็นฟืน ทำให้ในฤดูหนาวปีนั้นมีคนล้มตายนับเป็นจำนวนพันเนื่องจากความหิวโหยและความหนาวเย็น ฝันร้ายนี้จะยาวนานอีกแค่ไหน

ในที่สุดเยอรมันก็ถอยทัพหนีแต่ในระหว่างทางพวกเขาระเบิดสะพานทำลาย
ยุทโธปกรณ์ให้ได้มากที่สุด คุณพ่อยังจำภาพที่ประชาชนออกกัน มาเดินร่ำตาม
ท้องถนน แสดงความดีใจเมื่อกองทัพนัซซีเข้ามาในเมืองและแจกจ่ายอาหาร
ให้กับผู้คน มันเป็นเหมือนกับฝันที่ทุกอย่างจบลงพร้อมกับอิสระภาพที่มาถึง

จิตวิญญาณแบบคาอินยังคงมีชีวิตอยู่ พระคัมภีร์ในหนังสือวิวรณ์กล่าวถึง
ช่วงเวลาก่อนที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมา จิตวิญญาณดวงนี้ที่เต็มไปด้วยความ
อิจฉาริษยา ไร้ความมั่นคงและไร้ค่านี้อาจแสดงพลังเป็นครั้งสุดท้าย ในนิมิตที่
แสดงเบื้องหน้าต่ออัครสาวกยอห์นฉายภาพสัตว์ร้ายที่มีหัวเจ็ดหัวและมีเขาสิบ
เขาโผล่ตัวขึ้นมาจากทะเล

และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัว
หนึ่งขึ้นมาจากทะเลมันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ที่เขาสิบนั้นมียมงกุฎ
สิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจารึกไว้ที่หัวของมัน
หนังสือวิวรณ์ 13:1

สัตว์ร้ายตัวนี้มีทั้งพลังและอำนาจอันมหาศาลเหนือบรรดาชนชาติทั้งหลายบน
โลก ประชาชาติทั้งโลกต่างบูชาและตกอยู่ภายใต้อำนาจของมัน สัตว์ร้ายตัวนี้
ต่อต้านความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก
มันแสวงหาผู้บูชากราบไหว้ตัวมัน

สาเหตุที่ทำให้สัตว์ร้ายตัวนี้สามารถโน้มน้าวผู้คนทั่วโลกให้ติดตามอย่างง่ายดาย
ก็เพราะว่ามันใช้หลักการของดูราแซล มันพูดภาษาเดียวกับที่ทุกคนพูด มัน
กระตุ้นให้เราทุกคนแสวงหาตัวตนของเราเองโดยใช้ความสำเร็จและสนับสนุนให้
พบกับพระเจ้าตามแบบเงื่อนไขที่ตัวเราเองพอใจโดยที่ไม่จำเป็นต้องใช้โลหิตใน
การไถ่บาปใด ๆ ทั้งยังคาดหวังว่าพระเจ้าจะทรงพอพระทัยและทรงรับเอาการ

นมัสการนั้น ๆ แทบทั้งโลกตกอยู่ภายใต้อำนาจของสัตว์ร้ายตัวนี้ และโดยแทบไม่รู้ตัวเมื่อมนุษย์ปฏิเสธหลักการแห่งเสรีภาพและกลับไปสู่การถูกควบคุมด้วยกำลังและความกลัวที่แสดงออกถึงสิ่งซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจมนุษย์แต่ละคน

พระเจ้าไม่ได้ทรงอยู่เฉย ๆ โดยไม่ทรงกระทำอะไร พระองค์ทรงส่งข่าวสารเตือนชาวโลกเป็นครั้งสุดท้าย จงอย่าได้ยอมจำนนต่ออำนาจสัตว์ร้ายนี้ ข่าวสารนั้นมีข้อความสามประการ ข่าวสารประการแรกคือจงนมัสการพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก ย้ำเตือนมนุษย์ถึงการเสียสละของพระเยซูคริสต์และในขณะเดียวกันบอกให้เราารู้ว่าเครื่องบูชาของคาอินไม่เป็นที่ปราถนาของพระองค์ มนุษย์จะไม่สามารถมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าได้เพราะความรอดของมนุษย์นั้นเกิดขึ้นโดยพระโลหิตที่หลั่งไหลลงมาโดยพระเมสสิยาห์เพื่อไถ่บาปมวลมนุษยชาติ

พระองค์ทรงย้ำเตือนความจริงข้อนี้ โดยกล่าวไว้ดังนี้

ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งตามไปประกาศว่า “บาบิโลนมหานครนั้นล่มจมแล้ว เพราะว่ามันครั้นทำให้ประชาชาติทั้งปวงดื่มเหล้าอุ่นแห่งความเดือดดาลของเธอในการล่วงประเวณี” หนังสือวิวรณ์ 14:8

ทำไมพระเจ้าทรงเรียกกันว่า “บาบิโลน” หากท่านศึกษาพระคัมภีร์ท่านจะทราบว่านิมโรดเป็นผู้ก่อตั้งเมืองบาบิโลนจุดที่น่าสนใจเกี่ยวกับนิมโรดตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ นิมโรดมีนิสัยที่แปลก พระคัมภีร์บอกเราว่า “ศูนย์กลางแรกของอาณาจักรของเขาคือบาบิโลน เอเรก อัคคัตและคาลเนห์ซึ่งอยู่ในดินแดนชินาร์” นิมโรดเป็นคนแรกที่มีการบันทึกถึงการก่อตั้งอาณาจักรขึ้นเป็นครั้งแรก ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเวลาผ่านไป เขาก็แต่งงานกับแม่ของตัวเอง ซึ่งเป็นสิ่งผิดปกติน

ครอบครัวเป็นอย่างยิ่ง ยิ่งไปกว่านั้นนิมโรดถึงกับฆ่าบิดาเพื่อจะได้แต่งงานกับแม่ของตนเอง อย่างไรก็ตาม เราไม่พบหลักฐานเกี่ยวกับความเชื่ออาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในบ้านของนิมโรดเลยทั้ง ๆ ที่ความสัมพันธ์ในครอบครัวถือว่าเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์

ชีวิตของนิมโรดขาดความอบอุ่นในครอบครัว ซึ่งนั่นอาจเป็นแรงจูงใจให้เขาสร้างชื่อเสียงจากสิ่งที่เขาลงมือกระทำมากกว่าการสืบหาเผ่าพันธุ์ของเขา ในหนังสือปฐมกาลบทที่ 10 พระคัมภีร์ได้ลำดับวงศ์ตระกูลของมนุษย์โดยใช้การกำหนดชื่อของบิดา ผู้ชายแต่ละคนถูกลำดับวงศ์ตระกูลโดยชื่อของบิดา

นิมโรดเป็นนายพรานผู้เก่งกล้าในสายตาของพระเจ้า เป็นเจ้า ถึงกับมีคำกล่าวกันว่า “เหมือนกับนิมโรดเป็นนายพรานผู้เก่งกล้าในสายตาของพระเจ้า” ในระยะแรกเริ่ม อาณาจักรของเขามีเพียงเมืองบาเบล เอเรก อัคคัตและคาลเนห์ ซึ่งอยู่ในดินแดนซินาร์ จากนั้นก็ขยายไปในดินแดนอัสซัวร์และสร้างเมืองนินะเวห์ เมืองเรโหโบทออร์ เมืองคาลาห์และเมืองเรเสน ซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนินะเวห์และเมืองคาลาห์อันเป็นเมืองใหญ่ หนังสือปฐมกาล 10:9-12

การขาดความอบอุ่นและรู้สึกว่าคุณเองไม่มีความมั่นคงทำให้นิมโรดต้องการพิสูจน์ตนเองด้วยการสร้างเมืองใหญ่ต่าง ๆ และเมื่อสร้างเสร็จแล้วก็เตรียมกองทัพเพื่อบุกโจมตีเมืองต่าง ๆ ที่อยู่รอบข้าง นักประวัติศาสตร์ที่ศึกษาได้บันทึกไว้ดังนี้

อำนาจของผู้นำในสมัยก่อนขึ้นอยู่กับความคิดเห็นในหมู่เครือญาติ และการไต่เต้าขึ้นเป็นประมุขเป็นสัญลักษณ์เสมือนการปกครอง

ลักษณะพ่อแม่ แต่ในกรณีของนิมโรดไม่ใช่ลักษณะแบบนั้น แต่เป็นอำนาจเหนือดินแดนและผู้ที่อยู่อาศัยโดยไม่คำนึงเรื่องการเกี่ยวดองกันดังจะเห็นได้ว่าจากดั้งเดิมที่ดำรงอยู่กันเป็นเผ่าครอบครัว สังคมก็กลับกลายเป็นประเทศ ชุมชนทางการเมืองเป็นรัฐฯ

โลกในทุกวันนี้เดินตามแบบแผนของนิมโรด เช่นรัฐฯ ที่มีรูปแบบการปกครองและขอบเขตดินแดนชัดเจน ไม่ใช่รูปแบบชนเผ่าเร่ร่อนไปตามที่ต่าง ๆ

รูปแบบที่นิมโรดใช้สร้างระบบรัฐ เมืองนับว่ามีความน่าสนใจ พระเจ้าทรงนับเมืองตามลำดับโดยเมืองแรกคือ บาบิโลน โปรดสังเกตุว่าบาบิโลนมีความผูกพันด้านจิตใจมนุษย์ไว้ดังนี้

1. จุดเริ่มต้นคือเด็กที่ห่างเหินความรักจากพ่อ
2. การขาดความมั่นคงในชีวิตทำให้คนกลุ่มนี้ต่างดิ้นรนแสวงหาการยอมรับอยู่ร่ำไป
3. การแสวงหาอยู่เรื่อยไปเป็นแรงขับเคลื่อนให้คนกลุ่มนี้แสวงหาเพื่อชดเชยความรู้สึกว่างเปล่าและความไร้ค่า

นี่คือส่วนประกอบกลับของไวน์จากบาบิโลนที่เป็นเหมือนยาเสพติด จะมีใครสักกี่คนที่ไม่เคยรำคาญตัวเองว่า ช่างไร้ค่า หรือลงมือทำบางสิ่งบางอย่างก็เพียงเพื่อให้ได้รับการยอมรับหรือไม่ มีใคร เคยรู้สึกถึงความพยายามที่จะเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้านั้นล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงและล้มเลิกความตั้งใจนั้นไปแล้วหรือ หรือมีใครเคยพบว่าตัวเองจมอยู่กับการแก่งแย่งชิงตำแหน่ง อำนาจในที่ทำงาน

โรงเรียนหรือโนโบสต์และได้ผลพลหลังปากพูด ตัดบทด้วยความโกรธเพื่อปกป้องตัวเองในการสร้างอาณาจักรเล็ก ๆ ของตนเองหรือไม่ เป็นความจริงหรือไม่ที่คนทั้งโลกต่างก็ตีมาจากจอกใบนี้อยู่ หากท่านกระทำเช่นนั้นอยู่จริงก็เท่ากับว่าท่านได้ตกเป็นทาสของบาบิโลนแล้วหรือ

ดังนั้นแล้ว ประโยคที่บอกว่าบาบิโลนล้มลงหมายถึงอะไรกันแน่ โดยเฉพาะวลี “บาบิโลนล้มลง” ซึ่งมีบันทึกอยู่ในหนังสือเยเรมีย์ 51:8 ส่วนบริบทอยู่ในบทที่ 50 และ 51

ในเยเรมีย์บทที่ 50 พระเจ้าทรงเปรียบพลไพร่ของพระองค์เหมือนแกะที่หลงหายถึงขั้นที่หลายคนล้มแม้กระทั่งที่ปากของตน ซึ่งหากแปลตามข้อความก็คือพลไพร่ของพระเจ้าตกเป็นทาสของบาบิโลนและล้มบ้านที่แท้จริงที่ให้ทั้งความสุขและความมั่นคง

แต่พระเจ้าทรงไม่เคยล้มพลไพร่ของพระองค์ มีคำสัญญาที่ดงามกล่าวไว้ดังนี้

พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์ถูกบีบบังคับด้วยกัน บรรดาผู้ที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลยได้ยึดเขาไว้มั่น เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมให้เขาไป (34) พระผู้ไถ่ของเขาทั้งหลายนั้นเข้มแข็ง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์ จอมโยธา พระองค์จะทรงแก้คดีของเขาโดยตลอด เพื่อพระองค์จะประทานความสงบแก่แผ่นดิน แต่ประทานความไม่สงบแก่ชาวเมืองบาบิโลน หนังสือเยเรมีย์ 50:33,34

ในบทที่ 51 ได้กล่าวดังต่อไปนี้ว่า

จงหนีเสียจากท่ามกลางบาบิโลน ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนให้รอดพ้น
เถิด เจ้าอย่าถูกตัดออกด้วยความชั่วช้าของเธอเลย เพราะนี่เป็นเวลา
แก้แค้นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงตอบสนองต่อเธอสักครั้ง
(7) บาบิโลนได้เคยเป็นถ้วยทองคำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์
กระทำให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีนเมาไป บรรดาประเทศชาติได้ดื่มเหล้า
องุ่นของเธอ เพราะฉะนั้นประชาชาติต่างจึงบ้าไป (8) บาบิโลนได้ล้ม
ลงและแตกไปอย่างฉับพลัน จงคร่ำครวญเพื่อเธอเถิด จงเอาพิมเสน
มาให้เธอบรรเทาปวด ชะรอยจะรักษาเธอให้หายได้กระมัง (9) เรา
ทั้งหลายอยากจะรักษาบาบิโลนให้หาย แต่เธอไม่หาย ละทิ้งเธอเสีย
เถิด และให้เราไป ต่างไปยังประเทศของตน เพราะว่าการพิพากษา
เธอได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และได้ถูกยกขึ้นถึงฟากฟ้า (10) พระยะโฮ
วาห์ทรงนำความชอบธรรมออกมาให้เราเถิด มาเถิด ให้เราประกาศ
พระราชกิจของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราที่ในศิโยน หนังสือเยเร
มีย์ 51: 6-10

คำอธิบายของบทนี้กล่าวถึงพลไพร่ของพระเจ้าที่ถูกจับเป็นเชลยอยู่ในบา
บิโลน พวกเขาถูกพาให้หลงไป แต่พระองค์กำลังจะทรงปลดปล่อยพวกเขา
ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาคู่ควรแต่เพราะเขาเหล่านั้นเป็นบุตรของพระองค์

ในขณะที่คำว่า “บาบิโลนล่มสลาย” เป็นคำพิพากษาและการประณาม แต่ใน
เวลาเดียวกันก็หมายคำมั่นสัญญาแห่งอิสราเอลของชาวอิสราเอลเพราะบาบ
ิโลนได้จับพวกเขาไว้เป็นเชลย

การล่มสลายของบาบิโลนมีบันทึกอยู่ในข่าวประเสริฐของทูตสวรรค์องค์ที่สอง
ปลดปล่อยอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณจากความไม่มั่นคง ไร้ค่าและวิญญาณที่สั่ง

มนุษย์ให้ทำบาป เมื่อใดที่มนุษย์ตระหนักได้ตั้งนั้นแล้วเขาจะได้รับการยอมรับ
ว่าเป็นบุตรของพระเจ้าผ่านการเสียสละขององค์พระเยซูคริสต์ ความรู้สึกที่ไม่
มั่นคงและไร้ค่าจะมลายหายไป เราจะเป็นอิสระในฐานะบุตรของพระเจ้า

ข่าวประเสริฐของทูตสวรรค์องค์ที่สามหรือที่เรียกในอีกชื่อหนึ่งว่าข่าวของเอลี
ยาห์ตรงกับตอนสุดท้ายของหนังสือมาลาคีย์ 4:6 ที่กล่าวตรงกันว่าพระเจ้าจะ
ทรงเปลี่ยนจิตใจของบิดาให้กับบุตรและจิตใจของบุตรให้กับบิดาหรือกล่าวอีก
นัยหนึ่งก็คือพลังของข่าวสารนี้จะถูกปลดปล่อยออกมา เมื่อเราเชื่ออย่าง
แท้จริงว่าเราคือบุตรของพระเจ้าไม่ใช่จากการกระทำของเรา แต่จากการ
กระทำขององค์พระเยซูคริสต์ผู้เดียวที่ทรงกระทำเพื่อมวลมนุษยชาติ

จงละทิ้งบาปโលนและหลักการดูราแซลเสีย จงเลิกเป็นผู้รับใช้อีกต่อไป จงร้อง
ทูล “พระบิดา” และรู้ว่าท่านคือบุตรที่รักของพระองค์โดยผ่านองค์พระเยซู
คริสต์ – ท่านจึงเป็นอิสระ

ตามหลักมาตรฐานของการวัดความสำเร็จในชีวิตของมนุษย์บนโลกนี้ ผู้คนส่วนใหญ่มักคิดว่า มนุษย์จะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อคน ๆ นั้นต้องพิสูจน์ตัวเองให้คนอื่นเห็นว่าเธอหรือเขานั้นถูกต้องและดีจริงๆ ซึ่งมันเป็นระบบที่สอนเราเพียงแค่ว่ามีคุณค่าและสำคัญเมื่อเราประสบความสำเร็จตามหลักมาตรฐานบนโลกมนุษย์ แต่ผลลัพธ์ของระบบนี้นำมาซึ่งสิ่งที่เลวร้าย มีผู้คนนับล้านคนต้องหดหู่และมีหลายร้อยคนในแต่ละวันต้องเผชิญกับชีวิตที่สิ้นหวังหมดหนทาง

ผมอยากเชิญชวนให้คุณเรียนรู้ความจริงของสมการที่เราเผชิญอยู่ คือ สมการแห่งตัวตนที่ว่าเราจะค้นหาความหมายและคุณค่าของเราได้จากที่ไหน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญเป็นอย่างมากเพราะมันคือชีวิตและความเป็นอยู่ของเรา หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยประสบการณ์แห่งการผจญภัยของผมและหลักการต่าง ๆ ที่ผมได้เรียนรู้ในระหว่างทางในการค้นพบตัวตนของผม